„O aventură palpitantă, continuă, cu personaje dinamice și genul de lume bogat imaginată pe care nu mai vrei s-o părăsești niciodată."

SHANNON MESSENGER,
autoarea seriei
KEEPER OF THE LOST CITIES

„Dragoni! Lupi! Bătălii epopeice! Loialități împărțite! Romanul *Lupii gheții* al lui Amie Kaufman este plin de aventuri palpitante, dar are în centru povestea unui băiat care se confruntă cu două întrebări clasice: *Unde este locul meu? Și cine sunt eu?* Răspunsurile pe care le găsește vor încânta orice cititor."

MARGARET PETERSON HADDIX, autoarea seriilor
SHADOW CHILDREN și MISSING

„Cu o proză impregnată de forță și un ritm impecabil, Amie Kaufman a creat o lume fantastică absolut captivantă, care dă senzația de vechi și de periculos deopotrivă. Cititorii vor devora această poveste despre foc și gheață, magie și mister, familie și prietenie."

CLAIRE LEGRAND,
autoarea romanului *Foxheart*

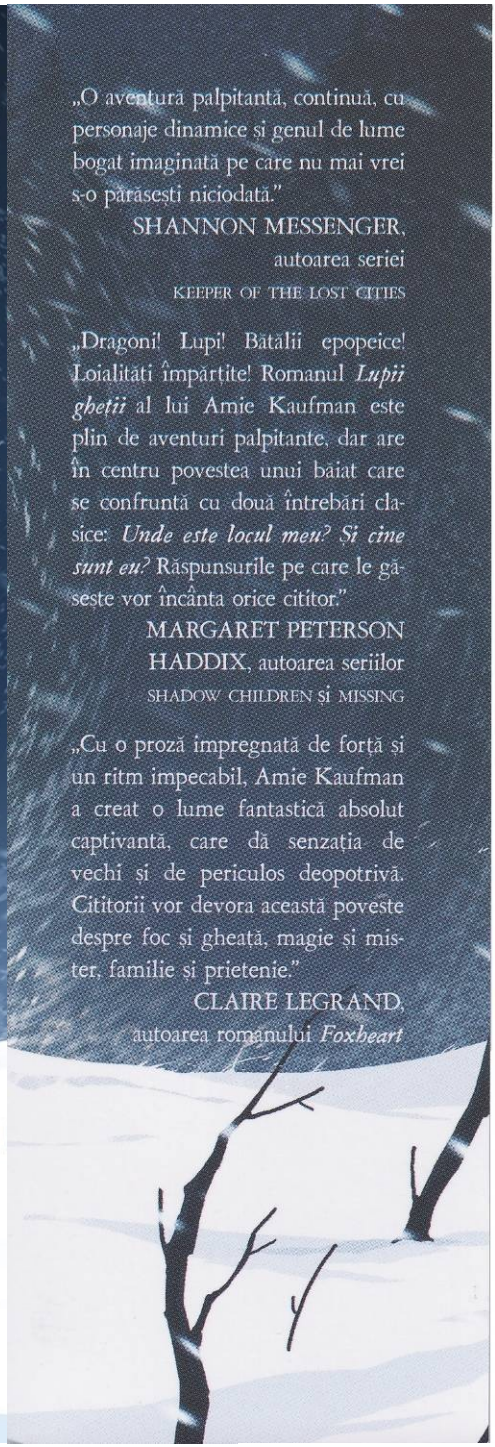

AMIE KAUFMAN

1

LUPII GHEȚII

AMIE KAUFMAN

ELEMENTALII

1

LUPII GHEȚII

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

corintjunior

Redactor: Cătălin Strat, Adelina Dragomir
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu
Lector: Shauki Al-Gareeb

Amie Kaufman
Elementals: Ice Wolves
Text Copyright © 2018 by HarperCollins Publishers
Illustrations by Levente Szabo
Published by arrangement with HarperCollins Childrens Books, a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Kaufman, Amie
Elementalii: Lupii gheţii / de Amie Kaufman; trad. din engleză de Sorin Petrescu. — Bucureşti: Corint Junior, 2021
ISBN 978–973–128–778–2
I. Petrescu, Sorin (trad.)
821.111

Pentru Meg
Magia mea, cea care m-a transformat.

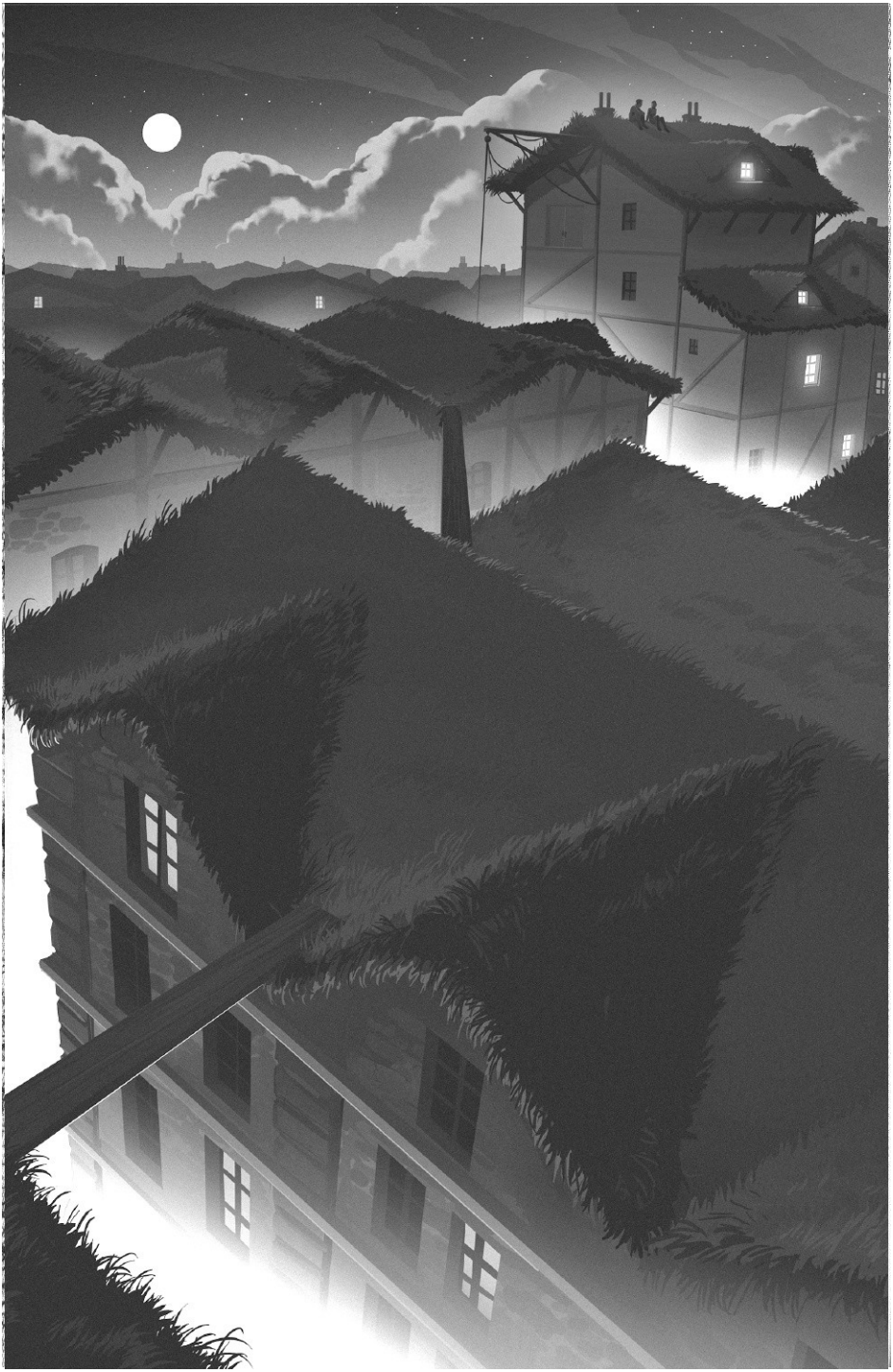

Capitolul unu

Rayna îi ducea fără şovăială în direcţia greşită. Anders abia ţinea pasul cu ea prin mulţime, împingându-şi capul între umeri când o femeie aproape că-l lovi dintr-o parte cu un coş în care se vedeau lucind nişte peşti. Duhoarea îl învălui asemenea unui nor, însă el făcu o săritură, lăsând-o în urmă, iar apoi amândoi trecură pe sub o arcadă de piatră.

— Rayna, suntem…

Ea deja trecuse de colţ, înaintând grăbit pe Helstustrat şi ferindu-se din faţa unei perechi de ponei castanii care trăgeau pe strada pietruită o căruţă plină cu butoaie. Anders îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, până ce căruţa trecu hurducăind prin dreptul lor, după care porni iarăşi după sora sa geamănă.

— Rayna!

Ea îl auzi – Anders ştiu asta când ea îi aruncă peste umăr un zâmbet grăbit, lăsând să i se vadă dinţii albi lucind pe faţa brună. Dar nu încetini pasul, iar părul ei negru prins într-o coadă groasă se tot legăna în timp ce alerga. El se trezi din nou blocat, încercând s-o prindă din urmă. *Mereu* se întâmpla asta.

— Rayna, mai încercă el o ultimă oară, chiar în clipa când treceau de alt colţ, unde puteau vedea în faţa lor bariera păzită de străjeri îmbrăcaţi în uniforme de lână cenuşii.

Fără să încetinească, Rayna făcu stânga-mprejur pe drumul pe care veniseră, înhăţându-l

pe Anders de braţ şi trăgându-l după prima cotitură. Scăpaseră ca prin urechile acului şi inima lui o luase la galop, iar acum se sprijini cu spatele de zidul rece de piatră.

— Străjeri, spuse ea, trăgându-se de tunică.

— Ştiu, sunt pe fiecare stradă din partea de nord a oraşului, îi spuse el. Îi controlează pe toţi trecătorii.

Ea-şi aruncă privirea înapoi spre colţ.

— Au văzut iar vreun dragon? Sau doar au suplimentat numărul patrulelor înaintea întrecerii pentru Ulfar?

— A fost un dragon pe cer noaptea-trecută, răspunse el. I-am auzit sporovăind despre asta în tavernă, când coboram de pe acoperiş de dimineaţă.

El nu scoase în evidenţă că Raynei îi scăpase informaţia asta pentru că fusese prea ocupată să-i expună planurile pentru ziua respectivă.

— Spuneau că au văzut cum arunca flăcări pe gură şi toate celelalte.

Lucrul acesta o reduse la tăcere până şi pe Rayna, fie şi numai pentru o clipă. Dragonii părăsiseră Holbardul cu zece ani în urmă, dar în ultimul timp fuseseră văzuţi pe cer. Anders şi Rayna văzuseră ei înşişi unul acum şase luni, în noaptea sărbătoririi ultimului echinocţiu.

Suflase foc alb pur, în vreme ce dădea ocol oraşului, după care dispăruse în beznă. O oră mai târziu, alt foc pornise lângă nişte grajduri din nordul oraşului – era un foc de dragon feroce, alb-cu-auriu, pe care era aproape imposibil să-l stingi,

căci sărea din loc în loc mai repede şi mai ameninţător decât un foc obişnuit.

Când grajdurile fuseseră făcute scrum, dragonul dispăruse şi, odată cu el, doi copii ai familiei care locuia deasupra staulelor. Legenda spune că dragonii răpesc mereu copii. Pe cei slabi, bolnavi şi lipsiţi de apărare.

— Poate că străjerii cred că dragonul de noaptea-trecută încă spionează prin oraş, ascuns într-o formă umană, spuse Anders. Sau plănuieşte să pună foc pe undeva.

Rayna pufni.

— Şi cred că, dacă-i întreabă, oamenii o să recunoască imediat că ştiu unde-i dragonul, dar că s-au hotărât să nu spună nimănui?

El dădu din cap, coborându-şi vocea, pentru a oferi cea mai bună impresie pe care o poate face un cetăţean integru.

— Da, străjerule, de fapt, eu am ascuns dragoni pârjolitori pe acoperişul meu, pentru că vreau să fiu prăjit de viu şi nu cred în siguranţa publică. Mă simt puţin vinovat de chestia asta şi voiam să mă spovedesc cuiva, dar nu ştiam prea bine cine ar vrea să afle toate astea.

— Cel puţin ţi-ar fi cald, chicoti ea, dând cu piciorul într-un morman de zăpadă pe jumătate topită.

Anders îşi reluă vocea obişnuită, râsul ei ajutându-l să-şi alunge propriile emoţii, aşa cum şi sperase să se întâmple.

— Niciodată nu ştii dacă nu întrebi.

Deşi zâmbea ca şi ea, chiar acele cuvinte îi

produseră un fior între omoplaţi. *Dragoni pârjolitori.* Erau singurele lucruri de care ştiau să se teamă toţi cei din Holbard, fie că erau locuitori, fie că erau neguţători de peste mări. În fiecare zi apăreau noi zvonuri că dragonii erau iarăşi în preajma oraşului. Zvonuri cum că, săptămâna ce trecuse, ar fi dat foc unei ferme care arsese până în temelii, iar familia ţăranului se afla înăuntru.

— Cât trebuie să mergem spre sud ca să-i ocolim pe străjeri? întrebă Rayna, alungându-şi gândurile.

Era cât se poate de limpede că trebuiau să-i evite. Străjerii puneau întrebări de genul „Unde-s părinţii tăi?” şi alte lucruri neplăcute legate de supravegherea adulţilor.

— Cel puţin zece cvartale, răspunse el. Vreo doi dintre ei au fost înainte în forme de lup, şi cred că o să te miroasă dacă ţi-e frică.

— Zece *cvartale?* Asta înseamnă o distanță dublă până la Piaţa Trelling! Anders, dacă ştiai că mergeam pe un drum greşit, de ce nu m-ai oprit?

Era tare furioasă şi-şi pusese mâinile în şolduri.

— Păi eu…

Dar el renunţă înainte de a începe. Poate că *ar fi trebuit* să se străduiască mai mult. Într-un fel, era vina lui că merseseră aşa de mult pe un drum greşit.

— Îmi pare rău! îşi făcu el curaj să spună.

Dar ea deja o luase din loc, îndreptându-se spre sud.

— O să mergem pe acoperişuri.

El era înalt şi slăbănog, pe când ea era scundă

şi bine clădită – dar, cu toate că gemenii aveau amândoi bucle negre şi piele oacheşă, în toate celelalte privinţe erau diferiţi. Aşadar, fiind mai înalt, Anders o ridică pe Rayna până când se putu prinde de un jgheab, după care se săltă pe cel mai apropiat acoperiş. Apoi, el se urcă pe un butoi, căţărându-se după ea. Ridicându-se în picioare, văzu pajiştile acoperişurilor din Holbard întinzându-se în faţa lui. Fiecare pătrat de iarbă era de mărimea unei străzi a oraşului, de cel puţin douăzeci de case lungime şi douăzeci lăţime, ridicându-se şi coborând odată cu urcuşurile şi coborâşurile acoperişurilor.

Acoperişurile aveau ici-colo petice strălucitoare de flori sălbatice, fentile roşii iţindu-se din răsaduri, crini-făclie unduindu-se pe pante în briză, ca şi alte plante de grădină, oriunde cineva avea o fereastră îndeajuns de mare să urce prin ea şi să le îngrijească.

Mulţumită copiilor străzii din Holbard, peste tot unde se găsea doar o alee între două blocuri, şi nu o stradă lată, o scândură de lemn servea drept punte. Puteai să călătoreşti prin jumătate de oraş fără să fii nevoit să pun piciorul pe pământ.

Anders şi Rayna alergară împreună prin iarbă, urcând pe coama acoperişurilor abrupte. Le trebuiră doar câteva minute să ajungă în Piaţa Trelling, care nu era la fel de mare precum celelalte pieţe mai întinse ale oraşului, din vecinătăţile mai luxoase, sau precum cele de la docuri, dar era sigur că întotdeauna era înţesată de cumpărători.

Sub ei se puteau vedea cel puţin o sută de oameni făcându-şi cumpărăturile la aproape douăzeci de tarabe diferite, toate băgate una într-alta, vânzând de toate, de la flori la ouă, de la haine la mâna a doua la cârnaţi fierbinţi vârâţi între felii de pâine.

Pe un acoperiş din partea opusă a pieţei îl zăriră pe Jerro, un băiat brunet, cu ochii negri, cam de vârsta lor, cu pielea albă şi palidă, acoperită cu un strat de jeg. Era un vestit hoţ de buzunare şi mereu putea fi găsit alături de vreo doi dintre fraţii săi care arătau ca nişte versiuni mai mici ale lui. Acum îi studie îndelung pe Anders şi Rayna, după care se întoarse, părând să nu-i considere pe gemeni o ameninţare.

Jos, în piaţă, se desfăşura un spectacol de păpuşi, o ultimă reprezentare înainte de asfinţit. Actorii montau cutia de lemn în spatele căreia urmau să se pitească pentru a mânui marionetele, în vreme ce afară, în faţă, o muzicuţă automată absorbea adierea şi scotea sunete melodioase. Era un artefact – o invenţie care canaliza esenţa sau magia – şi probabil că valora mai mult decât toate marionetele puse laolaltă.

Gemenii se lăsară pe jos, cu bărbiile proptite în coate, în vreme ce muzicuţa tăcu şi spectacolul începu. Nu puteau auzi vocile actorilor de acolo de unde se aflau, dar puteau spune ce poveste se depăna. Actorii interpretau ultima mare bătălie, desfăşurată cu zece ani în urmă – când Anders şi Rayna erau doar prunci – şi când dragonii atacaseră Holbard, iar Garda Lupilor apărase

oraşul.

Un mănunchi de mici păpuşi de lemn cu aspect uman săreau şi dansau pe scenă, văzându-şi de treabă, vădind o sfântă nepăsare faţă de ce avea să urmeze. Erau meşterite cu măiestrie din lemn lucios. De la cele de lemn de pin alb ca laptele, până la cele din cel mai negru mahon, erau la fel de diferite ca cetăţenii din Holbard care priveau spectacolul.

Anders auzi icnetele mulţimii de jos, când deodată apăru o păpuşă-dragon roşie, plutind pe deasupra omuleţilor de lemn, care se împrăştiară, fugind pe scenă, căzând şi ridicându-se pe beţigaşele lor. Apoi dragonul se năpusti şi culese cea mai mică păpuşă, răpind astfel un copil.

— Cum vor arăta… începu Rayna, dar nu mai continuă.

Nu se ştie cum, păpuşa-dragon scoase *foc* – nu o cascadă de stofa alb-aurie sau vreun truc ridicol, ci *foc adevărat.* Flăcările cuprinseră hainele păpuşilor-oameni, încolăcindu-se pe după fiecare cusătură şi devorându-le până ce nu mai rămase nimic.

— Cum l-au făcut alb? şopti Rayna. Şi cu scânteile alea aurii? Arată a foc adevărat de dragon.

— Cred că e un soi de sare, şopti el. Şi pilitură de fier pentru scânteile galbene. Este cel mai nemaipomenit spectacol despre o bătălie pe care l-am văzut noi până acum!

Păpuşile care nu se transformaseră în scrum alergau în jurul scenei cu şi mai mare disperare.

Anders şi Rayna se plecară peste marginea acoperişului, cuprinşi de emoţie. Văzuseră o seminţie de elementali care-şi schimbau forma, dragonii pârjolitori, pornind la atac, iar acum sosi şi timpul celorlalţi – lupii gheţii, eroii bătăliei.

Pe scenă ţâşniră alte păpuşi-oameni, toate îmbrăcate în cenuşiu, iar Rayna spuse:

— A venit Garda Lupilor, priveşte!

În spatele cutiei de lemn, păpuşarii apelară la câteva trucuri şi, cât ai clipi, păpuşile care reprezentau Garda Lupilor se întoarseră pe dos, iar în interiorul lor era cusută forma de lup! Acum nu mai erau gărzi în uniforme cenuşii, ci chiar lupi, mârâind şi scoţând suliţe de gheaţă pentru a alunga dragonii. Zgomotul ascuţit răzbătea peste gemetele gloatei.

— Ce păpuși dichisite! spuse Anders când doi membri ai Gărzii Lupilor – adevăraţi, vii, unul aidoma unei păpuşi de pin, celălalt aidoma uneia de mahon – apărură patrulând în piaţă, dând din cap aprobator când „dragonii” se prăbuşiră la pământ, învinşi.

Unul dintre ei scăpă păpuşa aceea micuţă care fusese răpită, iar Anders tresări. Nu era sigur că a sili un dragon să arunce un copil de la o aşa mare înălţime însemna „a-l salva”, dar probabil nu avea niciun rost să se gândească la aşa ceva.

— Te cred că sunt dichisite, căzu de acord Rayna, dar păpuşile dichisite n-o să-mi asigure mie prânzul.

Anders îşi întoarse capul şi o văzu cum îşi scoate undiţa din haină şi se apucă să o aşeze

până ce mânerul intră pe poziţie, după care se aşează la marginea acoperişului. Vânzătorul de cârnaţi aflat taman sub ei era un omuleţ zbârcit, iar din punctul de observaţie în care se afla Anders i se vedea doar părul grizonant şi haina groasă şi verde. Rayna coborî cârligul şi, când vânzătorul era cu ochii-n altă parte, agăţă cu grijă un cârnat.

Sub ei, gloata încă murmura holbându-se la spectacolul aflat pe sfârşite, aruncând bănuţi pentru actori şi vorbind întruna despre felul în care fusese făcută păpuşa-dragon să scoată foc.

Rayna trase repede sfoara înapoi, rotind-o spre Anders, care scoase cârnatul din cârlig. Apoi, băiatul se lăsă pe spate, făcând cârnatul să se mişte în sus şi-n jos, ca şi cum tocmai ar fi prins un peşte sau una dintre păpuşile de jos.

— Nu te juca cu mâncarea! chicoti Rayna, uitându-se în jos după alt cârnat.

Fusese o idee genială din partea ei să se folosească de o undiţă cu sfoară. Nimeni n-ar fi căutat hoţul pe sus.

Deşi nu era adevărat că, în zilele acelea, nimeni nu se uita pe sus, mai ales din cauza zvonurilor despre dragonii apăruţi iar pe cer, dar tot era mai bine decât să şterpeleşti ceva aflându-te pe pământ. Lucrul acesta trebuiau să-l înfăptuiască a doua zi, să facă rost de câţiva bănuţi.

Uneori, Anders îşi făcea griji cu furatul, dar Rayna ridica mereu din umeri:

— N-avem încotro, spuse ea. Aşa cum ne purtăm de noi grijă, aşa pot şi ei să-şi poarte de

grijă.

Rayna se încruntă, căci vânzătorul, după ce oferi ultimul cârnat unui cumpărător, se apucă să-şi strângă calabalâcul, aşa că ea îşi demontă undiţa şi se duse să privească pe aleea din spatele acoperişului lor.

— Pst! şopti ea, după un minut, făcându-i semn lui Anders să se apropie. Uită-te la fereastra aia!

Cu inima cât un purice, Anders păşi spre ea, aplecându-se să vadă mai bine. Ştia cu aproximaţie de măsură unde aveau să ducă toate astea. Acolo, jos, se găsea o ferestruică pe jumătate deschisă.

— Rayna, ia-ţi gândul! încercă el.

— Pfff, ai picioare îndeajuns de lungi, spuse ea. Şi ia gândeşte-te ce am putea găsi înăuntru!

— Pe cineva! spuse el. Cineva ar putea să fie înăuntru!

Ea făcu un gest a lehamite.

— O fereastră aşa mică nu are cum să ducă într-o cameră principală. S-ar putea să fie baia sau cămara. N-o să te vadă nimeni.

Erau cel puţin zece motive pentru care o asemenea idee era proastă, dar Anders nu se mai obosi să le scoată la iveală. Ştia cum avea să se sfârşească, indiferent ce-ar fi avut el de zis. Aşa că, oftând, îi dădu haina lui fetei şi se lăsă în jos, peste marginea acoperişului.

Rămase agăţat în mâini, căutând cu vârful picioarelor pervazul ferestrei, temându-se că va trebui să-şi dea drumul, în timp ce Rayna îl ghida. Dacă va ateriza pe pavaj, o *să doară* al naibii de tare! Şi chiar în clipa în care frica începuse să-l

cuprindă, găsi în sfârşit micul pervaz şi îşi puse amândouă picioarele pe el. Îşi menţinu atent echilibrul, coborându-şi mâinile pe zidul de piatră, până ce, în cele din urmă, se ghemuise îndeajuns de mult ca să poată intra pe geam.

Ateriză uşor în ceea ce se dovedi a fi o cămară, cu braţele făcute morişcă în încercarea de a evita să răstoarne rafturile din mica încăpere. Reuşi să rămână nemişcat şi respiră uşurat.

Uşurarea asta dură cam zece secunde, după care auzi uşa din faţă deschizându-se. Curentul stârnit străbătu camerele şi, când ajunse în cămară la Anders, trânti micuţa fereastră de deasupra lui, închizând-o. El se roti, întinzând mâna s-o deschidă din nou, dar inima îi căzu în călcâie.

Era clar că încuietoarea se declanşase singură, iar el nu avea cheia!

Se holba cu groază la calea de scăpare care tocmai fusese pierdută. De ce oare i se întâmplau mereu numai lui lucrurile astea?

Se auziră paşi apropiindu-se şi el se întoarse, căutând o ascunzătoare în spaţiul acela restrâns. După câteva clipe de căutare disperată, se ghemui în spatele unei oale cafenii smălţuite, care era cam de mărimea lui.

Ghemuindu-se în colţul acela strâmt, ridică iute capacul de pe oală şi şi-l puse pe creştet, în timp ce mirosul de legume murate îi gâdila nările. În cămară era întuneric şi, dacă avea noroc, pielea lui negricioasă s-ar fi putut confunda cu oalele din jurul lui. Deşi, dacă e să ţinem cont de ce i se mai întâmplase, Anders avusese de puţine ori noroc.

Paşii se opriră chiar în faţa uşii de la cămară, care rămăsese întredeschisă. Prin crăpătura uşii, zări o femeie care arăta ca şi cum ar fi vrut să rămână afară tot atât de mult cât îşi dorea el să dispară din locul acela. Ea purta o pălărie de-a dreptul magnifică, împodobită cu bucheţele de flori scumpe. Rochia era largă şi vişinie, croită să ocupe un spaţiu mare, iar pe obrajii cafenii îşi dăduse cu o pudră de asemenea vişinie. Era limpede că era o femeie bogată, după aroganţa cu care îşi ţinea ridicată bărbia când se apleca să se privească în oglinda din vestibul, aranjându-şi pălăria.

— Dama Barro, rosti ea pe un ton indignat. Şi dama Chardi. O să le arăt eu care e cu forme plate! O să vedem noi cine o să râdă la următorul concurs, nu-i aşa?

Anders se zgâia la ea. Oare vorbea cu ea însăşi? Cât timp o să facă asta? Şi *cum* o să iasă el de aici? Dacă o să-l prindă, o să-l dea cu siguranţă pe mâna Gărzii Lupilor.

Şi tocmai când îşi amintea că trebuia să respire fără zgomot, se auzi un ciocănit la uşa din faţă.

Pe bune?

Femeia şi pălăria ei se repeziră să răspundă şi, o clipă mai târziu, el auzi vocea veselă a Raynei, deşi nu putea înţelege ce rosteşte. Un lucru puteai spune despre Rayna fără să greşeşti, şi anume că se arunca întotdeauna cu capul înainte, fie că avea sau nu avea un plan.

Deodată, vocea femeii se auzi din nou în apropiere.

— Ţi-am mai spus, chiar nu vreau…

Rayna nu o lăsă însă să continue şi, deodată, Anders îşi dădu seama că intrase cu forţa în casă.

— Cum v-am spus, oferim un cârnat gratis în fiecare casă, doar azi, ca o mostră a mărfii noastre. Cred că o să vă daţi seama că vindem cei mai buni cârnaţi din Holbard, dama! Poate din întreg Vallenul!

O privi pe Rayna trecând pe lângă uşa cămării, urmată de femeia care se străduia vădit să o scoată din casă. În clipa aceea arătau amândouă ca şi cum ar fi fost rude – dacă Rayna n-ar fi fost îmbrăcată într-o rochie ponosită, iar femeia n-ar fi fost în straie alese, ar fi putut fi mamă şi fiică. Ar fi putut fi casa lui şi a Raynei.

Deodată, îşi dădu seama că momentul de visare îl făcuse să nu vadă imediat că femeia nu se mai găsea între el şi uşa din faţă. Lăsă deoparte capacul pe care-l ţinea în echilibru pe cap şi ieşi din spatele oalei.

Trase adânc aer în piept, ieşind iute din cămară şi îndreptându-se spre uşa din faţă.

— Hei! auzi el vocea ascuţită a femeii în spatele lui.

Alergă spre uşă.

— Poftă bună la cârnat! strigă Rayna, luând-o pe urmele lui.

Alergând prin piaţă, îi aruncă haina, căutând să se piardă în mulţime pentru a ajunge la străduţa din partea opusă. Şi dispăru din vedere, înainte ca femeia să apuce să iasă din casă.

— Pfiu! făcu Rayna. Cât pe ce! Ce-ai luat?

— Să iau? repetă el, punându-şi haina. Cum

adică?

— Să iei, repetă şi ea. Era cămara, nu-i aşa? Ce halealã ai luat? A trebuit să-i cedez cârnatul ca să te scot de acolo. Şi era un cârnat straşnic.

— Păi eu... eu nu am luat nimic. Eram prea ocupat să găsesc o ascunzătoare, după ce s-a închis fereastra, recunoscu el.

O clipă, Rayna rămase fără cuvinte, apoi însă, aşa cum făcea întotdeauna când el o dădea în bară, zâmbi şi-i trecu o mână pe după umeri.

— Nu contează, spuse ea veselă, azi am văzut un spectacol de teatru de păpuşi, nu e chiar aşa de rău.

Soarele apunea şi amândoi ştiau că se făcuse timpul să se adăpostească pe timpul nopţii. Nu era o idee bună ca doi copii de doisprezece ani să rămână afară după lăsarea întunericului. Aşa că o luară peste acoperişurile din Holbard până ajunseră la o tavernă pe lângă centrul oraşului. Pe firma de afară scria Lupul cel Şiret. Trebuiseră să hoinărească prin tot oraşul ca să şterpelească ceva de mâncat, drept pentru care nu ajungeau întotdeauna la Lupul cel Şiret să rămână acolo peste noapte. Dar, ori de câte ori puteau, aşa făceau. Lupul cel Şiret era special.

Pe podeaua de pământ era îmbulzeală mare, luminiţele aurii soseau una câte una, iar zarva ajungea până în stradă. Deasupra însă mai erau două etaje, destul de mult pentru o clădire din Holbard, iar taverna mai era aşezată şi pe un deluşor.

Urcară împreună pe acoperiş, ridicând o trapă

pe care o descoperiseră cu câţiva ani în urmă, acoperită cu iarbă. Sub ea se găsea un pod, doar un spaţiu minuscul între acoperişul ierbos de sus şi tavanul plat de dedesubt. Nu aveai cum să ajungi aici de jos şi nu era îndeajuns de mare pentru un adult nici dacă stătea aşezat. Dar era destul pentru gemeni să se ghemuiască şi să stea la căldură.

Anders gândise întotdeauna că a sta ghemuit sub acoperişul Lupului celui Şiret era cel mai apropiat lucru de ceea ce putea fi casa lui. Era locul lor special – secretul lor.

Rayna coborî prima, iar Anders se opri la jumătate ca să privească în jur şi să se bucure de priveliştea care dispărea repede în întuneric. Zidurile groase înconjurau Holbardul. Câmpiile şi munţii de dincolo de zid fuseseră înghiţite de beznă. Pajiştea de pe acoperişuri se întindea în toate direcţiile, iar spre răsărit se vedeau catargele corăbiilor din port şi licăritul mării.

Când tocmai voia să lase trapa în jos, auzi un mieunat în apropiere. Mai aşteptă câteva clipe şi nu se ştie de unde apăru o umbră mică, neagră, cu ochi galbeni strălucitori, sărind jos spre Rayna. Era Kess, o pisicuţă care dormea uneori noaptea cu ei, ca să le țină de cald.

Anders coborî trapa, iar Rayna trase o pătură peste. Kess se ghemui la picioarele lor. Lui Anders îi ghiorăia stomacul de foame, şi era sigur că la fel se întâmpla şi cu sora lui, dar niciunul dintre ei nu pomeni de cârnatul pierdut. Sau de faptul că, deşi fusese înconjurat de mâncăruri, nu se gândise să îndese nimic în buzunare. Aflaţi în siguranţă în

locul lor secret, seara nu mai păru aşa de rea.

Dar băiatul tot avea ceva de zis.

— Mulţumesc că ai venit după mine! şopti el.

— Nu fi prostuţ, îi şopti Rayna drept răspuns. Ce era să fac altceva? Suntem o echipă.

Îşi scoase un braţ de sub pătură ca să-l îmbrăţişeze.

— Întotdeauna vom fi împreună, Anders. Întotdeauna vom avea grijă unul de altul. Îţi făgăduiesc. Bine?

— Şi eu îţi făgăduiesc, spuse el, pentru că, fireşte, era adevărat.

Dar cum se pregăteau ei de culcare, şi el stătea acolo în întuneric, aşteptând să adoarmă, ştiu adevărul. Rayna nu va avea niciodată aşa de multă nevoie de el precum avea el nevoie de ea.

Capitolul doi

A doua zi, anders şi rayna plecară foarte devreme spre docuri. Întrecerea lunară Ulfar – Întrecerea Toiagului – era una dintre zilele de furat cele mai bune, aşa că niciunul dintre ei nu voia să piardă nici măcar o fărâmă de clipă. Şi reieşi că făcuseră bine luând-o din pripă – Gărzile Lupilor erau încă la răscruci, mult mai mulţi decât de obicei. Gemenii se văzură siliţi să o ia iarăşi pe pajiştea acoperişurilor, pe unde drumul era mai sigur, dar dura mai mult. Pentru a putea traversa anumite străzi, erau nevoiţi să-şi părăsească acoperişurile pe distanta a câteva blocuri.

Ţinta lor, piaţa docurilor, era străjuită pe trei

laturi de case înalte, înguste şi colorate în galben, verde şi albastru, cu rame albe la ferestre şi cu uşi de lemn lustruite. Casele erau lipite unele de altele, înalte de două-trei etaje, adesea locuite de mai mult decât de o singură familie.

Pe a patra latură a pieţei se găsea portul. De departe, docurile arătau ca o pădure de catarge ridicându-se de pe punţile corăbiilor venite din toată lumea. Insula Vallen nu era mare, dar cu toţii spuneau că nu trebuia să pleci din capitala Holbard ca să vezi lumea – venea lumea aici. Şi asta din pricina paravanelor împotriva vântului.

Sus, deasupra intrării în port, se aflau uriaşele arcade metalice ridicate împotriva vântului, cele mai mari artefacte din tot Vallenul. Erau acolo de generaţii întregi.

Arcadele erau incrustate pe toată lungimea cu rune – runele erau semnul unui artefact – şi erau îndeajuns de largi ca pe sub ele să treacă orice tip de navă. Deşi Anders putea privi direct prin ele spre ocean, ca prin magie, paravanele opreau vântul. Chiar şi când se declanşa o furtună, în port apele erau mereu liniştite.

La docuri soseau oameni de pretutindeni ca să viziteze Holbardul. Siguranţa pe care o oferea portul însemna că cei sosiţi din orice colţ al lumii pe care ţi-l puteai închipui – şi pe unele Anders nu putea să şi le imagineze – ajungeau nu doar pentru a face comerţ, ci şi ca să trăiască aici. Din ce ştia Anders, cele mai multe oraşe erau o amestecătură de locuitori veniţi de peste tot, dar probabil că niciunul dintre acestea nu era atât de împestriţat

ca Holbardul.

La docuri, neguţătorii aşteptau veşti despre mărfurile lor, vânzătorii de mărunţişuri şi pescarii îşi etalau produsele, iar tot aici Anders şi Rayna şterpeleau din buzunare, o dată pe lună, în timpul întrecerii – şi, când şi când, şi în celelalte zile.

Întrecerea Toiagului era un spectacol şi presupunea o piaţă plină de vânzători aflaţi în trecere care, îndeobşte, erau atât de ocupaţi să se holbeze la cei de doisprezece ani de pe podium, încât nu apucau să-i mai bage de seamă pe cei de doisprezece ani de lângă ei care-şi strecurau mâinile în buzunarele sau în coşurile lor. Toţi vizitatorii ştiau de elementalii găsiţi în patria lor, dar lupii gheţii – şi dragonii pârjolitori – erau unici în Vallen şi nimeni nu voia să piardă spectacolul în care un copil se transformă într-un lup al gheţii chiar sub ochii lor.

Anders nu se simţea prea bine la docuri. El şi Rayna habar nu aveau unde se găsiseră ei pe timpul ultimei mari bătălii, cu zece ani în urmă. Dar Anders credea că s-ar fi putut afla aici – în locul acela exista ceva Care-i stârnea întotdeauna neliniştea. Privea la urmele lăsate de foc pe uşile de lemn şi, în aceeaşi clipă, avea impresia că putea adulmeca fumul. Gloata îl împingea şi el credea că aude un ţipăt, repede curmat. Uneori, avea coşmaruri din cauza asta.

Azi, gemenii coborâră de pe acoperişuri la câteva străzi depărtare şi o luară pe jos către piaţă. Ajunşi la marginea mulţimii, simţiră cum spre ei pluteşte o mireasmă caldă şi sărată, iar

Anders ştiu numaidecât despre ce era vorba. Undeva, un tarabagiu vindea nuci macadamia coapte, preferatele lor. Pe drumul spre docuri nu reuşiseră să şterpelească decât doi firfirici, dar…

El şi Rayna şoptiră aceleaşi cuvinte simultan – „Ce-ai zice…”. Şi făcură amândoi o pauză ca să chicotească, sfârşind la unison:

— … de un mic dejun?

— O să avem mai mulţi bani până la sfârşitul dimineţii, spuse Rayna. Hai să luăm o gustare!

Se strecurară prin masa de trupuri strânse laolaltă, urmând mirosul. Şi, fără greş, zăriră o femeie îmbrăcată într-o tunică verde-strălucitor care cocea nuci macadamia cafenii într-o ditamai oala de fontă. Dedesubt nu era aprins niciun foc care să o încălzească, dar pe marginile oalei erau incrustate rune într-un şir ordonat, vădind faptul că vasul se încălzea de la sine, fără să mai aibă nevoie de foc.

— Un bănuţ punga! striga vânzătoarea, văzându-i pe cei doi cum se zgâiau.

— De obicei cumperi cu un bănuţ două pungi, protestă Rayna. Sau astea or fi nuci speciale?

— Sunt coapte într-un mod special, răspunse femeia. Căldura asta este mai mult decât poţi obţine de la orice foc, şi le dă şi un gust deosebit. Nu le arde deloc.

Rayna bombăni, dar Anders ştia că şi ei îi lăsa gura apă şi, în cele din urmă, îi întinse vânzătoarei cei doi bănuţi. Femeia le întinse câte o pungă dolofană de hârtie cât pumnii lor, plină cu nuci coapte, iar ei se pierdură în mulţime, molfăindu-le

cât de repede putură. Se făcuse timpul să treacă la treabă.

Evitară un grup de patru elevi de la Academia Ulfar – adolescenţi care participaseră deja la întrecerea Ulfar, ca într-o zi să devină Lupii Gărzilor şi să se preumble, ca acum, în uniformele lor cenuşii, tivite cu alb, care arătau că sunt elevi. Anders băgase de seamă că nu umblau decât în grupuri de câte patru.

Deodată, atenţia tuturor a fost atrasă spre podiumul aflat într-o latură a pieţei şi, deşi Anders nu putea vedea peste capetele mulţimii, ştiu că întrecerea sta să înceapă. Îşi linse degetele şi-şi îndesă în buzunar ultimele nuci rămase în pungă.

Era începutul primăverii, iar singurele urme de zăpadă stăruiau sub forma unor mormane cenuşii de-a lungul pieţei, însă el încă purta paltonul. Era prevăzut cu o mulţime de buzunare în care putea să-şi depoziteze lucrurile şterpelite, iar vântul rece care bătea îl îndreptăţea să-l poarte.

Împreună cu Rayna, umbla de ici-colo în preajma gloatei, acolo unde oamenii nu mai erau aşa de îngrămădiţi unul în altul, în căutarea primei ţinte, prefăcându-se că ei doi nu se cunosc. Or fi avut amândoi fraţii părul cârlionţat şi negru şi pielea brună, dar într-un loc ca Holbardul, unde oamenii veneau de peste tot, nu exista niciun motiv care să te facă să crezi că ar fi rude. Şi ceilalţi erau atât de diferiţi unul de celălalt, încât nimic nu te îndemna să crezi că erau gemeni.

Anders zări o femeie cu capul lăsat pe spate, care se uita temătoare la cer. Zvonuri privind

dragonii existau peste tot. Atenţia îi era distrasă, iar straiele păreau scumpe, ceea ce însemna o „recoltă” bogată. O îmboldi cu umărul pe Rayna, dând din cap în direcţia femeii.

Rayna se opri făcându-şi de lucru cu nasturii de la haină şi privind pe sub gene în direcţia ţintei. Apoi clătină din cap, doar un pic.

— Fermoare, murmură ea.

Anders făcu un pas la stânga, aruncând o privire ascunsă la buzunarele femeii. Înghiţi iute în sec. Nu era de mirare că era cu capul în nori, căci nu avea de ce să-şi facă griji pentru buzunarele ei. Erau prevăzute cu fermoare de metal masive, iar de fiecare fermoar atârna o amuletă de metal incrustată cu o pereche de rune.

Era să cadă într-o capcană pentru hoţi. Dacă ar fi pus mâna pe fermoar să deschidă un buzunar, amuleta ar fi declanşat imediat o alarmă puternică şi toate privirile celor din piaţă s-ar fi întors spre el. Ar fi fost un *dezastru. Poţi fi sigur că ar fi zbârcit-o!*

El îşi muşcă buza, iar Rayna îl strânse scurt de mână – *nu-ţi face griji,* spunea strânsoarea ei –, ducându-l înainte. O lăsă pe ea să aleagă următoarea ţintă. Oricum nu era la fel de bun ca ea când era vorba de şterpelit – sau de alegerea lacătelor sau chiar la orice, pe bune –, ci era cea mai mare catastrofă în piaţă, unde neliniştea nu-l părăsea o clipă.

Rayna alese un vânzător, chiar în clipa în care şefa lupilor – Lupoaica Alfa, dama Sigrid Turnsen – se duse spre podium. Primarul din Holbard şi doi membri ai parlamentului din Vallen deja o

aşteptau, îmbrăcaţi în cele mai bune straie ale lor şi împodobiţi cu lanţurile de aur corespunzătoare funcţiei lor, dar toţi cei din piaţă – cel puţin toţi cei din Vallen – ştiau cine de pe scena de lemn deţinea adevărata putere. Sigrid Turnsen era o femeie palidă, cu părul scurt, blond-albicios, deşirată şi înţolită în uniforma ei cenuşie, opusul bărbatului pe care Rayna îl alesese drept ţintă.

Obiectivul lor era un bărbat cu umeri largi, cu pielea oacheşă, îmbrăcat într-o jachetă de material mătăsos, subţire, de un roşu-şi-albastru strălucitor, care flutura în adierea uşoară. Roşul îmbrăcămintei era primul indiciu că era o ţintă uşoară – era culoarea unui dragon, pe care localnicii o purtau foarte rar.

Stofa subţire din care erau confecţionate mânecile lungi şi largi ale hainei vânzătorului sugera că venea din Arhipelagul Picăturilor-de-Rouă şi că, după câte se părea, sosise de curând, din moment ce nu-şi luase măsuri de prevedere pentru vânturile reci din Vallen. Ca nou-venit, toată atenţia sa era probabil acordată acum lui Sigrid Turnsen. Şi probabil faptului că şi-ar fi dorit să aibă o îmbrăcăminte mai adecvată.

— Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fim vigilenţi, spunea Lupoaica Alfa, vocea ei răspândindu-se în întreaga piaţă, în vreme ce Anders îşi ocupa poziţia.

Auzise acest discurs în fiecare lună, de la vârsta de şase ani, dar niciodată nu-l plictisise. Puterea din vocea Lupoaicei Alfa îi menţinea întotdeauna o parte din atenţie asupra acesteia.

Rayna îi imita discursul destul de bine, dar Anders nu găsea nimic care să-l facă să râdă de Sigrid Turnsen.

— După zece ani de pace, continuă aceasta, dragonii vor din nou să purceadă la război.

Ei, partea *asta* din discurs era nouă. Probabil că lucrurile erau serioase, din moment ce Lupoaica Alfa le recunoştea cu voce tare.

— Acum zece ani, Garda Lupilor i-a alungat din Holbard în refugiile lor din munţi, iar acum suntem pregătiţi să procedăm la fel. Ştim că oricine aflat aici poate fi din sângele dragonilor pârjolitori. Poate fi un spion, ameninţând siguranţa şi echilibrul construite de noi cu atâta trudă, în ultimul deceniu, peste tot în Vallen.

Anders o privea în timp ce vorbea, străbătut de un fior care n-avea nimic de-a face cu neliniştea pe care i-o stârneau de obicei docurile. Deşi în fiecare lună vorbea despre bătălie, amintindu-le locuitorilor din Vallen de pericolele înfruntate de lupi şi de sacrificiile făcute de ei, acum vocea îi era mai sonoră decât altădată, mai tăioasă.

Cu o mare degajare, Rayna se strecură taman în faţa vânzătorului, părând să-şi fi ales acel moment pentru a-şi lega din nou panglica zdrenţuită care-i ţinea capătul cozii. Îşi rearanjă agrafele de aramă şi învârti de panglică, prinzând o şuviţă rebelă de păr negru, după care-şi aruncă din nou coada peste umăr. Odată cu mişcarea aceasta, dădu drumul unui strop de piper fin măcinat pe care-l ţinuse între degetul mare şi arătător. Piperul se abătu direct peste vânzătorul care tocmai

inspira, iritat de felul în care Rayna îşi tot potrivea părul în faţa lui.

Treaba lui Anders era să strecoare două degete în buzunarul omului – degetul mare era prea gros –, lăsându-le să pipăie mătasea căptuşelii până să dibuie punga cu monede. O desprinse iute, ascunzând-o apoi sub haina lui şi lăsând-o să cadă într-unul dintre buzunarele care-o aşteptau. O simţea însă uşoară, probabil conţinea doar câţiva bănuţi.

Îl lăsă pe bărbatul care tocmai strănuta şi se furişă într-o parte, pe lângă o pereche de vânzători locali îmbrăcaţi în haine cafenii. Ca întotdeauna, Rayna urma să-l întâlnească la dreapta omului. Apoi, împreună, îşi fixară următoarea victimă.

Anders şterpeli o punguţă de la o femeie îmbrăcată într-o rochie galbenă, ocupată să stea la bârfe cu vecina ei, în timp ce Rayna le întreba politicos cât este ceasul, evitând să se afle în faţa mulţimii.

În timpul discursului Lupoaicei Alfa, Garda Lupilor se aliniase în faţa podiumului, cu toţii înţoliţi în uniforme cafenii, cu părul tuns scurt, scrutând printre gene gloata. Păreau făcuţi din aceeaşi matriţă când ieşeau pe uşile Academiei Ulfar, fiecare scos din acelaşi mulaj.

Sigrid vorbea în continuare.

— Cine crede că se trage din lupii gheţii şi a împlinit vârsta de doisprezece ani să facă un pas în faţă pentru a fi supus probelor! Mulţi locuitori ai insulei Vallen îşi atribuie cu mândrie cel puţin un lup în descendenţa lor, dar numai câţiva au darul

de a se transforma.

Cuvintele îi provocară lui Anders un fior. Darul despre care vorbea ea putea schimba viaţa cuiva pe veci, doar într-o secundă.

— Cu acest dar pe care puţini îl au, spuse cu măreţie Lupoaica Alfa, vine şi o mare responsabilitate, o îndatorire de a intra la Academia Ulfar. De a se instrui pentru a se alătura Gărzii Lupilor şi pentru a-şi dedica viaţa apărării insulei Vallen. Înseamnă o viaţă de soldat. Înseamnă...

O rafală puternică de vânt mătură piaţa, luând pe aripa ei cuvintele lui Sigrid. Mulţimea se clătină şi unii chiar căzură, ţipete auzindu-se peste tot în jurul lui Anders. Pe neaşteptate, el se află în miezul amintirii pe care acest loc se străduia de fiecare dată să o stârnească. Ţipetele erau groaznice, vântul purta fumul şi, în momentul când Rayna îl înşfăcă, cu coada ochiului zări o mişcare.

Se roti pentru a vedea ceva uriaş deplasându-se printre catargele corăbiilor, iar în mintea lui apărură din nou zvonurile de cu o noapte înainte – apăru amintirea dragonului pe care-l văzuse cu propriii ochi cu doar o jumătate de an în urmă.

Mintea lui prefăcu pânza umflată a unei corăbii într-un dragon ce se năpustea asupra portului, iar apoi vântul se potoli şi el văzu că dragonul nu era decât o velă şi-şi dădu seama că ţipetele se stingeau.

Inima îi bătea tare-n piept, în vreme ce în jurul său oamenii căzuţi se ridicau.

— Artefactele se strică, se văită o femeie din

apropiere. Se strică şi nimeni nu ştie să le repare.

— Dragonii o pot face, şuieră o alta.

Sus, pe podium, Lupoaica Alfa arăta la fel de liniştită ca întotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Apărătorile de vânt mai capătă din când în când câte o gaură, spuse ea, ridicându-şi vocea pentru a acoperi vacarmul gloatei. Ar fi trebuit reparate noaptea, ca să nu sufere nimeni. Îmi cer iertare! Acum, hai să continuăm cu întrecerea Toiagului! Cine-şi doreşte să se alăture Gărzii Lupilor ca să-şi ocupe locul printre apărătorii populaţiei?

Mulţimea încă murmura, când cinci copii de vârsta lui Anders se apropiară de podium, trei fete şi doi băieţi. Erau îmbrăcaţi cu toţii în cele mai bune straie ale lor, iar ultima fată din şir tremura aşa de tare, încât îl făcu pe Anders să creadă că o să cadă de pe scenă înainte să ajungă la Toiagul Haddei şi chiar la întrecere. Însuşi Anders tremura vizibil după sperietura pe care i-o produsese rafala de vânt.

Mai existau cel puţin două duzini de copii care se aşezară la rând pentru a-şi încerca şansa pe podium. Cei mai mulţi dintre ei nu aveau să reuşească. Într-o lună bună, doi sau trei candidaţi reuşeau să se transforme. Lui Anders îi părea întotdeauna rău pentru cei care pierdeau.

Primul băiat păşi înainte, aflându-se acum în centrul atenţiei, iar un membru al gărzii îi înmână lui Sigrid toiagul. Sigrid dădu din cap, iar băiatului îi dispăru şi puţina culoare pe care o mai avea în

obraji, până ce albul feţei lui putea să se confunde cu albul hainei. Când vorbi, era aşa de agitat, că vocea-i tremura când şi-o ridică pentru a fi mai sus decât zgomotul pe care mulţimea încă îl producea.

— Numele meu este Natan Haugen. Tatăl meu este Carl Haugen. Bunicul meu este Bergur Haugen şi a fost membru al Gărzii Lupilor. Străbunica mea a fost Serena Andersen, membră a Gărzii Lupilor. Fratele meu, Nicolas Haugen, s-a transformat acum trei ani şi este elev la Academia Ulfar. Pretind că am sânge de lup al gheţii şi am venit la întrecere.

Sigrid, alături de mulţi oameni din mulţime, dădu din cap, când Natan îi aruncă Lupoaicei Alfa o privire piezişă. Chiar şi de unde se găsea el în mulţime, Anders putea spune că Natan se zgâia la amuleta care atârna de gâtul femeii.

Amuleta era un ineluş de metal cenuşiu şlefuit, pus pe un şnur subţire de piele şi gravat cu rune, într-un desen complicat. Erau istorisiri despre ce făceau amuletele – că îngăduiau unui lup să ştie dacă minţi, că îi dădeau unui lup puterea a zece oameni sau pur şi simplu că era singurul mod prin care puteai recunoaşte un membru adevărat al gărzii. Indiferent la ce foloseau, Natan privea la amuleta lui Sigrid ca şi cum ar fi fost biletul lui pentru o nouă viaţă şi, într-un fel, avea dreptate.

Totuşi, era o viaţă pe care Anders n-ar fi trăit-o niciodată – el nu aparţinuse vreodată vreunui grup aşa de important cum era Ulfar şi nici nu avea un arbore genealogic care să-i dea dreptul să emită pretenţii. Rayna era tot ce avea – *iar ea era mai mult decât de-ajuns,* îşi aminti el.

Dar uneori, mai ales în zilele în care îi era foame, ar fi vrut să fi avut şi el o mamă şi un tată, mătuşi şi unchi sau bunici.

Băiatul întinse mâna după Toiagul Haddei, dar şovăi. În jurul toiagului se încolăcea o spirală lungă de metal gravat şi atâtea mâini îl strânseseră de-a lungul anilor, încât lemnul alb se netezise. Toiagul era unul dintre cele mai importante artefacte din Vallen. Doar cele mai puternice primeau numele creatorilor, iar pentru lupii pe care Toiagul Haddei îi transforma, era un bilet pentru o nouă viaţă.

Făcându-şi curaj, Natan prinse toiagul şi toată lumea din piaţă îşi ţinu răsuflarea – chiar şi Rayna şi Anders rămaseră nemişcaţi, unul lângă altul.

Nu se întâmplă nimic.

Câteva clipe mai târziu, Sigrid întinse mâna şi şi-o puse pe umărul lui Natan, îndemnându-l să păşească înapoi şi îndepărtându-l de toiag.

— Vallenul îţi mulţumeşte pentru dorinţa ta de a-l servi, spuse Sigrid, dar, după ce-i dădu drumul, iar copilul merse împleticit spre marginea podiumului pentru a coborî încet scările, deja ea privea hămesită către următoarea fată din rând.

Anders îşi muşcă buza când văzu umerii căzuţi ai celuilalt băiat.

Nici fata următoare nu se transformă. Rayna îl luă pe Anders de mână, ca să-i aducă astfel aminte că aveau ceva de făcut. Începură să se strecoare prin mulţime, culegând câte un bănuţ de aici, alţi doi de acolo. Rayna se amuza pe seama îndrăznelii ei, iar Anders ascundea cu grijă banii, încercând să nu-şi alarmeze victimele sau s-o dea în bară.

În planul îndepărtat, ceremonia îşi urma cursul, un candidat după altul relatându-şi descendenţa ca dovadă a dreptului de a lua parte la întrecere şi, tremurând, să preia Toiagul. Dar pe măsură ce fiecare dintre aceştia rămânea cu încăpăţânare în forma umană, mulţimea devenea tot mai posacă.

Acum, mai mult ca niciodată, Vallenul avea nevoie de mai mulţi membri ai gărzii, de mai mulţi apărători. Dar luna aceasta nu aveau parte de niciunul.

Anders nu-şi amintea să fi fost vreo lună în care *nimeni* să nu reuşească.

Îşi strecură mâna în buzunarul hainei scumpe a unui bărbat înalt, în vreme ce o fată plăpândă urcă scara, cu capul plecat Gemenii se aflau puţin prea aproape de podium – şi puţin prea departe ca să apuce să fugă –, ceea ce nu-i era pe plac lui Anders. Rayna însă părea total încrezătoare, aruncându-şi din nou coada peste umăr şi dând ca din întâmplare peste doi vânzători, dar Anders nu avea curajul ei, iar mâna îi tremură când o furişă după o ultimă monedă.

Nu-şi mai putea lua ochii de la fata care cobora de pe scenă, simţind un regret pentru ea. Cămaşa şi pantalonii ei erau îngrijite, dar simple, puţin demodate. Cel mai probabil, venise de la ţară împreună cu părinţii săi şi urma să facă o lungă călătorie către casă, fără vreo urmă de bucurie.

El îşi îndoi degetele pe după o monedă care părea grea – probabil de argint. Şi poate din cauză că mintea îi era la fată, imaginându-şi scârţâitul carului care-i ducea acasă, îşi prinse încheietura în

tivul buzunarului şi, pentru o clipă, mâna îi rămase prizonieră. Blestemă în gând, străduindu-se s-o elibereze şi ridicându-se pe vârfuri, astfel încât să poată păşi înapoi în clipa în care ar fi reuşit, dar era prea târziu. Vânzătorul îşi întoarse capul cu o mişcare înceată, cu ochii mari şi gura deschisă pentru a striga.

— Hoţii! mugi el, prinzându-i încheietura lui Anders într-o strânsoare de fier.

Anders mai avu timp doar să lase moneda să cadă înapoi în buzunar, înainte să fie săltat şi tras în faţa omului, ca acesta să-l poată vedea mai bine. *Nu, nu! De ce oare o dădea în bară tot timpul?*

— Băiatul ăsta îmi fura din buzunar! anunţă bărbatul, coborându-şi privirea pe Anders, sprâncenele sale groase şi blonde unindu-se într-o expresie de condamnare.

— Ba nu! protestă automat Anders. Nu am nimic în mână!

Pentru că tocmai i-am dat drumul înapoi în buzunarul tău. Dar ştia că asta nu era de-ajuns. Când îşi ridică fruntea, văzu că deja un membru al gărzii sărise jos de pe podium, făcându-şi loc prin mulţime spre el, iar oamenii din jur se retraseră ca şi cum ar fi vrut să pună distanţă între ei şi locul faptei.

— Eşti un hoţ! insistă bărbatul, în vreme ce Anders încerca fără succes să-şi oprească tremuratul, silindu-se să nu privească în direcţia Raynei – nu-şi permitea să fie prinsă şi ea. Şi dacă nu ai nimic în mână e doar pentru că nu eşti un hoţ

îndemânatic. Peste un minut, fiule, o să-ţi doreşti să fi fost mai priceput.

Capitolul trei

Pentru o clipă, anders privi la vânzătorul care-l ţinea de încheietură, încercând să nu scâncească din cauza durerii produse de oasele care practic scrâşneau, cu răsuflarea oprită în gâtlej şi cu groaza cuprinzându-i întreg corpul. În clipa următoare, lângă el apăru Rayna.

— Nu fi ridicol, spuse ea, vârându-se printre două femei ca să ajungă la Anders. Ia-ţi mâinile de pe el, bătăuşule! Voia să treacă doar mai departe.

— Să treacă? repetă bărbatul, clipind.

Strânsoarea lui nu slăbi, dar ca mulţi alţii cu care se confruntase Rayna, deja arăta puţin copleşit.

— Să treacă, repetă şi ea, dându-şi ochii peste cap, ca şi cum el ar fi avut nevoie să-i fie rostit cuvântul mai încet ca să-l poată înţelege. Nu-mi pari să ai doisprezece ani, aşa că, dacă nu eşti aici pentru întrecere, trebuie să te dai la o parte din drumul celor care se străduiesc să ajungă la rând. Te-ai proţăpit chiar în faţă, blocând calea, aşa că la ce te-ai putea aştepta? Nu e vina băiatului ăstuia, e prea politicos să dea peste tine.

— Şi tu cine eşti? întrebă el, îndreptându-şi umerii şi trăgându-l pe Anders mai aproape de el, făcându-l să se poticnească.

Anders tresări. Rayna era la fel de sprintenă la minte, pe cât îi erau de sprintene picioarele, dar lui

Anders nu-i plăcea încotro se îndrepta discuţia.

Rayna nu ezită nicio secundă.

— Eu sunt fata care voia să stea în spatele lui la rând, răspunse ea, ca şi cum ar fi fost un lucru evident.

Asta era prima regulă de a se apăra unul pe celălalt – nu recunoşteau niciodată că ar fi gemeni. Oamenii te cred mai uşor dacă nu ştiu că ai vreo legătură cu celălalt.

— Ei? Putem să ajungem la podium sau nu?

Podium? Anders îngheţă.

Lângă ei apăru un membru al Gărzii Lupilor – o femeie înaltă, într-o uniformă cenuşie impecabilă. Mantia îi atârna deschisă, pentru a lăsa vederii cămaşa scrobită şi pantalonii vârâţi în nişte cizme negre care luceau. Blazonul Ulfarului – un lup fioros care păzea oraşul Holbard – mârâia către Anders din locul în care era fixat pe pieptul ei.

— Eşti aici pentru întrecere? întrebă ea, privirea căzându-i pe Rayna.

— Amândoi suntem, spuse Rayna, în vreme ce bărbatul care încă îl ţinea pe Anders încercă să protesteze cum că nici vorbă să fie aici pentru aşa ceva.

Dar strânsoarea sa slăbi, iar Anders îşi eliberă încheietura, frecând-o cu cealaltă mână.

— Atunci ar trebui să mergeţi pe podium, spuse femeia, întorcându-se fără vreun alt cuvânt ca să-i conducă către scenă.

Înainte ca bărbatul să mai apuce să se opună, Rayna îl înhăţă pe Anders de mână şi-l trase către podium, pe urmele femeii.

Oamenii îşi întorceau privirile către ei din toate direcţiile, iar Anders îşi ţinea capul plecat, roşu în obraji. Rayna dăduse din lac în puţ, ca întotdeauna, şi acum trebuia el să dea de cap situaţiei. Îşi dorea ca măcar o dată să fie *şi el* îndeajuns de iute în a lua decizii, astfel încât să ştie ce anume trebuia să spună, ce anume trebuia să facă.

Or, în loc de asta, se trezi urcând scările de lemn către podium, la doar câţiva paşi de însăşi Lupoaica Alfa, în timp ce privirile celor din public erau îndreptate către el. Se uită şi el la ei, ştiind ce vedeau – un băiat uscăţiv, în haine peticite şi zdrenţuite, clipind timid din cauza atenţiei acordate, cu părul care cerea o foarfecă şi cu faţa care cerea o bucată de săpun.

Ştia la fel de bine că se gândea la înfăţişarea sa ca să nu se gândească la sutele de perechi de ochi care priveau ţintă la el, cu toţii aşteptând să facă sau să spună ceva care să arate că nu avea niciun drept să se găsească pe podium. El şi Rayna habar nu aveau cine le erau părinţii, ca să nu mai vorbim de strămoşii lor, dar el era sigur că nu exista nimic aparte în ceea ce-i privea.

Ce se întâmpla dacă atingeai Toiagul Haddei, fără ca prin vinele tale să curgă vreun strop de sânge de lup? Probabil că până la urmă vor ieşi din încurcătura asta – o vor da în bară cu întrecerea şi vor reuşi să dispară, înainte ca vânzătorul cel supărat să pună iar mâna pe ei. După uriaşa rafală de vânt, lumea era încă agitată, lucru care-i putea ajuta să se facă pierduţi în mulţime.

Rayna se găsea în faţa lui – la urma urmei, ea-l

trăsese practic sus pe scări – şi acum îi aruncă Lupoaicei Alfa cel mai cuceritor zâmbet al ei, păşind înainte, spre centru, pentru a relata istoria familiei ei. *Un lucru care devenea interesant.*

— Numele meu este Estrid Larsen, anunţă ea, o noutate pentru Anders, alături de toate celelalte, deşi el nu se arătă surprins.

Dacă prima regulă pentru a sta împreună în siguranţă era ca niciodată să nu recunoască existenţa vreunei legături între ei, a doua regulă era să nu-şi dea niciodată numele adevărate.

— Familia mea are o vână puternică de sânge de lup al gheţii. Mama mea a fost Leila Larsen. Bunica mea a fost Ida Larsen, un membru al Gărzii Lupilor, iar…

— Cum o chema? întrebă Sigrid, Lupoaica Alfa, încruntându-se.

— Ida Larsen, repetă salutar Rayna… ăăă… Estrid.

— Nu-mi amintesc de ea, spuse Sigrid, tot încruntată.

— Păi nu era din oraş, o asigură volubilă Rayna.

— Dar ca să fie un membru al Gărzii Lupilor, trebuia să fi locuit în Holbard, preciză Sigrid.

Mulţimea devenise interesată din cale-afară de turnura pe care o luaseră evenimentele. Inclusiv vânzătorul, care-şi făcuse loc până în faţă ca să aştepte să-i vină rândul lui Anders.

— Avea o vedere groaznică, spuse Rayna, încrezătoare ca întotdeauna în ea, în vreme ce Anders căuta să-şi ascundă tremuratul. S-a dovedit

că, practic, n-a putut să intre în serviciu. A trăit o viaţă paşnică în munţi.

— Pe teritoriul dragonilor?

Încruntarea lui Sigrid devenise acum o linie continuă între sprâncene.

— Dar toţi membrii Gărzii Lupilor locuiesc în Barăcile Ulfar. Tu eşti de vârsta fiicei mele, sunt sigură că mi-aş aminti-o pe bunica ta.

— În munţi am spus?

Chiar şi Rayna şovăia în clipa aceea.

— Mult mai în josul tărâmului dragonilor, e limpede. Adică la poalele munţilor. Totuşi! Cel mai important lucru nu este cine altcineva a reuşit să se transforme, ci dacă eu pot, aşa că o să întind mâna dacă nu ţi-e cu supărare, şi…

Deşi lui Sigrid îi era clar cu supărare, Rayna trecu numaidecât pe lângă ea, cu degetele întinse spre Toiagul Haddei. Anders o încurajă în tăcere. Cu cât mai repede îl va atinge ca să nu se întâmple nimic, cu atât mai repede vor putea să dispară de acolo. Chiar dacă, înainte de asta, şi el *era* nevoit să relateze propria descendenţă imaginară.

Rayna îşi muşcă buza, cuprinzând cu mâna lemnul neted al toiagului şi strângându-l cu putere. În clipa aceea, Anders îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, deşi, din câte ştia, ea avea tot atâtea şanse să se transforme într-o varză, câte avea să se transforme într-un lup. El şi Rayna îşi începuseră viaţa într-un orfelinat, după care trăiseră pe străzile din Holbard. Nu erau lupi care aşteptau să se petreacă ceva.

Pe neaşteptate, Rayna scoase un ţipăt, ochii

mai să-i iasă din cap, şi se arcui în spate, întinzându-şi braţul liber şi făcând mulţimea să icnească. Se împletici un pas în spate, rotind Toiagul Haddei, astfel încât cei doi membri ai Gărzii Lupilor aflaţi în spatele ei se văzură siliţi să se ferească din drum.

Opreşte-te! o îndemnă Anders în gând, dorindu-şi să cadă prin podium şi să se ascundă în pământ, corpul fiindu-i cotropit de fierbinţeala ruşinii. Asta era Rayna, mereu dispusă să inventeze poveşti, mereu foarte teatrală. Or, acum, ultimul lucru de care aveau nevoie era ca aşa de mulţi oameni să stea cu ochii pe ei.

Rayna scoase alt ţipăt, aruncând toiagul şi chircindu-se pentru a-şi cuprinde genunchii cu mâinile. Îşi întoarse capul, aruncându-i lui Anders o privire disperată şi, ca şi cum l-ar fi lovit un val nimicitor de apă rece ca gheaţa, ruşinea lui pieri.

Ceea ce se petrecea era real – sora lui era îngrozită!

El făcu un pas în faţă, întinzând o mână către ea, dar Rayna scoase din nou un ţipăt răguşit şi aprig, poticnindu-se în faţă, căzând de pe podium şi izbindu-se de lespezile de jos.

Mulţimea se trase înapoi, în vreme ce Rayna se întoarse pe spate, cu braţele încrucişate. Chipul i se întunecă şi se coloră într-un roşu-închis nefiresc, schimbându-se apoi în nuanţe de stacojiu-strălucitor, ca şi cum toată pielea ei ar fi sângerat dintr-odată! Stropi de aur, bronz şi aramă izvorâră fără veste, scânteind în soare şi scurgându-se pe gâtul ei pentru a dispărea sub haine.

În timp ce Anders privea îngrozit, înlemnit locului, braţele şi picioarele ei părură să se lungească peste poate, iar mânecile se întinseră şi se sfâşiară, sunetul produs de ruperea stofei fiind acoperit de urletele gloatei.

Stofa se făcu bucăţele, dispărând în câteva secunde, iar trupul Raynei crescu, dublându-şi mărimea, apoi triplându-şi-o, gâtul i se lungi, iar gura îi rămase deschisă, scoţând un ţipăt dogit şi fără sfârşit. Stacojiul, bronzul şi arămiul se întreţesură în solzi sclipitori, şerpuind pe pielea ei, iar o secundă mai târziu, Rayna dispăru.

În locul ei, apăru un dragon pârjolitor lung de cinci metri, întins pe spate, ghearele greblând aerul, mugetul lui acoperind vuietul mulţimii. Se roti, rostogolindu-se pe o parte şi ridicându-se în picioare, cu aripile larg întinse, cu coada mişcându-se într-un arc lung.

Era imposibil! Peste Anders căzură valuri de fierbinţeală, ca şi cum s-ar fi aflat mult prea aproape de un foc – pielea îl înţepa, gâtlejul arzându-l când încercă să inspire.

— Atacaţi! strigă Lupoaica Alfa de lângă el, scoţându-l pe Anders din starea de groază.

Coada dragonului biciui în direcţia lui, lovindu-l în coaste şi făcându-l să cadă din picioare. Durerea îi străbătu tot trupul şi nu putea spune dacă fierbinţeala – care era limpede că venea de la dragon – îl ardea sau pur şi simplu îl dizolvase. Tot ce ştia era că deasupra lui se găsea un dragon care mugea atât de tare, încât însuşi sunetul acela părea o fiinţă vie.

El coborî în goană de pe podium şi se aruncă în spate, chiar în clipa când lunga sa coadă asemănătoare cu cea a unui şarpe lovi suporturile scenei, transformându-le în lemne de foc.

Anders apucă o scândură care-i căzuse peste piept, încercând s-o dea deoparte. Căutând aer, se ridică în capul oaselor, urlând durerea pe care o simţea în coaste. Lupoaica Alfa, Sigrid, zăcea lângă el, ameţită, cu o tăietură pe frunte.

Coada dragonului lovi din nou, iar el se aplecă, rostogolindu-se pe mâini şi pe genunchi. De unde apăruse? Ce se întâmplase cu Rayna?

Dragonul era *Rayna!*

Oamenii din mulţime ţipau, iar dragonul mugi din nou, dar, într-un fel, faptul pe care-l conştientizase îi pătrunse în minte, făcându-l să rămână ca paralizat. Oricum se va fi întâmplat, făptura cu înfăţişare de dragon era *sora* lui!

Peste tot în jurul lui, membrii Gărzii Lupilor se transformau, uniformele lor părând să se topească, amestecându-li-se cu pielea, iar ei căzând în patru labe. O blană aspră şi zburlită apărea acolo unde cu puţin timp înainte fusese lână cenuşie, iar dintre fălci se iveau, ameninţători, colţi ascuţiţi. Până atunci, Anders nu mai văzuse transformarea unui lup petrecându-se atât de aproape de el, iar urletele lor guturale erau înspăimântătoare!

Lupul de gheaţă de lângă el se ridică pe picioarele din spate, după care se aruncă în jos. Când labele din faţă atinseră pavajul, două suliţe lungi de gheaţă ţâşniră din pământ, ascuţite şi zimţate, luându-şi zborul direct spre corpul

strălucitor al dragonului. Aduceau cu nişte ţurţuri uriaşi, ucigători, cu vârfuri ascuţite – Anders nu mai văzuse aşa ceva decât la teatrul de păpuşi sau într-o piesă, dar ştiu numaidecât ce se petrecea.

În locul în care o loviră pe Rayna, solzii îi deveniră deodată cenuşii, fără viaţă. Ea ţipă, întinzându-şi aripile, apoi şi mai mulţi lupi se aruncară cu labele din faţă în pământ, lansând suliţe de gheaţă spre ea. Anders fu silit să se arunce pe burtă. Mai mult simţi decât văzu cum săgeţile reci taie aerul prin haosul incandescent.

Dragonul îşi duse aripile în jos într-o roată uriaşă şi, lovind cu coada şi zgâriind aerul cu ghearele, se ridică şi, nu se ştie cum, îşi luă tălpăşiţa. Suflul îl făcu pe Anders una cu pământul şi acesta căută să se adăpostească printre dărâmăturile din spatele lui, în clipa în care suliţele îşi luară zborul pe fondul creat de strigătele mulţimii şi de urletele lupilor.

Apoi îl văzu lângă el – Toiagul Haddei! Era pe jumătate îngropat în rămăşiţele podiumului, dimpreună cu Anders. Parul acesta neted şi uzat atrăsese, într-un fel, această înspăimântătoare transformare. Va trebui să găsească o modalitate de a-l folosi pentru a o transforma pe Rayna înapoi ceea ce era, dar când se gândi să întindă mâna după el, se opri şi şi-o retrase numaidecât.

Ce se va întâmpla cu *el* dacă avea să-l atingă?

Deasupra capului său, dragonul – Rayna – urlă din nou, iar el se grăbi să înhaţe toiagul.

Îşi simţi trupul străbătut de durere, braţele şi picioarele îi luară foc, iar ţipetele mulţimii deveniră

de nesuportat, urechile împuindu-se de vacarmul de tonuri ascuţite, nasul umplându-i-se dintr-odată de duhoarea de sudoare, de haine de lână jilave şi de mirosul de mosc al blănii de lup. Cămaşa i se sfâşie, iar simţurile îl copleşiră, făcându-l să aibă un singur lucru în minte – *fugi!*

Îşi înfipse unghiile – ghearele *(cum aşa?!?)* – în lespezi, eliberându-se de rămăşiţele podiumului şi croindu-şi drum prin gloată, dând la o parte o pereche de genunchi şi gonind printr-o pădure de picioare. Pe neaşteptate, era în libertate, străbătând în viteză o stradă, trecând pe lângă roţile unei căruţe care stătea pe loc şi pe lângă picioarele a doi cai care nechezau, pe lângă case şi uşi de lemn care încă păstrau urmele pârjolului.

În cele din urmă, trecu de un colţ şi se găsi pe o alee, la capătul căreia se afla o grămadă de lăzi ce-i puteau oferi o ascunzătoare. Se repezi în spatele lor, cu răsuflarea precipitată, cu limba atârnând în afară, în vreme ce încerca să pună stavilă gândurilor şi să se liniştească.

Peste tot în jurul lui stăruia mirosul de muşchi şi de bureţi ce creşteau în umbra aleilor în care soarele nu răzbea niciodată, al zloatei înnoroiate a zăpezii topite şi al lemnului umed al lăzilor.

Marginile aleii erau perfect trasate, dar culorile erau estompate, difuze, ca şi cum ar fi căzut noaptea – ca şi cum ar fi gonit atât de iute, încât ar fi lăsat în urmă toate umbrele strălucitoare din Holbard. În schimb, se eliberase de gloată.

Tremurând, îşi coborî privirea şi văzu în faţa sa două labe cenuşii. Încercă să ţipe, dar pe gură nu-i

ieşi decât un scheunat.

Fără veste, cuprins de panică, se roti în cerc, întinzându-şi coada pentru a-şi găsi echilibrul şi… *coada!*

Într-o clipă, pricepu totul şi-şi auzi propriul scâncet. Rayna se prefăcuse într-un dragon pârjolitor, iar *el era un lup al gheţii!*

Se sili să rămână liniştit, să-şi oprească gâfâitul, străduindu-se din răsputeri să-şi adune gândurile. Trebuia s-o găsească.

Trebuia să explice cuiva că ea nu era un dragon, că ea nu era un vrăjmaş – era sora lui geamănă şi era imposibil ca doi membri ale aceleiaşi familii să se transforme, unul în dragon şi altul în lup. Lupii apărau Vallenul *împotriva* dragonilor. Era cu desăvârşire interzis să te împrieteneşti cu vreunul, dar să mai şi faci parte dintr-o familie împreună cu el!

Nu se ştie cum, cine *i-o* făcuse – el ştia sigur că erau gemeni, aşa că putea fi vorba de vreo şmecherie la mijloc –, dar, înainte să apuce să-i facă vreun rău, va trebui să-i facă pe cei din Garda Lupilor să priceapă că ea nu era de partea dragonilor.

Însă, mai întâi, trebuia să găsească o cale să se prefacă din nou în om, ca să poată să vorbească.

Deşi, fără doar şi poate, era tot el în pielea noului său trup, valul de lucruri noi pe care simţurile lui dintr-odată ascuţite căutau să le desluşească îi atrăgea gândurile într-o direcţie diferită, în fiecare clipă. Nasul şi urechile sale

depistau noi sunete şi mirosuri, încercând să-i călăuzească gândurile în direcţii noi şi diferite, făcându-l să fie atent la tot ce se întâmpla în juru-i.

Îşi închise ochii şi privi înlăuntrul său, încercând să-şi aducă aminte cum era să fii o fiinţă omenească, observând diferenţele şi filtrându-le.

Îşi duse mintea şi mai adânc în simţămintele şi gândurile omeneşti şi, dintr-odată, simţi schimbarea dezlănţuindu-se în el ca un strănut. Deodată, iată-l din nou om!

Putea simţi pietrişul rece sub tălpile picioarelor şi sub vârful degetelor şi putea... Dar ia stai aşa! Dacă era desculţ, unde-i erau bocancii?

Şi lasă bocancii, dar unde-i erau *hainele?*

Anders scoase un scâncet foarte asemănător cu cel pe care-l scosese pe când era lup, lăsându-şi privirea în jos. Bineînţeles că era gol-goluţ. *Bineînţeles* că era. Într-un fel sau altul, cei din Garda Lupilor îşi făcuseră uniformele să fie absorbite în blana lor, dar el simţise cum cămaşa lui se sfâşiase. Şi când te gândeşti că fusese îndeajuns de neghiob ca să se gândească chiar şi pentru o clipă că nu se putea să aibă o zi mai rea ca asta!

Era limpede că, în această privinţă, greşise.

Auzi un urlet care venea de sus, din văzduh, şi-şi lăsă capul pe spate la ţanc pentru a vedea dragonul – pe Rayna, dragonul care *era* Rayna – zburând cu aripile desfăcute spre câmpiile din afara oraşului. Deodată deveni din nou conştient de ţipetele de pe străzile din Holbard.

— Rayna! strigă el, pe când sora lui se pierdea

în zare. Rayna, vino înapoi, sunt aici! Te poţi schimba la loc, poţi…

Dar Rayna dispăruse, iar Anders nu mai fusese până atunci singur.

Capitolul patru

Mohorât, anders se întinse peste un morman de lăzi, dar în clipa următoare renunţă să mai stea aşa, din cauză că o aşchie îi pătrunsese sub piele. Deja îl chinuia o durere în coaste, acolo unde Rayna îl lovise cu coada. Dar nu asta era cea mai mare problemă a lui.

Prin jur nu se găsea nimic ce i-ar fi putut folosi drept îmbrăcăminte – şi chiar dacă într-un fel sau altul s-ar fi acoperit cu ceva, habar nu avea cum putea s-o găsească pe Rayna. Încă mai putea distinge urletul îndepărtat al mulţimii, deşi nu fugise decât preţ de câteva minute departe de port. Nu pricepea nimic din ce se întâmplase, nu ştia ce avea să facă mai departe, habar nu avea…

Dar tocmai când începea să-l cuprindă panica, auzi un mârâit la capătul aleii, urmat de un geamăt uşor. Se ghemui, cu inima luându-i-o la galop, şi privi printre două lăzi. Poate că ar fi reuşit să rămână ascuns. Poate că… *O, nu!* La capătul aleii apărură trei lupi, cu boturile îndreptate în jos. Îi luaseră urma.

Cel mai mare dintre cei trei mârâi din nou, apoi imaginea lor se înceţoşă, iar ei părură să se lungească, blana se prefăcu în uniforme cenuşii, în vreme ce toţi trei se ridicară pe labele din spate şi

dintr-odată deveniră iarăşi oameni. Şi, fireşte, purtau hainele lor. Probabil că exista un truc pe care el nu-l cunoştea.

Erau doi adulţi – un bărbat şi o femeie –, fiecare în uniforma îngrijită a Gărzii Lupilor, cu mantiile grele desfăcute peste cămăşile şi pantalonii lor, încălţaţi cu cizme lustruite şi cu părul tuns scurt. Cea de-a treia era o fată de vârsta lui, având mantia cenuşie tivită cu alb, ceea ce însemna că este elevă la Academia Ulfar. Se aflase probabil acolo pentru a asista la întrecere.

— Eşti teafăr?

Vorbise liderul celor trei, un zdrahon cu umerii largi, cu o barbă îngrijită şi cu ochelari negri, cu rame groase. Ca lup fusese argintiu-cenuşiu, dar ca om avea părul negru, iar pielea creolă.

— Mmm…

Anders se frământa în sinea lui, dar nu putea da decât un singur răspuns, pentru că ştia că, după aceea, ei voiau ca el să iasă din spatele lăzilor.

— Mi-am rupt hainele când fugeam. Nu mai am…

De dincolo de lăzi izbucniră râsete şi, deşi nu erau batjocoritoare, Anders îşi ţinu ochii strânşi de ruşine.

— Aşteaptă, spuse bărbatul.

Se auzi un foşnet, apoi nişte paşi care se apropiară de el, şi când Anders se sili să deschidă ochii, văzu o mână apărând pe după lăzi ţinând nişte haine: mantia tivită cu alb a fetei, o cămaşă de departe mult prea largă, o pereche de indispensabili a cuiva şi o centură. Nu era în

măsură să facă mofturi, aşa că înhăţă hainele şi se apucă să le tragă pe el.

— Te-a rănit dragonul? întrebă femeia.

— Nu, eu…

Ea nu-l lăsă să termine.

— E-n regulă, a plecat.

Anders îşi deschise gura şi o închise la loc. Ştia deja că totul era în regulă – Rayna nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău.

Doar că fusese foarte *aproape,* cu coada ei de bici, cu flăcările ei care fulgeraseră prin piaţa oraşului.

În loc de răspuns, strânse bine centura ca să nu-i cadă indispensabilii şi-şi trase mantia peste cămaşă, neştiind la început cum s-o prindă. Începu să iasă din starea de şoc, i se făcuse frig şi deja simţea cum îi amorţesc degetele de la picioare.

Când ieşi de după lăzi, văzu că cei trei lupi încă erau încordaţi, dar atenţia lor nu era îndreptată spre el – liderul privea cerul, în vreme ce femeia scruta capătul aleii. El îşi dădu seama că erau cu ochii-n patru după Rayna sau după altă ameninţare.

Doar fata îl privea, dând politicoasă din cap, o atitudine rezervată, dar prietenoasă. Era cam de înălţimea Raynei, dar vinoasă ca şi Anders. Avea părul cârlionţat, tuns scurt, o expresie gravă şi pielea albă acoperită aproape în întregime de pistrui, aşa cum Anders nu mai văzuse până atunci. Nu părea să-i fie frig, deşi renunţase la mantie pentru el, iar acum rămăsese doar într-o cămaşă cu mâneci.

Apoi, momentul acela se scurse, iar liderul grupului întoarse capul spre Anders, cu un gest care păstra ceva din lup.

— Felicitări pentru transformarea ta! spuse el pe un ton vesel. Poate că împrejurările nu au fost chiar ideale, dar îi urăm bun venit fiecărui nou membru al haitei.

Anders trase iute aer în piept. *Ia stai, ce?* El nu voia să se alăture unei haite! Nu avea de gând să meargă la Ulfar, trebuia s-o găsească pe Rayna.

Lângă el, femeia ridică mâna şi-şi prinse amuleta care-i atârna la gât.

— Şi-ţi vom da una ca asta, spuse ea. Va fi de ajutor cămăşii tale să stea acolo unde aparţine, când te vei preface. Te va ajuta să deţii controlul când te vei transforma în vreun fel. La început e ca şi cum ai strănuta, n-ai încotro, se întâmplă de fiecare dată când eşti entuziasmat sau înfricoşat sau când simţi ceva copleşitor. Dar dacă porţi o amuletă, se va întâmpla doar când vei vrea tu.

Cu obrajii în flăcări, el îşi dădu seama că purtau cu toţii amulete.

Dar dincolo de ruşinea şi de teama şi de zăpăceala lui, gravitatea celor întâmplate îşi cerea drepturile.

Anders *se transformase.*

Devenise un lup al gheţii – unul dintre puţinii, unul dintre aleşi.

Mintea i se chinuia cu ideea aceasta, încercând să scape de ea, pe motiv că Anders nu fusese special nici măcar o singură zi din viaţa lui, însă îi era imposibil s-o alunge.

— Eu sunt Hayn Mekkinsen, spuse liderul, împingându-şi ochelarii pătraţi pe nas. Ai părinţi în piaţă pe care trebuie să-i găsim?

Automat, anii trăiţi aşa cum fuseseră trăiţi îşi spuseră cuvântul, şi Anders îşi deschise gura să toarne o minciună. Regulile erau simple. Nu recunoaşte niciodată că ai vreo legătură! Nu spune niciodată numele tău adevărat! Nu recunoaşte niciodată că nu ai părinţi! Dar de unde o să-i scoată pe părinţii ăştia, dacă o să spună da?

— Eu… ăăă…

Apoi îşi dădu seama că Hayn pusese de fapt o *întrebare.* Fie din cauza hainelor sale zdrenţuite pe care le purtase înainte de transformare – îşi dădu seama cu durere că pierduse toată prada dimineţii atunci când jacheta îi fusese smulsă de pe trup –, fie din cauza trupului său prea firav, fie din cauza părului ceva cam lung, care era murdar şi trebuia tuns, fapt este că ei intraseră la bănuieli. În Holbard existau îndeajuns de mulţi copii care trăiau de capul lor şi se vedea că Hayn era obişnuit cu existenţa orfanilor de pe străzi.

— Dacă nu, ai o familie acum, urmă Hayn. Noi avem grijă de haita noastră. Vei fi hrănit şi îmbrăcat, ţi se va da adăpost şi vei urma Academia Ulfar.

Anders răsuflă încet, deşi dintr-odată îşi simţi plămânii micşoraţi. Abia dacă-şi putea imagina *vreunul* dintre lucrurile acelea – să ştie de unde vin toate mesele, să ştie că va avea un loc sigur în care să doarmă, să meargă la şcoală –, ca să nu mai vorbim că erau toate laolaltă.

— N-am părinţi, domnule Mekkinsen, recunoscu el, pipăind lâna groasă a jachetei cu degetele, simţindu-i căldura şi confortul.

Fata căreia îi aparţinea îi oferi un zâmbet sfios.

Nu putea să-i zâmbească şi el, chiar dacă ar fi vrut-o. Respiră precipitat, străduindu-se să cugete ce-ar putea spune ca să scape de ei.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Hayn, părând să-i simtă frica, dar fără să-şi dea seama de unde vine aceasta. Dacă în oraş o să apară alt dragon spion, nu o să-l mai ratăm. Am fost trimişi să te găsim, dar alţii sunt pe urmele lui.

Anders simţi un fior de gheaţă pe şira spinării, asemenea uneia dintre suliţele pe care lupii le aruncaseră spre Rayna pe când aceasta zbura prin piaţă. Tipii ăştia puteau părea prietenoşi, dar nu inspirau siguranţă, nu pentru el.

Tipii ăştia o vânau pe sora lui, ceea ce însemna că-l vânau şi pe el. Doar că încă n-o ştiau. Ei aruncaseră cu suliţe de gheaţă spre ea, încercaseră s-o ucidă, şi la fel de bine ar putea să arunce cu suliţe şi în el.

— Te aflai lângă ea, spuse femeia, încruntându-se. O cunoşteai?

Anders clătină din cap hotărât. *Regula numărul unu.*

— Nu, damă, urma să urcăm amândoi pe podium, dar era înghesuială mare, spuse el, simţindu-şi gura uscată şi cuvintele ieşindu-i cu greu. Am mai văzut-o pe străzi, dar nu o cunosc.

— O să aflăm noi cine este, spuse Hayn. Şi o să aflăm şi unde este.

Anders nu mai putea rămâne cu ei nici măcar o secundă peste cât era nevoit s-o facă. Altfel, cu siguranţă că ar fi dat pe faţă legătura lor spunând ceva prostesc. Trebuia să găsească o cale să scape de ei, şi asta cât mai curând.

Rayna avea un avantaj mare asupra lupilor – la urma urmei, putea să zboare. Dacă va reuşi să se strecoare înapoi în oraş, el trebuia s-o aştepte, şi nu închis în spatele înaltelor porţi ale Ulfarului.

Academia era o clădire uriaşă, adăpostindu-i pe toţi copiii care reuşiseră să se transforme la vârsta de doisprezece ani. Era pe jumătate şcoală, pe jumătate tabără militară, pentru că, dacă te puteai transforma, erai menit unei singure slujbe în viitor.

Erai parte din Garda Lupilor, care patrula pe străzi pentru a impune legea, a apăra Vallenul de dragoni sau a ajuta să se ridice următoarea generaţie. Lângă academie se afla bivuacul lupilor adulţi, lipit de aceasta şi înconjurat de aceleaşi ziduri înalte. Elevii erau mici gardieni în devenire.

Elevii de la academie păreau întotdeauna să fie văzuţi în oraş doar în grupuri de câte patru sau alături de membrii adulţi ai gărzii. Ar fi fost prins în mijlocul lor, tocmai când avea nevoie să se mişte liber fie pentru a o întâlni pe Rayna, fie pentru a căuta o cale de a o găsi.

Dacă ar fi fost unul în locul celuilalt, el ştia că Rayna ar fi trecut peste orice ca să ajungă la el. Acum, de el depindea să facă la fel.

Lupii îl lăsară cu gândurile lui, tuspatru îndreptându-se din nou spre străzi. Hayn şi femeia

se culcară la pământ, siluetele lor devenind mai largi într-un fel în care pentru ochii lui Anders era greu să le urmărească. Era ca şi cum creierul lui îi spunea că ceea ce vedea era imposibil şi, prin urmare, refuza să-l lase să vadă cum trebuie.

Când îşi termină gândul acesta, ei erau din nou lupi, ridicându-şi boturile în aer pentru a adulmeca orice ameninţare din jur. Transformarea îl făcuse pe el să-şi simtă trupul ca luându-i foc, dar pentru ei părea ceva foarte uşor. Cei doi lupi o luară înaintea celor două fiinţe umane, iar orăşenii se grăbiră să le facă loc.

Consecinţele zborului Raynei erau vizibile peste tot în jur. Străzile erau înţesate de oameni care turuiau încontinuu. Fiecare povestea ce văzuse, dar nimeni nu se îndepărta de uşile locuinţelor, gata să se retragă înăuntru dacă dragonul avea să se întoarcă şi să atace iarăşi. Lupii şi fiinţele umane îşi croiau drum pe mijlocul, rămas liber, al străzilor pavate, urmăriţi de toate perechile de ochi. Cu mantia fetei trasă peste hainele lui de împrumut, Anders ştia că arăta ca un membru al gărzii.

Doar că ştia şi că umbla altfel decât ei, tot aşa cum *era* şi diferit de ei. Ei se mişcau cu o anume graţie, cu ceva lupesc, chiar şi când aveau forma umană. Arătau o anume încredere în ei. Umblau ca şi cum ar fi ştiut să sunt priviţi.

El privi pieziş la fată, dându-şi seama că şi ea îl privea, la rândul ei.

— Eu sunt Lisabet, spuse ea încet, apoi, colţurile gurii i se ridicară, lăsând să scape un

zâmbet. Nu-ţi face griji cu asta! Există un motiv pentru care le spun noilor elevi să rămână în formă de lupi pe tot drumul de întoarcere la academie. Există mereu câte unul care este prins la fiecare câţiva ani, şi nu au un dragon drept scuză. Ia gândeşte-te, cel puţin tu nu te-ai schimbat la loc pe podium.

Anders simţi cum i se face frig, doar *gândindu-se* la asta. Ea avea dreptate, ar fi putut să rămână gol-goluţ în mijlocul docurilor. Ar fi avut adevărate coşmaruri din cauza asta. El ştia că ea voia să fie amabilă, aşa că se strădui să-i zâmbească.

Lisabet era singura dintre elevii de la Ulfar pe care Anders o văzuse altfel decât în grupul de patru şi se întrebă dacă era ceva special cu ea. Simţea nevoia să i se prezinte, dar nu-i trecea prin minte nici măcar un singur nume de împrumut.

— Mulţumesc pentru mantie! şopti el, în schimb.

Ea-i zâmbi din nou.

Până atunci, Anders nu mai văzuse un zâmbet de lup, cel puţin nu când era în formă umană. Uneori, pe când tropăiau pe străzile din Holbard în patrule de câte doi, cu limbile atârnând, păreau să zâmbească amuzându-se de felul în care îşi croiau drum prin mulţime. Dar cu fata asta era ceva, o blândeţe care nu se potrivea cu ideea pe care o avea el în cap despre elevii de la Academie.

Până atunci, Anders nu se mai întrebase ce se întâmpla cu copiii care reuşeau să facă transformarea, dar nu voiau să lupte, sau să se instruiască, sau să înveţe să dea onoruri şi să

patruleze ca membri ai gărzii. Dar acum o făcea.

Nu era sigur dacă aceste noi întrebări se refereau la el sau la Lisabet.

Dădură colţul unei străzi şi el zări piaţa docurilor, unde se ţinuse întrecerea Toiagului. Uită de gândurile sale, cuprins din nou de îngrijorare. Străzile erau acum mai aglomerate, vânzătorii şi locuitorii ieşiseră să bârfească şi să caşte gura la stricăciunile lăsate în urmă, deşi cu toţii stăteau cu un ochi pe cer.

Într-un minut, vor ajunge în piaţă, unde se vor afla şi mai mulţi lupi, apoi vor merge către Academie. Şi cum va mai scăpa după aceea?

Anders privi disperat în jur după o diversiune. Avea nevoie de ceva care să-i ofere un avantaj de moment, dacă era s-o rupă la fugă. Dacă ar fi fost în orice altă zi, dacă s-ar fi aflat în orice altă încurcătură, Rayna ar fi fost acolo ţinând pasul cu el, gata să producă haos tocmai când era nevoie!

Acum, timpul se scurgea repede, iar Anders era de unul singur, or, lucrurile de genul ăsta nu se sfârşiseră niciodată bine pentru el.

Scrută mulţimea, în căutarea unui aliat.

Erau o mulţime de copii care alergau nebuneşte pe străzile Vallenului, asemenea Raynei şi lui Anders, petrecându-şi timpul la docuri pentru exact aceleaşi motive pentru care hoinăreau pe-acolo el şi sora lui – era înghesuială, prada era bună şi mereu exista un labirint de alei şi acoperişuri pe unde puteai fugi dacă lucrurile scăpau de sub control. Acum, Anders avea nevoie doar ca una dintre aceste ocazii să apară.

Nu avea chiar ceea ce se puteau numi prieteni – când intri în competiţie pentru mărunţişuri, cel mai mult poţi spera la o alianţă temporară, şi, oricum, el o avea mereu pe Rayna. În momentul acela avea nevoie de cineva – de oricine.

Se aflau la doar o duzină de paşi de piaţă, când îl zări pe Jerro, hoţul de buzunare pe care-l văzuse cu Rayna pe acoperişul din Piaţa Trelling. Nu se cunoscuseră niciodată prea bine, deşi se întâlniseră de nenumărate ori. Privirea lui Jerro mai că trecu peste el fără să-l bage în seamă – era îmbrăcat într-o mantie cenuşie de lup şi nimeni nu era aşa de nătâng ca să fure de la un lup.

Dar când îşi dădu seama că era *Anders* într-o uniformă de lup cenuşie tivită cu alb, Jerro făcu ochii cât cepele şi se poticni, lovind o femeie care se silea să mişte un butoi uriaş plin cu peşte cu solzi argintii, încercând astfel să-şi expună din nou marfa, după ce primejdia trecuse. Anders nu mai pierdu nicio secundă. Îşi ridică mâna dreaptă, făcută pumn, şi-şi îndreptă degetul mare spre urechea dreaptă, atingând-o. *Ajută-mă!* spune semnalul. *Este urgent.*

Potrivit regulilor străzii, acesta era cel mai important semn cu putinţă. *Trebuia* să-l ajuţi pe cel în nevoie şi toţi făceau asta, pentru că niciodată nu ştiai când vei da şi tu acelaşi semnal.

Totuşi, pentru o secundă, Jerro şovăi îngrozit, uitându-se la gărzi şi cântărind riscurile. Apoi, încuviinţă din cap şi dădu buzna peste femeia cu butoiul, aplecându-se de mijloc ca să o lovească din plin cu umărul.

Femeia căzu peste butoi, care, cu un zăngănit, se răsturnă într-o parte, lăsând o cascadă de peşte strălucitor să se reverse în stradă. O duhoare de saramură de peşte luă cu asalt nările lui Anders şi sute de peşti cu solzii argintii alunecară sub tălpile trecătorilor. Cei care se aflau pe acolo şi escorta lui lupească alunecară pe pavaj, ţipând speriaţi.

Anders era singurul pregătit de fugă, drept pentru care făcu un salt înapoi, departe de mizeria cu solzi, şi-şi făcu loc printre doi gură-cască. Se dezbrăcă de mantia cenuşie, când Jerro apăru tăcut lângă el cu mâna întinsă. Anders îi dădu mantia, iar Jerro o luă la picior în susul străzii, trăgându-şi-o peste cămaşa zdrenţuroasă.

Anders se ascunse după doi oameni, în vreme ce un lup argintiu-cenuşiu, despre care ştia că trebuia să fie Hayn, o luă pe urmele lui Jerro, urmat îndeaproape de camaradul său. Sperând că duhoarea peştelui îi va altera mirosul, Anders se căţără pe o grămadă de lăzi de lemn din faţa atelierului lângă care se găsea. Privi înapoi, să se asigure că lupii nu-l văzuseră, apoi se prinse de pervazul ferestrei de la etajul al doilea.

Picioarele goale mai că-i amorţiseră şi, pentru o clipă, năucit, Anders îşi schimbă mâinile, încercând să-şi facă piciorul să se ridice şi degetele să se prindă de ceva. Apoi păşi pe o proptea şi ajunse la jgheab, ridicându-se şi plonjând în siguranţă pe pajiştea acoperişului. Se rostogoli pe spate, cu braţele larg desfăcute, neluând în seamă zloata mocirloasă care se îmbiba încet în hainele sale de împrumut.

Dacă Jerro avea să scape de lupi – şi probabil că putea s-o facă, din moment ce era iute de picior şi putea să se caţăre acolo unde lupii nu aveau sorţi de izbândă –, mantia va fi fost o răsplată pentru ajutorul dat. Era mai călduroasă decât orice ştia Anders. O va înmuia iute într-un vas cu vopsea şi o va face de nerecunoscut. În timpul ăsta, Anders va zăbovi pe acoperişuri, până ce piaţa avea să se golească.

Mintea îi lucra în viteză, cântărind noile împrejurări, pe care apoi i le puse în faţă, ca şi cum aceste fapte ar fi trebuit în vreun fel să ajute ca totul să capete un sens.

M-am transformat într-un lup al gheţii.

Rayna s-a transformat într-un dragon pârjolitor.

Dar noi suntem gemeni, deci este imposibil.

Dacă fusese vreo şmecherie de-ale dragonilor sau un soi de greşeală, asta el nu avea habar şi nici nu ştia de unde să înceapă ca să-şi dea seama.

Se ridică în picioare, pornind la drum prin iarbă şi ţinându-se departe de marginea acoperişului, ca să fie sigur că nu-l va vedea nimeni.

Trebuia să-şi găsească sora. Asta era tot ce conta.

Capitolul cinci

În dimineaţa următoare, anders îşi continuă căutarea. Cu o seară înainte, şterpelise o pereche de bocanci de pe un stativ din curtea unei case şi-şi trăsese pantalonii de rezervă, chiar şi mai jerpeliţi decât cei pe care-i pierduse, şi pe care-i

pusese deoparte pe acoperişul unei măcelării. Când se întunecă, descoperi că-i lipseşte haina pe care-o lăsase la docuri şi prada din buzunare, care l-ar fi ajutat să-şi cumpere cina. Se simţea prost din cauză că furase bocancii, căci era limpede că nu era o casă de bogătani, dar nu prea avusese încotro.

El şi Rayna aveau o duzină de locuri unde puteau să se reîntâlnească, dacă lucrurile ar fi mers prost, sau unde puteau să-şi lase mesaje şi instrucţiuni. Era felul lor de a se regăsi atunci când erau nevoiţi s-o şteargă şi nu puteau rămâne împreună.

Agăţându-se de ultima speranţă că Rayna reuşise să se prefacă din nou în om şi se întorsese în oraş, Anders trecuse pe rând prin cele mai multe dintre locurile de întâlnire prin care fusese cu o noapte înainte.

Se căţără pe pajiştea acoperişurilor, ferindu-se de membrii Gărzii Lupilor care patrulau pe străzi. Sufletul îi era şi mai mult cuprins de deznădejde, cu fiecare loc de întâlnire în care nu găsea nimic. Se aşteptase ca cineva care-o recunoscuse la docuri să înceapă să ducă vorba că dragonul era chiar Rayna, dar cel puţin până în clipa aceea avuseseră noroc. În cele din urmă, se ghemui în iarba lungă din partea de sub vânt a unui horn, ca să aibă căldură, încercând pe cât posibil să tragă un pui de somn în aşteptarea zorilor.

Şi, trezindu-se dis-de-dimineaţă, o văzu pe Kess zgâindu-se la el de la o distanţă sigură. Pisica neagră şedea pe un smoc de crini-făclie alb-gălbui

strălucitori, numiţi aşa după culorile flăcărilor unui dragon, cu bobocii încă închişi în lumina blândă a dimineţii. Probabil că pe undeva prin apropiere creşteau ierburi aromatice, pentru că Anders putea distinge mirosul puternic de mărar sălbatic şi de buruiana-episcopului.

Văzând o figură cunoscută, avu senzaţia că i se ridicase o mică greutate de pe piept, chiar dacă era doar figura unei pisici. Îşi întinse un braţ amorţit şi pocni din degete, chemând-o.

— Hei, Kessie, fetiţo! Vino aici! Ne putem ţine de cald unul altuia o vreme, în timp ce facem un plan.

Pentru o clipă, avu impresia că găsise un aliat. Că el nu mai era Anders, cel care se transformase într-un lup şi fusese vânat prin oraş şi-şi pierduse sora. Ca şi cum era doar el însuşi. Se va cuibări lângă Kess, gândindu-se la ce avea de făcut.

Dar Kess se mărginea să se uite la el cu ochii ei mari şi galbeni, cu vârful cozii vânturându-se uşor, neapropiindu-se nici măcar cu un centimetru.

— Vino, şopti el din nou, pocnind din degete.

Dar pisica nu se mişcă, drept pentru care el se ridică în coate şi în genunchi, târându-se un pic mai aproape de ea.

Pe când se apropia, pisica strâmbă din nas, iar nările îi fremătară când îi simţi mirosul. Se însufleţi numaidecât, arcuindu-şi spatele şi dând din coadă, după care-şi dezgoli colţii şi-şi înfoie blana, ca să pară mai mare. Îşi ridică o labă, scoţându-şi ghearele, şi o aruncă spre el, silindu-l să se retragă, prilej cu care se lovi straşnic cu spatele de

horn.

— Kess, ce te-a…

Dar pisica dispăruse, ţâşnind ca din puşcă – un fulger negru rapid. Ca şi cum şi-ar fi dat seamă că mirosul lui nu era cel al unui băiat, ci cel al unui lup.

Era ca şi cum nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Când privi în jos la strada de sub el, îşi dădu seama că oraşul se transformase la fel de sigur pe cât o făcuse el cu o zi înainte. Gărzile pe care le întâlniseră în ultimele două zile nu reprezentau nimic în comparaţie cu asta. Membrii Gărzii Lupilor patrulau în formaţii de câte patru, aruncând priviri peste tot, cercetând şi scormonind feţele din mulţime. Toţi supravegheau cerul, sporindu-şi vigilenţa.

Nici Anders nu era mai molcom şi se surprinse privind în sus, fără să aibă însă habar ce spera să vadă. Dacă ar fi apărut un dragon, ar fi fost Rayna, sau ar fi venit ca să atace?

Anders coborî de pe acoperiş cu mişcări rigide, sărind într-o căruţă plină cu fân şi luându-l prin surprindere pe poneiul adormit înhămat la ea. Sări jos, scuturându-şi hainele şi părul de paie, îndepărtându-se înainte să apară proprietarul căruţei.

Dacă Rayna continua să fie un dragon, nu exista îndoială că se ascundea undeva unde să fie în siguranţă, departe de oraş. Iar el prinse să se gândească cum să revină înapoi de la forma de lup, trebuind să nădăjduiască acelaşi lucru şi pentru ea, ca amândoi să capete din nou forma

umană.

Dacă era aşa, ea s-ar fi aflat pe câmpiile din vest, ceea ce însemna că încă o mai putea găsi în partea cealaltă a oraşului. Cu aşa de mulţi lupi patrulând, era la mintea cocoşului că ea nu va risca să vină în oraş ca să-l caute.

De un an de zile, nu mai fuseseră deloc în partea de vest a oraşului – locuinţele de acolo erau prea bogate, lucru care însemna că nişte gemeni zdrenţăroşi ar fi fost numaidecât descoperiţi ca fiind ceea ce şi erau de fapt –, dar existau şi locuri izolate în care s-ar fi putut ascunde.

După o oră de mers, dădu în sfârşit peste un semn lăsat de ea.

Era vorba doar de o adunătură de linii trasate cu creta, sus pe perete, chiar lângă o brutărie. Însă, trebuia să fie de la ea – nimeni altcineva nu s-ar fi aburcat pe butoaiele lipite de perete ca să bâjbâie cu o mână strecurată pe după streaşină până ar fi dibuit bucata de cretă pitită acolo, după care să facă un desen taman în locul pe care-l aleseseră ei pentru aşa ceva.

Dar ce reprezenta? Era un semicerc cu partea rotundă îndreptată în jos, care aducea cu un castron. Din el se iveau linii unduite, dar ce-o fi *însemnat* asta? Băiatul se strădui să-şi pună creierul obosit la treabă.

În cele din urmă, îşi aminti. Anul trecut, zăcuse cu febră, acoperit de o sudoare când fierbinte, când rece, tremurând aşa de tare, încât amândoi trăseseră o spaimă cât casa. Întrucât afară ningea fără întrerupere, Rayna îl dusese într-un grajd, iar

ea străbătuse tot oraşul.

Se căţărase pe acoperişuri şi mersese prin nămeţi ore întregi, întorcându-se vânătă la faţă, dar ducând cu ea, învelit în mai multe rânduri de cârpe şi de hârtie, ca să îl menţină fierbinte, un termos în care se găsea cea mai bună supă din oraş. Toată lumea spunea că supa din magazinul damei Sancheo era cea mai bună dintre cele mai bune, iar când Anders se îmbolnăvise, Rayna fusese convinsă că cea mai bună dintre cele mai bune îl va înzdrăveni.

Şi avusese dreptate – îl ajutase s-o soarbă, tremurând ea însăşi de frig şi cu dinţii clănţănindu-i, după care-l îndesase iarăşi în claia de fân. Iar dis-de-dimineaţă, febra scăzuse. Rayna avusese întotdeauna grijă de el.

Nu-şi putea imagina cum avea cineva să rezolve problema aceasta – el un lup, ea un dragon, tot Holbardul fiind pe urmele lor –, dar ştia că ea o va putea face într-un fel sau altul. Dacă ar fi reuşit să dea peste ea, ea va găsi soluţia, aşa cum făcuse mereu.

Acum, că ştia unde o putea găsi pe Rayna, riscă să o întrebe pe o femeie în ce direcţie ar fi trebuit s-o ia. Nu după mult timp, se afla în faţa magazinului damei Sancheo. O putea vedea pe patroană şi pe angajaţii ei înăuntru, trebăluind deasupra oalelor aburinde cu supă, în vreme ce muşteriii făcuseră coadă la uşă, înşiruindu-se de-a lungul străzii.

Tocmai se întreba dacă Rayna s-ar fi putut ascunde pe ulicioara de după clădire, când se

gândi să-şi ridice privirea. Şi acolo, în deschizătura frontonului de pe acoperiş, era sora sa, îmbrăcată într-o rochie albastră şi privindu-l cu zâmbetul ei caracteristic.

Simţi o uşurare în piept şi mai că i se înmuiară genunchii, de era să se întindă acolo, pe stradă, relaxându-şi orice părticică din trup. Dar Rayna arătă spre coadă, după care se făcu nevăzută. El dădu colţul, fiind floare la ureche să se caţăre pe scheletul de piatră şi de lemn al casei, până când mâinile ei coborâră ca să-l ajute să urce pe acoperiş. Apoi se aruncară amândoi în iarbă, îmbrăţişaţi.

Bineînţeles, ea deja şterpelise nişte supă, sau banii cu care o cumpărase, aducând termosurile din locul de lângă deschizătura frontonului, unde le ascunsese. Floricelele timpurii de primăvară răsăreau în jurul lor, unduite de o briză blândă pe pajiştea de pe acoperiş care se întindea pe lungimea întregului cvartal. Se aşezară amândoi cu spatele la fronton, feriţi de vânt, lăsând supa să-i încălzească, în vreme ce sporovăiau.

— Nu mi-a venit să cred, am rămas goală puşcă, spunea ea. În clipa în care tocmai mă gândeam cum să mă transform la loc, m-am trezit fără haine pe mine în pustietate. Fără haine, Anders! râse ea, clătinând din cap. Nu mai rămăsese nimic pe mine, în afară de agrafe! Cum crezi că fac lupii ca să nu li se întâmple asta?

— Ei…

Dar nu putu să continue să vorbească despre amuletele pe care lupii i le arătaseră mai devreme,

înainte ca ea să apuce să turuie din nou.

— Îţi place rochia mea cea nouă? întrebă şi prinse într-o mână o bucată de stofă albastră, ca el s-o admire, cuvintele rostogolindu-i-se din gură. Este mai bună decât cea veche, zic eu. Aşa că sunt în avantaj. Am furat-o de pe o frânghie. Am dat destul de repede de o fermă.

— Sper că nu era rochia de duminică a cuiva, spuse el, atingând stofa fină.

Îi părea îndeajuns de rău pentru bocanci, dar rochia asta era frumoasă.

Rayna ridică din umeri.

— Noi o să avem grijă de noi, iar ei o să aibă grijă de ei. Nu am putut să fac rost de bocanci de-acolo, dar i-am dibuit ceva mai aproape de oraş.

Îşi scoase agrafele de aramă, iar şuviţele de păr se desprinseră, încadrându-i faţa, după care puse o agrafa în mâna lui.

— Mereu am spus că astea conţin puţină esenţă în ele, spuse ea, în vreme ce el rotea agrafa între degete.

Era frumos meşteşugită, fin modelată din aramă bătută, care strălucea mereu. Pe o parte se vedeau nişte desene mici şi complicate, despre care ei crezuseră dintotdeauna că ar fi rune.

Anders ştia că runele erau acelea care canalizau esenţa – puterea care venea din natură, din pământul însuşi. Era proprietatea lor de a canaliza esenţa care le permitea lupilor să se transforme.

Dar, dacă agrafele erau artefacte, nu arătaseră niciodată nici cea mai mică urmă de esenţă, în

afară de faptul că supravieţuiseră transformării Raynei într-un dragon. Le avea de când se ştia, poate dintotdeauna, şi oricât de înfometaţi fuseseră vreodată gemenii, nicicând nu le puseseră la bătaie. Simţiseră instinctiv amândoi că erau prea valoroase – erau singurele lucruri pe care le aveau şi care ar fi putut veni din trecutul lor.

Anders îi înapoie agrafa, dar cum Rayna continua să turuie la viteză maximă, el nu se putu opri să nu simtă că vorbele erau aproape *prea* vioaie, *prea* vesele – nu era încrederea în sine obişnuită a Raynei. În ciuda zâmbetului ei trufaş, când se văzuseră unul pe celălalt, Rayna îl îmbrăţişase cu aceeaşi putere cu care o îmbrăţişase şi el pe ea. Anders se întrebă dacă de data aceea îi fusese şi ei frică, aşa cum îi fusese lui.

Undeva, dincolo de această încredere în sine, ea era tulburată. Poate chiar speriată. Dar Rayna nu cunoştea altă modalitate de a merge mai departe decât repezindu-se cu capul înainte.

— Zborul a fost de necrezut, spuse ea. De necrezut! Azi mă dor toţi muşchii spatelui, dar, ah, nu-l pot descrie! Să pluteşti, de cum ai priceput cum se face… Trebuie să găsesc calea de a o face iarăşi.

Anders fusese atât de prins cu căutarea ei – cu oboseala lui, cu propria transformare, cu osteneala rece şi aspră a îngrijorării de care fusese cuprins –, încât nu avusese timp să stea locului ca să cugete la altceva decât la a o găsi, încă de când o zbughise din piaţa docurilor. Or, acum, când Rayna

vorbea, el reuşi să se gândească.

— I-ai văzut cum mai fugeau cu toţii de mine? îl întrebă ea. Intraseră în panică, era de-a dreptul caraghios. Am văzut cum un om s-a lovit cu capul de un zid. Lupii mici şi oamenii s-au împrăştiat în tot locul.

Anders îşi bău supa, neştiind cum să răspundă la asta. Rayna fusese întotdeauna mai dură decât el, dar nu şi insensibilă. Acum însă, părea să considere că a te transforma într-un dragon era un soi de joacă. Oare brava sau era foarte încântată de zbor, de noua ei rochie, decât de ceea ce putea însemna asta?

— O clipă am crezut că gărzile chiar o să mă rănească, spuse ea, iar el fu din nou atent la vorbele ei. Suliţele de gheaţă pe care le-au aruncat lupii… le-ai văzut? Am vânătăi pe tot piciorul acolo unde m-au lovit, iar într-o parte am o tăietură groaznică. Totuşi, urmă ea râzând, nu prea şi-au atins ţinta.

— Sunt pe urmele tale, spuse el, aşa de încet, încât ea aproape că nu-l auzi.

— Ce anume?

— Te-am căutat peste tot prin oraş şi am auzit ce se vorbea pretutindeni. Lupii sunt pe urmele tale. Sunt patrule pe fiecare stradă, spuse el. Toţi stau cu ochii pe cer. Ei spun că tu eşti un dragon pârjolitor spion şi că, data următoare, vor fi pregătiţi.

— Dar nu am făcut nimic rău! protestă ea, indignată. Poate că m-am transformat, dar nu sunt aşa cum… nu sunt cum sunt *dragonii.* Nu vreau să

fac rău nimănui! Şi nici măcar *nu am vrut* să mă transform!

— Şi dacă iar se întâmplă chestia asta? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este dacă şi tu te vei putea transforma într-un dragon, pentru că eu…

— Rayna, încercă el s-o întrerupă, dar fără să reuşească.

— M-am gândit la asta şi…

— *Rayna!* repetă el, mai tare de astă dată, şi ea tăcu surprinsă.

— Nu m-am transformat într-un dragon pârjolitor, spuse el încet, silindu-se s-o privească în ochi.

Şi de data asta ea nu-l mai întrerupse, părând să-şi dea seama că el avea mai multe de spus. Şi el se forţă să vorbească.

— M-am transformat într-un lup al gheţii.

Rayna rămase cu ochii la el, mută de uimire, deşi nu pentru mult timp.

— Un *lup?* chiţăi ea. Nu se poate, cei dintr-o familie nu pot fi decât unul – un dragon sau un lup!

— Ştiu şi eu asta, răspunse el încet, uitându-se la supă, simţindu-se ca şi cum, într-un anume fel, *el* era de condamnat pentru problema asta imposibilă.

Ca şi cum, din moment ce ea se transformase prima, el ar fi trebuit să îi semene întru totul. Ca şi cum, dintr-odată, legătura lor fusese distrusă, pentru că el nu făcuse asta.

— Dar suntem gemeni, insistă ea, lăsându-şi termosul deoparte şi întorcându-se ca să-l privească în ochi. Nu mă privi aşa, ştii că suntem. Scrie pe feţele noastre.

Şi aşa şi era... dar nu era. Într-adevăr, nu arătau chiar la fel, dar dacă ştiai cum să priveşti, existau detalii. Amândoi aveau exact aceeaşi gropiţă în obrazul drept, aceleaşi sprâncene ferme, aceleaşi gene lungi. Amândoi îşi duceau la fel braţele la piept când nu se simţeau bine şi amândoi îşi înclinau la fel capetele când cugetau.

Dar câţi alţii din Vallen au gropiţe? întrebă o voce micuţă din adâncul minţii sale. *Ai învăţat să duci braţele la piept văzând-o pe ea?*

Rayna exista până şi în cea mai mică amintire pe care o avea Anders, de la pătuţul pe care-l împărţiseră la orfelinat la momentul fugii lor, la vârsta de şase ani, din cauză că femeia care răspundea de ei vrusese să-i despartă, şi... până azi. Anders prinse cu amândouă mâinile vocea aceea micuţă şi răutăcioasă şi o îndesă într-o casetă din minte, încuind bine capacul.

Rayna era sora lui. Fusese sora lui dintotdeauna. Şi avea să fie mereu.

Capitolul şase

Rayna îl fixa cu privirea, silindu-l să răspundă.

— Sigur că da. Suntem gemeni. Şi apoi detestă cuvintele, chiar în timp ce le rostea: Rayna, crezi că ar trebui să plecăm din Holbard? Eşti căutată aici. Şi poate şi eu. Lupii ar trebui să meargă la

academie şi să intre în gardă.

— Să plecăm?

Ea se strâmbă la gândul ăsta. Holbardul era capitala Vallenului şi chiar singurul oraş mai mare. Oriunde în altă parte, într-un orăşel sau, mai rău, într-un sătuc, ar fi trebuit să lupte din greu să supravieţuiască. Oamenii şi-ar da repede seama ce e cu ei şi şi-ar feri buzunarele de degetele lor lipicioase.

— Hai mai întâi să facem o recunoaştere! Să vedem cât de rău este.

Amândoi ştiau că Rayna trebuia să se ascundă, în vreme ce Anders va bântui prin oraş ca să audă zvonurile şi să revină pentru a i le împărtăşi. Dar probabil că, înlăuntrul ei, şi ea era la fel de tulburată – nici el, nici ea nu voiau să se despartă, aşa că, atunci când Rayna îi sugeră să-l urmeze pe acoperişurile unde nimeni nu ar fi putut s-o vadă, el nu se opuse.

Dar când coborî de pe acoperiş, veştile se dovediră *toate* rele.

Se discuta pe fiecare stradă, şi la fiecare colţ se găseau membri ai Gărzii Lupilor. Dacă până acum Anders crezuse că patrulele se înmulţiseră, asta era nimic în comparaţie cu valurile de uniforme cenuşii de care dădea pe oriunde s-ar fi dus.

Îi trase de limbă pe vânzătorii care, când şi când, le mai aruncau resturi, pe ceilalţi copii care alergau pe străzi, sursele lor obişnuite de zvonuri, şi peste tot auzea aceleaşi vorbe. Şoaptele şi grijile zilei trecute se prefăcuseră în fapte pline de sevă,

pe care nimeni nu le mai punea la îndoială.

Pur şi simplu fuseseră norocoşi că niciunul dintre cei care-i cunoşteau nu se aflase la docuri, sau cel puţin nimeni dintre cei care-i cunoşteau nu fusese ispitit să se adreseze autorităţilor, atrăgând astfel atenţia asupra lor. Dar frica se împrăştiase în oraş şi tot exista riscul ca, odată recunoscuţi, cineva să rupă tăcerea.

— În tot oraşul sunt spioni dragoni, spuse dama Sturra, o brutăreasă care se arătase bună cu ei în momentele lor cele mai grele.

Frământa, îngrijorată, alt rând de aluat şi era mânjită pe faţă cu un strat subţire de făină.

— E o întreagă reţea, din câte am auzit. Gata să se răscoale şi să pornească un nou război pentru a stăpâni Holbardul.

— Altă bătălie, la fel ca ultima, spuse una dintre cliente, căutând să înlăture cutele de pe rochia fină albastră, ca şi cum ar fi vrut să înlăture la fel de uşor şi necazurile oraşului. N-o s-o uit niciodată. Eram la docuri când a început bătălia. Am sărit în port, în paltoane şi în bocanci, căci eram într-o grabă teribilă. De sus veneau în picaj dragoni hotărâţi să ne ardă de vii şi doar lupii şi gheaţa lor se opuneau să devenim nişte frigărui pe grătar în orice clipă.

— Lupii gheţii ne-au salvat, confirmă soţul brutăresei, domnul Mensen, întinzându-i lui Anders un rulou micuţ cu scorţişoară în timp ce îi făcu semn cu ochiul. Şi nu vă faceţi griji, tot ei ne vor salva şi de data aceasta.

— Am auzit că dragonul din piaţa docurilor era

un spion, spuse a doua clientă, preocupată să-şi îndese marfa cumpărată în coş.

— E normal, căzu de acord dama Sturra, dând gânditoare din cap. Întrebarea este dacă a obţinut ceea ce a vrut.

— Şi ruşine lor că s-au folosit de copii! adăugă domnul Mensen, încruntându-se.

— Nu şi dragonul ăla, spuse încântată clienta. Fusese trimis să distrugă Toiagul Haddei, după cum am auzit. Să se asigure că nu se vor mai transforma şi alţi lupi, să slăbească Garda Lupilor. Dar este păstrat în siguranţă, mi-a spus chiar un membru al gărzilor.

— Dragonii nu urmăresc decât un singur lucru, şi acela este să le facă rău celor nevinovaţi, să-i ucidă dacă pot, spuse prima clientă. Şi ce s-a petrecut ieri nu a fost cu nimic altceva decât asta.

Şi tot aşa, peste tot pe unde mergea.

Când o întâlni pe Rayna pe o alee şi-i povesti ce auzise, gura fetei se îngustă şi buzele i se subţiară.

— Să facă rău celor nevinovaţi, şopti ea, înroşindu-se de furie. Să-i *ucidă,* dacă pot. *Eu sunt* nevinovată, Anders! Eu sunt cea care s-a prefăcut într-un…

El o trase şi mai adânc pe alee, în spatele unui grajd, înainte ca vocea ei să devină prea răsunătoare, dar ea îşi smulse braţul, făcând trei paşi în spaţiul izolat, după care făcu stânga-mprejur, dând să se întoarcă.

— Sunt o locuitoare a Vallenului, ca şi ei, spumegă ea. Ar trebui să fiu protejată. *Ultimul*

lucru pe care mi-l doresc este să am de-a face cu dragonii pârjolitori, ştiu cine sunt ei. Nu sunt slabă! Doar pentru că se dovedeşte că pot să zbor, nu înseamnă că eu…

Vocea i se stinse, faţa i se înroşi şi mai tare, căpătând o nuanţă întunecată, iar ochii i se lărgiră şi mai mult. Anders îşi dădu seama că era *prea* roşie. Nu era o culoare firească, ci un purpuriu intens care se insinua prin pielea fetei. Deodată, tenul ei prinse strălucirea bronzului.

Dinspre ea veneau valuri de fierbinţeală, care îi învălmăşeau gândurile şi făceau să treacă prin el un fior de panică.

— Rayna, nu!

Se repezi înainte, prinzând-o de rochie ca şi cum ar fi putut preveni în vreun fel transformarea doar prin puterea intenţiei.

— Mă străduiesc! spuse ea pe un ton răguşit, strângând din ochi pentru a se concentra.

— Respiră, o îndemnă el, ţinând-o aproape şi silindu-se să reziste tentaţiei de a o îndepărta, tentaţiei de a fugi, de a găsi un nămete de zăpadă în care să se arunce pentru a se răcori. Lupii mi-au spus că te transformi atunci când ai sentimente puternice, încearcă să te gândeşti la altceva! Ascultă-mi vocea. Poţi s-o faci, Rayna!

Ea îşi întinse mâinile şi se prinse de umerii lui, ţinându-se strâns de el.

— *Ajută-mă!* strigă ea, cu capul dat pe spate şi strângându-l până la durere.

— Rămâi calmă, concentrează-te!

Apoi, deodată, ea-i dădu drumul, împleticindu-

se un pas în spate, iar nuanţa nefirească de roşu dispăru treptat de pe faţa ei. Groaznica fierbinţeală se stinse şi ea redeveni Rayna. Pieptul îi tresălta ca şi cum tocmai ar fi încheiat o cursă, iar inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul din piept.

Pe alee se auzi un tropăit. Apăru un tânăr, ţinând o mătură cu amândouă mâinile.

— Pleacă de lângă ea! strigă el, îndreptând mătura spre Anders, care se feri.

— Ce faci? ţipă Rayna, sărind între ei.

— Te-am auzit! spuse tânărul, ţinând mătura pregătită. Ai strigat după ajutor.

— Ba nu, protestă numaidecât Rayna, şi încet, zăpăcit, tânărul lăsă mătura în jos. O fi venit din altă direcţie, insistă ea, întinzând mâna spre Anders. Noi nu avem nevoie de ajutor. Tocmai plecam.

Îl lăsară năuc în urmă, după ce Rayna îl trase pe Anders pe lângă el. Când ajunseră iar în agitaţia străzii, dispărură în mulţime cât de repede fură în stare. Străbătând strada, el nu-i dădu drumul la mână. Cu lupi de veghe la fiecare colţ şi cu o transformare recentă din pricina unui temperament vulcanic, era de parcă zidurile oraşului se prăbuşeau peste ei. Anders se temea pentru ea – într-un mod protector – aşa cum nu mai simţise până atunci.

Se surprinse privind stăruitor la lupi. Cei mai mulţi dintre aceştia erau în formă umană, păstrând o ţinută care se asemăna cu cea păstrată de Lisabet. Ca şi cum ar fi ştiut că sunt urmăriţi şi o

permiteau. Ca şi cum ar fi ştiut lucruri pe care nu le ştia nimeni altcineva. Anders nu se putea opri să nu se întrebe cum se simţea soiul acesta de încredere în sine. Acest tip de cunoaştere şi de putere.

Peste câteva minute, când mergeau pe o stradă largă, doi băieţi mici trecură în fugă pe lângă ei. Unul purta o pătură roşie în chip de pelerină. Celălalt puse mâna pe el, cuprinzându-l cu braţul şi trântindu-l la pământ. Amândoi căzură cu un bufnet la picioarele Raynei şi ale lui Anders. Pentru o clipă, ar fi putut fi Anders şi Rayna cu ceva ani în urmă, un amestec vioi de mâini şi picioare cafenii, după care unul dintre ei vorbi.

— Stai pe loc! urlă el. Te voi ucide cu suliţa mea de gheaţă, dragonule!

Unul dintre ei o făcea pe Rayna – pătura nu era o pelerină, ci aripile dragonului –, iar celălalt o făcea pe Garda Lupilor.

Rayna îşi coborî privirea asupra lor.

— Este careva…

Vocea i se stinse, apoi prinse să se ridice.

— Chiar crede cineva din oraşul ăsta că m-ar putea ucide?

Anders ştiu ce se va întâmpla înainte să se întâmple.

— Nu! spuse el, repede, întinzând o mână spre ea. Nu, ascultă-mă!

Dar de data asta nimic nu o mai putea opri. Mai iute decât ar fi putut băga el de seamă, ea se prefăcu într-o flamă roşie, desfăcându-şi aripile şi zburând pe deasupra lui. Acoperise cea mai mare

parte a străzii, care era una dintre cele mai largi din Holbard. Lăsându-şi capul pe spate, ea mugi, iar pământul se cutremură sub picioarele lui. Când biciui cu coada, frontonul unui magazin se prefăcu în bucăţele ca o casă din cărţi de joc.

Anders se dădu înapoi, iar patru – nu, şase lupi sosiră în pas alergător dinspre capătul străzii, mârâind cu colţii dezgoliţi. Formară un semicerc în jurul Raynei, care-şi desfăcu din nou aripile şi dădea drumul unor răgete puternice.

Cei de pe stradă fugiră îndărăt, luându-l cu ei pe Anders, ca şi cum apele mării la reflux ar voi să-l răpească de lângă sora sa.

Primul dintre lupi lovi pământul cu labele din faţă, chiar lângă locul unde rochia albastră a Raynei zăcea sfâşiată, şi două suliţe de gheaţă zburară din piatră, lovind-o pe Rayna acolo unde aripa se îmbina cu trupul, făcând-o să ţipe de durere şi de furie.

Al doilea lup lovi şi el, şi ea îşi plecă fruntea la timp ca să nu-i fie scos ochiul.

Cuprins de panică, Anders putea simţi cum se apropie propria sa transformare. Priveliştea deveni şi mai strălucitoare, mirosurile, mai ascuţite. Mintea i se limpezi, iar trupul se pregăti de transformare. Culorile se estompară, ajungând să se spălăcească şi mai mult decât ultima oară. Încercă să rămână calm, să înlăture toate astea şi să rămână în formă umană, dar durerea din coastele sale rănite era şi mai puternică şi cobora până în vârful picioarelor. Oasele căpătară alte forme, iar el se trezi scos din hainele sale încă o

dată.

Repezindu-se înainte – deşi habar nu avea ce urma să facă –, cel mai mare dintre lupi scoase un urlet, iar Anders descoperi că putea înţelege acel strigăt. Era un strigăt de alarmă, iar el, asemenea restului haitei, îşi plecă numaidecât capul pe spate pentru a scruta cerul.

Un *al doilea* dragon plutea peste acoperişurile Holbardului, de cel puţin două ori mai mare decât Rayna, în stacojiu, auriu şi bronz, aşa cum era şi ea, licărind în soarele după-amiezii târzii. Mugi şi, drept răspuns, Rayna ţâşni spre cer, iar fierbinţeala aruncată de aripile sale îi doborî pe Anders şi pe ceilalţi lupi.

Valurile de dogoare venite dinspre ea, mozaicul ameţitor de mirosuri care-i înfundase nările – miasma de rânced ce venea dinspre cai, mirosul jilav al pavajului, dulcea aromă a unui cuptor din apropiere –, toate acestea se combinară, năucindu-l pe Anders.

Ridicându-se în picioare, nu putu face nimic altceva decât să o urmărească zburând în sus. Se trase înapoi sub streşinile clădirilor, astfel încât ceilalţi lupi să nu-l poată vedea. Cum putea ea *să facă* aşa ceva? Cum putea să zboare direct către vrăjmaş?

Rayna dădea din aripi, urcând fără contenire, după care le desfăcu larg pentru a pluti – şi el îşi dădu seama că ea nu zbura *către* celălalt dragon, ci că fugea *de* el.

În vreme ce lupii alergau în josul străzii, căutând să rămână cât mai mult sub Rayna, un

bărbat îl depăşi în goană pe Anders. Toţi locuitorii îşi găsiseră adăpost în case şi în ateliere, dar bărbatul acela alerga ca să ajungă în mijlocul străzii, privind în sus la dragonul mai mare care-o urmărea pe Rayna. Era îmbrăcat într-o haină albastră simplă şi purta o beretă plată, care-i ascundea cea mai mare parte a feţei şi, dacă n-ar fi gonit până în mijlocul străzii în timp ce ceilalţi o şterseseră în mare grabă, Anders nu l-ar fi băgat nicidecum în seamă.

Apăru şi o femeie, care se grăbi să i se alăture, îmbrăcată ca şi el cu o haină şi cu pantaloni simpli, de sub care se vedeau nişte bocanci grosolani. Amândoi arătau cât se poate de obişnuiţi, deşi se purtau cu totul altfel.

Schimbară câteva cuvinte, apoi ea goni pe lângă el, depărtându-se la vreo cincisprezece metri. Se lăsară amândoi deodată într-un genunchi, sprijinindu-se cu o mână de pământ, iar mulţimea din jurul lui Anders prinse să urle din nou când cei doi începură să se transforme.

Pielea li se făcu roşie, hainele li se evaporară şi deveniră invizibile, iar ochii lui nu putură să distingă modul în care începură să se mărească şi să crească, devenind uriaşi în numai câteva secunde, în timp ce dungile arămii şi aurii de pe trupurile lor străluceau în lumina soarelui.

Dacă Rayna măsura în lungime cam cinci metri, cei doi măsurau cel puţin zece, dominând cu totul strada. Erau incredibil şi îngrozitor de mari, iar dogoarea care venea dinspre ei părea că în fiece clipă ar fi putut să dea foc străzii. Când bătu o

rafală de vânt, cei doi se desprinseră de pământ, începură să zboare în cercuri, lovind aerul cu bătăi iuţi şi puternice de aripi, şi se alăturară urmăririi.

Rayna nu mai avea nicio şansă. În vreme ce loviturile lor de aripi erau repezi şi eficiente, ale ei erau disperate şi prea puţin eficace – practic mai mult îşi înfigea ghearele în aer, decât să zboare.

Se înclină spre dreapta, dând cu furie din aripi şi încercând să mărească distanţa dintre ea şi urmăritori. Dar aceştia erau mult mai mari decât ea şi planau, acoperind distanţa în câteva secunde.

Rayna urlă, încercând să-şi întoarcă spre ei capul – oare se străduia să arunce cu foc? Dacă asta era, nimic nu se întâmplă. Cu inima în gât, Anders alergă în josul străzii după lupii care-i urmăreau pe dragoni de pe pământ.

Dragonii o înconjurară, apoi o luară spre munţi, ducând-o cu ei ca pe o oaie neajutorată gonită de trei câini ciobăneşti. Ea încercă să se strecoare pe lângă unul dintre ei, dar fu împinsă înapoi, iar o flacără îngrozitoare trecu chiar pe lângă tâmplele ei.

Anders nu mai luă în seamă durerea din coaste – se părea că vătămătura se transforma odată cu el. Trase cu putere aer în piept şi goni bezmetic spre marginea oraşului.

Ajunse la timp la porţile oraşului pentru a apuca să-i vadă pe ceilalţi lupi, acum cu duzinile, cum se strecoară dincolo de ziduri, pe câmpul din afară. Se opri înainte să iasă, ridicându-se pe labele din spate şi înghiţindu-şi un strigăt de disperare.

Rayna şi ceilalţi trei dragoni erau deja un punct care dispărea la orizont.

Ea dispăruse, iar el, oricât de repede ar fi fugit, tot nu ar fi ajuns-o.

Dintr-un moment în altul, lupii aveau să se întoarcă în oraş ca să-şi înainteze raportul. Dacă mai zăbovea acolo, la porţi, îl vor găsi. Trebuia să fugă.

Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă, să supravieţuiască, să mai trăiască o zi şi să încerce să pună la cale un plan, deşi nu putea să înceapă să-şi imagineze care ar putea fi acesta. De data asta, Rayna nu mai era de capul ei – era prizonieră. De data asta, Rayna nu-l va mai aştepta a doua zi cu o supă fierbinte ca să-i povestească aventurile prin care trecuse.

În mintea lui, două întrebări duduiau ca nişte lovituri de tobă, iarăşi şi iarăşi, şi erau atât de stăruitoare, încât îl împiedicau să gândească limpede.

Cum avea să găsească fortăreaţa dragorilor?

Şi, chiar dacă ar fi dibuit-o, cum avea s-o salveze pe Rayna?

Va trebui să afle mai multe despre dragoni, despre locul unde se ascundeau, despre punctele lor slabe, despre cum să dea de sora lui şi despre cum să afle drumul spre casă.

Îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă speriindu-se de una sau de alta şi lăsând-o pe Rayna să ia hotărâri. Dar poate că asta însemna că putea face ceva când era speriat – şi putea face şi asta.

La orice colţ de stradă oamenii vorbeau despre dragoni, dar într-un singur loc erau *studiaţi* dragonii, într-un singur loc se învăţa cum să-i învingi. Într-un singur loc se putea afla tot ceea avea el nevoie să afle.

Toată ziua urmări lupii, văzând cât de siguri de ei erau. Avea nevoie de soiul acesta de putere şi de cunoaştere, şi exista un singur loc unde-l putea obţine.

Trebuia să se înscrie la Academia Ulfar.

Va învăţa cum să-şi controleze transformarea, va afla ce ştiau ei despre dragoni şi va găsi o cale să fugă şi plece după Rayna. Nu putea să stea s-o aştepte să se întoarcă. Trebuia să găsească o cale de a o ajuta. Era singura lui speranţă de a o mai vedea vreodată.

Uriaşa haită de lupi care urmărise dragonii pe câmpie se întorcea încolonată în formaţie. Curând, trecu de zidurile oraşului.

Aşa că, în loc să se strecoare printre clădiri ca să se ascundă din nou, Anders îşi făcu singur curaj şi, simţind iarba sub labele sale, ieşi încet la vedere şi se îndreptă către porţi pentru a-i întâmpina.

Capitolul şapte

Câteva duzini de lupi se apropiau de el, mărşăluind. Având noua sa formă, Anders putea să-i înţeleagă şi să le citească gesturile, ca şi cum i-ar fi vorbit. Văzându-l, ei îşi ciuliră urechile, iar când un lup uriaş se arătă în fruntea haitei, Anders îşi dădu seama că era Hayn, lupul întâlnit pe alee,

judecând după blana cenuşiu-argintie şi după semnele negre din jurul ochilor, unde s-ar fi găsit ochelarii dacă ar fi fost om.

Cu un mârâit uşor, Hayn îi domoli pe ceilalţi. După felul în care-şi purta coada în sus, dând din ea cu încredere într-o parte şi-n alta, Anders putea să spună că ocupa o poziţie mult mai importantă decât crezuse el cu o zi înainte.

Hayn se opri în faţa lui Anders, aproape făcând o plecăciune cu jumătatea superioară a trupului şi întinzându-şi labele în faţa lui. Pentru o clipă, Anders rămase năuc, apoi labele lui Hayn se îngroşară, iar trupul i se lungi, şi lupul deveni bărbatul cu umeri largi pe care-l întâlnise în spatele grămezii de lăzi.

— Mă bucur să te văd din nou, tinere, spuse el pe un ton grav, ridicându-şi pe nas ochelarii cu rame groase. Te-ai putea transforma ca să putem vorbi? Noii lupi găsesc adesea că la început e mai uşor să vorbească.

Doar că Anders nu se putea transforma, mai ales în faţa duzinilor de lupi. Tot nu avea o amuletă şi resturile hainelor sale se găseau undeva în oraş. *Din nou!* Scheună, neştiind cum să transmită informaţia aceasta, după care-şi dădu seama că toţii lupii din jurul lui înţeleseseră din înclinarea capului şi din scheunatul său moale ce voia el să spună. Chiar şi Hayn păru să priceapă şi, dând din cap, se transformă iarăşi în lup, luându-şi locul în fruntea haitei.

Când îşi ridică uşor capul mârâind încet, din fundul gâtlejului, Anders îşi dădu seama nu numai

că înţelegea gesturile lui Hayn, dar că le putea chiar pricepe înţelesul exact: *Fireşte, trebuia să mă fi gândit la asta. Hai să ne întoarcem la academie!*

Nu că ar fi auzit exact vorbele acestea. Era asemenea modului în care simţurile sale îi aduceau informaţii în fiece clipă, descoperind că orice sunet, cât de mic, sau orice mişcare a celorlalţi lupi avea un înţeles. În unele cazuri, era complet ciudat, dar în altele, era mai clar decât vorbirea. Deja înţelesese că îi va fi mult mai greu să mintă.

Un nou gând îi provocă un fior de gheaţă pe şira spinării – oare, odată cu orice mişcare a sa, împărtăşea fără să vrea propriile gânduri şi propriile temeri?

Hayn trecu pe lângă el, şi Anders se întoarse să intre în ritm, în mijlocul haitei de lupi, întinzând pasul spre porţile oraşului. Cumva, de neimaginat, era unul dintre ei. Se lupta cu dorinţa de a fugi din haită ca să-şi salveze viaţa, întinzându-şi labele pentru a descoperi cât de repede poate fugi noul său trup, dar se sili să rămână în formaţie.

Locuitorii oraşului le făcură cărare în timp ce ei mărşăluiau prin oraş – probabil că nu mai văzuseră niciodată până atunci atât de mulţi lupi laolaltă, sau cel puţin nu de la ultima mare bătălie. Anders cu siguranţă nu văzuse.

Străbăteau Ulfarstrat, drumul pietruit care ducea la academia aflată nu departe de porţile oraşului. În doar câteva minute, uriaşele porţi de fier ale academiei şi barăcile se profilară în faţa lor. După ce se deschiseră, haita pătrunse într-o curte mare de piatră, înconjurată de ziduri înalte de

piatră.

Dacă atelierele şi casele din Holbard erau colorate în verde, galben şi albastru, curtea interioară a Ulfarului era din piatră, cu o tentă mohorâtă de cenuşiu-albăstrui. Arăta în aşa fel încât nici buruienile nu îndrăzneau să apară printre crăpăturile dintre pietre. Curtea se întindea pe sute de metri şi peste tot vedeai o ordine desăvârşită.

Cei mai mulţi dintre lupi se îndreptară spre barăcile din Ulfar, unde trăiau şi se instruiau adulţii din Garda Lupilor. Hayn îl conduse pe Anders în academie, înaintând de-a lungul holurilor de piatră cu căpriori groşi de lemn, bine luminate, din metru în metru, de lămpi cu ulei.

Părea mai mult o fortăreaţă decât o şcoală, iar Anders simţea cum, cu fiecare pas, se face tot mai mic, burta apropiindu-se tot mai mult de pământ, coada lipindu-i-se de trup, tot mai puţin sigur de hotărârea impulsivă de a risca venind aici.

Hayn se opri în faţa unei uşi deschise şi, stând în spatele lui, Anders văzu că era vorba de un depozit şi o spălătorie. Înăuntru, rafturile se înălţau până la tavan, încărcate cu haine cenuşii frumos împăturite. Acolo se găsea o femeie ocupată cu o maşinărie mare, de metal, acoperită peste tot de rune. Anders îşi dădu seama că era un artefact. Dar chiar şi cu aparatul magic, tot părea o muncă titanică – de oboseală, femeia era roşie la faţă.

Când Hayn şi Anders intrară, ea tocmai punea o cămaşă în maşinărie. Se auzi un clinchet uşor, iar mai multe braţe de metal începură să bâzâie şi să se mişte iute. Peste câteva clipe, două dintre

braţele acelea se întinseră şi puseră pe un raft de deasupra o cămaşă frumos împăturită.

Se întoarse după următoarea cămaşă şi, văzându-i pe cei doi, femeia zâmbi.

— Bună, Hayn! spuse ea, recunoscându-i fără îndoială forma lui de lup. Văd că ai un tânăr amic.

Hayn se întinse, se transformă şi dădu din cap curtenitor.

— Am un elev nou, damă Lindahl, spuse el. Are nevoie de haine, înainte să-l duc la Lupoaica Alfa.

— Desigur, spuse ea, fără să surâdă cu subînţeles, lucru pentru care Anders îi fu recunoscător. Mergi în spatele paravanului de colo, dragul meu, şi te îmbrăcăm de cum revii în două picioare.

Anders se duse după paravan, făcând zgomot cu ghetele sale pe podeaua de piatră, şi încercă să se liniştească pentru a se transforma. Sentimentul că e în mare primejdie îi dădea ghes să o rupă la fugă, iar cu ochii minţii tot ce putea vedea era Rayna, condusă cu de-a sila spre zările îndepărtate. De câte ori vedea imaginea aceasta, inima lui se făcea cât un purice.

Apoi, auzi vocea calmă a lui Hayn venind de dincolo de paravan.

— Inspiră adânc, spuse el cu blândeţe, ţine-ţi suflul o secundă, apoi expiră. Închide-ţi ochii. Dacă-ţi linişteşti mintea, vei găsi esenţa umană dinlăuntrul tău. În vremurile în care învăţam şi eu, mă gândeam la asta ca la o pereche de şosete făcute ghem şi întoarse pe dos, pe care apoi le desfăceam şi le întorceam pe faţă. Ia-ţi sinele

uman şi desfă-l, ca să-l întorci pe faţă.

Anders se strădui să urmeze sfatul şi, pentru o clipă, se simţi deznădăjduit – dar, imaginându-şi fie şi o banală pereche de şosete, se calmă şi, peste câteva clipe, simţind un fulger de durere cum îi trece prin braţele şi picioarele care îşi recăpătau forma, deveni din nou fiinţă umană. Şi poate că duruse ceva mai puţin ca ultima oară.

Dama Lindahl îi ceru să scoată mâna de după paravan şi s-o ţină la nivelul capului, ca să-şi dea seama cât de înalt era, după care îi trecu o legătură de haine. În vreme ce se îmbrăca, o auzi vorbind încet cu Hayn, cu o voce mai puţin jovială:

— Am auzit că au fost patru.

— Au fost, spuse Hayn, părând istovit. Trei pe pământ, unul în aer. Au plecat după ce şi-au recuperat spionul. Va fi o cu totul altă treabă dacă vor începe să provoace incendii.

— I-am mai alungat şi înainte, îi aminti ea, cu blândeţe. O putem face din nou.

— Aşa e, căzu el de acord. Dar preţul a fost foarte mare.

Anders îşi puse în tăcere hainele pe care i le dăduse dama Lindahl – o cămaşă şi pantaloni, lenjerie şi ciorapi de lână groşi, mai bune decât tot ce purtase el până atunci – mai bune decât atinsese el vreodată, cu excepţia lucrurilor pe care le furase. Hainele erau colorate într-un cenuşiu de lup, dar cu nuanţe albe, şi erau tivite, aşa cum erau întotdeauna uniformele elevilor pe care-i văzuse în oraş. Butoni albi la cămaşă, cusături albe la pantaloni.

Când, în cele din urmă, îşi făcu apariţia, dama Lindahl îi cercetă picioarele şi scoase o pereche de bocanci negri bine lustruiţi. Hayn îl aşteptă să se plece să-şi lege şireturile, apoi se întoarse să iasă din depozit.

— O să ne revedem foarte curând, sunt sigură, îi spuse dama Lindahl cu un surâs. Se spunea că este un semn rău că luna asta nu avem elevi. Dar iată-te, în sfârşit. O să mă ocup să adun pentru tine şi celelalte lucruri.

Anders murmură un cuvânt de mulţumire şi o luă pe urmele lui Hayn. Poate că acum ea era foarte prietenoasă, dar nu ştia secretul lui. Lupii vor avea întrebări de pus, iar el nu era sigur că avea răspunsuri – însă Rayna depindea de el. Îşi chinuia mintea încercând să ticluiască o poveste care ar fi lămurit de ce o luase la fugă la prima lor întâlnire.

— Iertare, eu… când m-am transformat… eu…

Hayn ridică o mână să-l oprească.

— Lupoaica Alfa va dori să afle din gura ta, spuse el, făcându-l pe Anders să simtă un fior pe şira spinării.

În ce încurcătură intrase? Oare chiar îl voiau aici ca elev? Dama Lindahl părea să vrea asta, dar ea conducea doar depozitul. Hayn se întoarse şi-l atinse blând.

— A fost o zi neobişnuită, spuse el. Ea te va asculta.

— Dragonii… începu Anders, nu prea sigur de ceea ce i se cerea.

Întrebându-se probabil ce va spune Hayn.

— Îi vom alunga, dacă va fi nevoie, răspunse Hayn. Ştiam că sunt dragoni spioni în oraş, iar acum s-a arătat că am avut dreptate. Oamenii începuseră să uite cât de periculoşi sunt. Oamenii au uitat preţul pe care l-am plătit ca să-i apărăm.

Lui Anders i se făcu pielea de găină când îl auzi pe Hayn folosind cuvântul *oameni.* Ca şi cum lupii – ca şi cum Anders – ar fi fost altceva. Privi spatele lat al bărbatului în timp ce-l urma pe hol, întrebându-se dacă toţi lupii se simţeau aşa de deosebiţi de toţi ceilalţi, sau dacă ceva îl învăţase pe Hayn să simtă asta.

— Nu te teme! îi spunea Hayn. I-am mai înfruntat şi-i vom mai înfrunta.

Îndreptându-se spre biroul Lupoaicei Alfa, lui Anders i se făcu frig, iar asta nu avea nicio legătură cu zidurile de piatră care-l înconjurau.

Hayn îl conduse din coridoarele şcolii spre barăcile adulţilor, deşi Anders nu văzu deosebirea, cu excepţia unor elevi în uniforme tivite cu alb, care le făceau loc adulţilor mai în vârstă şi mai mohorâţi, îmbrăcaţi toţi în cenuşiu. Coridoarele de piatră cenuşii, cu lămpile lor, şi grinzile groase de lemn de deasupra erau toate la fel.

În cele din urmă, ajunseră la o uşă care semăna cu celelalte, cu excepţia tapiseriei care atârna pe peretele din faţa ei. Se întindea pe o lungime de patru metri, înfăţişând ultima mare bătălie cu dragoni, luminată de focuri. La baza scenei era aliniată o armată de lupi care alungau dragonii din Holbard cu suliţele lor de gheaţă.

Hayn ciocăni la uşa din faţa tapiseriei, apoi o

deschise şi aruncă o privire înăuntru. Schimbă câteva cuvinte şoptite cu cel aflat înăuntru şi se retrase.

— Noroc! îi spuse încet lui Anders, bătându-l pe umăr în aşa fel încât mai că-l făcu să cadă în genunchi.

Apoi, făcu un semn din cap, îndemnându-l să intre – un gest de lup –, şi porni în josul coridorului.

Pentru o clipă, Anders se întrebă îngrozit dacă n-ar putea pur şi simplu să se strecoare sub tapiserie şi să se pitească acolo. Oare-i va observa cineva picioarele ieşind prin pânză? Probabil că nu.

Dar în loc de asta, îşi mişcă picioarele, silindu-se să intre pe uşa Lupoaicei Alfa, pe care-o închise după el.

Biroul era mare – Sigrid stătea în spatele unui pupitru de lemn în partea opusă uşii. Pe pereţii dintr-o parte şi din alta a încăperii se înşirau rafturi cu cărţi. Pielea ei albă şi părul blond, tuns scurt, păreau de aceeaşi culoare cu lumina lămpilor, iar ea stătea dreaptă, într-o postură severă, pe care el o văzuse de atâtea ori la întrecerile lunare.

Rafturile erau pline cu cărţi, dar, pe lângă asta, în faţa cărţilor, şi uneori între ele, se găseau mici dispozitive de metal şi tot soiul de bibelouri. Se aflau acolo o bucată de metal lungă şi spiralată, un burduf de piele cu un jgheab de metal executat cu măiestrie, un set de balanţe. *Toate erau incrustate cu rune.* Anders zări Toiagul Haddei agăţat de un suport de pe perete. Dacă toate aceste artefacte puteau canaliza esenţa la fel de puternic precum toiagul, asta ar fi putut fi cea mai importantă

încăpere din Holbard.

Sigrid vorbi, scoţându-l din gândurile sale.

— Bună ziua!

În mod neaşteptat, ea părea uşor amuzată, lucru care-i stârni iarăşi teama lui Anders – oare de ce era amuzată?

— Te rog, ia un loc…

Lungise cu bună ştiinţă fraza şi Anders îşi dădu seama că ea aştepta ca el să se prezinte şi era amuzată pentru că se holba prin biroul ei.

— Anders, spuse el încet. Anders Bardasen.

Nu mai spusese unui adult care era numele lui adevărat încă de când avea şase ani. Acelea erau regulile lor, chiar dacă era un nume de familie îndeajuns de comun. Dar, dacă avea să rămână aici ca elev, poate săptămâni întregi, avea nevoie de ceva la care să răspundă dacă-l striga cineva. Şi asta însemna adevărul. Se simţea ca şi cum ar fi rămas în pielea goală doar rostindu-şi numele cu voce tare. *Şi în ultimul timp, aflase prea bine cum era să te simţi gol.*

— Bardasen, repetă ea. Îmi pare rău!

Lui Anders îi luă o secundă să priceapă de ce numele lui stârnea părerea de rău – cunoştea o grămadă de puştani ai străzii cu acelaşi nume –, dar apoi avu o străfulgerare. Bardasen era un nume de orfan. Barda era un cuvânt vechi care însemna „bătălie”, că cineva fusese îngropat după ultima mare bătălie. Era numele de familie dat copiilor care-şi pierduseră părinţii în acea înfruntare teribilă cu dragonii. Copii al căror nume de familie real era necunoscut.

Şi, bineînţeles, Sigrid luptase şi ea în acea bătălie. O auzise vorbind despre asta de pe podiumul întrecerilor. O auzise spunând că se simţea personal responsabilă pentru fiecare moarte. Acum, expresia ei se înmuie puţin. Pentru prima oară în viaţă, numele său îl avantaja.

— Te rog, spuse ea, ridicându-se în picioare, aşază-te să stăm de vorbă.

Lupoaica Alfa dădu din cap spre locul din spatele lui unde se găseau două canapele faţă-n faţă. Se depărtă de biroul ei, aşezându-se pe una dintre ele. Anders observă tăietura de pe fruntea ei – rana din ziua în care podiumul se prăbuşise şi el căzuse lângă ea.

Anders se aşeză pe cealaltă canapea, afundându-se în pernele moi, bucurându-se de luxul acesta aşa cum se bucura de hainele lui noi, deşi nu se simţea bine în niciuna din ipostaze.

— Iertare că am fugit, începu el, bâlbâindu-se.

De obicei, Rayna prindea să turuie şi, dintr-un oarecare motiv, îi era greu s-o mintă pe această femeie, ca şi cum lupul din ea îl putea citi pe lupul din el, chiar şi când era în formă umană. *Trebuia* să facă povestea asta convingătoare.

— Credeam că dragonul se va întoarce, iar eu… nu sunt mândru de mine. Trebuia să arăt mai mult curaj. Nu am venit de prima oară pentru că îmi era ruşine.

Lupoaica Alfa primi vestea în tăcere şi, cum cuvintele răsunau în spaţiul dintre ei, Anders putea auzi cât de firave erau.

— Şi acum? spuse ea, în cele din urmă.

— Acum aş vrea să-mi ocup locul aici ca elev, doamnă, spuse el, străduindu-se să infuzeze cât mai mult respect în cuvintele sale şi să-şi amintească de toate ponturile Raynei: *Contact vizual, dar nu prea mult, altfel se vede că te forţezi. Nu te fâţâi.*

— Spune-mi Sigrid, zise ea. Suntem lupi, ceea ce înseamnă fireşte că avem o ierarhie. Un astfel de lucru este esenţial, dacă e să păstrăm Holbardul în siguranţă, şi este şi firesc. Dar aici noi folosim prenumele. Este modul nostru de a ne aminti că, pe lângă faptul că formăm o haită, că suntem soldaţi, suntem şi o familie.

— Da, doa… Da, Sigrid, murmură el, prenumele sunând nefiresc în gura lui.

Ea încă se uita la el mult prea interesată şi el ştia că o parte din ceea ce spunea el nu era pe deplin credibil. Ea nu crezuse povestea lui pe de-a-ntregul. Cu toate acestea, Sigrid dădu încet din cap.

— S-o ştergi o dată, e de înţeles, spuse ea. Dar o a doua oară nu mă voi mai arăta la fel de înţelegătoare. În fine, bine ai venit la Ulfar!

Anders îşi înghiţi un suspin de uşurare. Se părea că nu devenise îndeajuns de bănuitoare ca să-i refuze înrolarea. *Sau,* gândi el, cutremurându-se, *poate că nu are încredere în mine şi vrea să mă ţină aproape să mă poată urmări.*

Sigrid se ridică şi se duse la pupitrul ei, de pe care luă o oglindă. Era micuţă, cam de mărimea palmei ei, dar, când o ridică, Anders putu să vadă runele de pe spate. Ea vorbi din nou:

— Când o vezi pe Lisabet, te rog s-o trimiţi numaidecât la mine, spuse ea.

Anders îşi plimbă privirea prin încăpere, încercând să-şi dea seama cu cine vorbea. Nu cu el doar? El nu… deşi practic *ştia* cine era Lisabet. Era numele fetei pe care-o întâlnise în ziua transformării sale. Eleva de la Ulfar – cea care-i zâmbise. Trebuia s-o găsească?

— Da, Sigrid, se auzi o altă voce.

Oare de unde venea?

Sigrid lăsă jos oglinda şi-l privi, văzând că e nedumerit.

— Oglinda permite comunicarea dintre două persoane, spuse ea. I-am cerut lupului de serviciu să ne trimită o elevă care va fi călăuza ta până te vei familiariza cu cele de pe-aici.

Anders rămase mut de uimire. O oglindă care să-ţi permită să vorbeşti cu altcineva aflat într-un cu totul alt loc? Mai tot timpul văzuse o mulţime de artefacte – dispozitive care ajutau la gătit sau la negoţ –, dar niciodată ceva atât de puternic ca acesta.

— Lisabet îţi va explica regulile academiei, urmă Sigrid. Îţi va arăta odaia ta, te va ajuta să-ţi găseşti clasa. Va trebui să te prezinţi la ore mâine-dimineaţă, iar cu mine te vei vedea după-amiază. În cea mai mare parte, îndatoririle mele ca Lupoaică Alfa sunt legate de conducerea războinicilor noştri şi de asigurarea siguranţei Vallenului, dar sunt atentă şi cum se descurcă la şcoală elevii mai tineri. Vreau ca voi toţi să mă cunoaşteţi şi să ştiţi că puteţi să veniţi la mine

oricând. Este vorba şi de tine, Anders.

— Mulţumesc! murmură el, cu greu imaginându-şi că-i va expune vreodată lui Sigrid unica lui problemă.

Sora mea s-a transformat într-un dragon. Ai idee cum am putea-o salva, Lupoaică Alfa?

— Deocamdată dragonii ne ţin în alertă, aşa cum sunt sigură că ştii, spuse Sigrid. Dacă vor veni în Holbard în număr mare, va fi o bătălie, iar noi ne vom asigura că veţi putea face faţă înfruntării. Noi suntem totdeauna pregătiţi, Anders. Întotdeauna vigilenţi. Ne vom lupta întotdeauna cu dragonii.

Se percepea ca o ameninţare, ca şi cum ea ar fi putut să vadă direct prin capul lui, să vadă legătura lui cu Rayna – ca şi cum, atunci când privirea ei îl străpungea, se uita direct la legătura lui cu dragonii. Doar că îi spusese că fugise din cauză că fusese speriat. Poate că, în felul ei înfiorător, ea se străduia să-i dea toate asigurările.

A fost salvat de la a da un răspuns – chiar când bâjbâia fără speranţă după cuvinte – de o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Sigrid, şi uşa se deschise, lăsând-o să intre pe Lisabet, fata pe care Anders o cunoscuse în ziua transformării sale.

Împărtăşea şi ea postura dreaptă a lui Sigrid, având aceeaşi bărbie ridicată – până la urmă, toţi lupii semănau între ei –, deşi părul negru, buclat, şi miile de pistrui de pe faţă dădeau impresia de neorânduială, în comparaţie cu ţinuta fără cusur a Lupoaicei Alfa.

— Ai trimis după mine? întrebă politicoasă

Lisabet.

Sigrid dădu din cap.

— Lisabet, el este Anders, noul nostru elev. Cred că l-ai cunoscut la puţin timp după prima lui transformare. Te rog să-l ajuţi să-şi ia în primire uniforma şi du-l la masă.

Lisabet îşi păstră expresia serioasă, dar de îndată ce Sigrid se întoarse la pupitrul ei, mergând cu spatele la cei doi, fata îi făcu repede cu ochiul.

— Mulţumesc, Sigrid! spuse Anders, ridicându-se în picioare.

Dintre toţi elevii de la academie, trebuia s-o aleagă pe cea care-l văzuse lepădându-şi hainele şi rupând-o la fugă. *Sigur că trebuia.* Totuşi, compania ei era mai puţin de speriat decât cea a lui Sigrid. Anders plecă în grabă, urmat de Lisabet.

Ajunşi la capătul holului, Lisabet vorbi din nou.

— Se pare că ai supravieţuit cu bine, spuse ea, surâzând.

Când zâmbea, expresia de seriozitate pe care o purta în restul tipului se ştergea complet.

— Îi place să-i cerceteze pe toţi care vin aici. Ţi-a servit chestia cu suntem o familie şi cum ţine ea orele, aşa ca să te poţi încrede în ea?

— Da, recunoscu Anders.

— N-ar fi ştiut ce înseamnă o familie dacă n-ar fi citit în dicţionar, se confesă Lisabet. Ne învaţă asta, astfel încât s-o cunoaştem şi să ne amintim să ne îngrozim pe măsură. Întrecerile pentru Lupoaica Alfa au loc o dată la cinci ani. La ultima, nu s-a înscris decât ea, nimeni altcineva.

— Nu-i condamn, murmură Anders, iar Lisabet

pufni.

— Nici eu.

Ajunseră la o intersecţie de holuri, iar Lisabet arătă spre un clopot mare, care atârna acolo, chiar în mijloc.

— Este clopoţelul pentru ore, spuse ea, sărind în sus pentru a-l atinge cu o unghie.

Produse un sunet aproape imperceptibil, atât de uşoară fusese atingerea ei.

Anders nu ştia ce însemna un clopoţel pentru ore, dar era cât se poate de sigur că întrebarea asta ocupa locul şapte sute patruzeci şi doi pe lista lui de întrebări, aşa că o ţinu pentru el. O să priceapă el mai târziu de ce crezuse ea că e nevoie să ştie lucrul ăsta.

Lisabet îl duse iar la dama Lindahl, care-l aştepta pentru restul uniformei.

Avea pentru el o tunică cenuşie, călduroasă, şi o mantie groasă. Până atunci, Anders nu mai avusese vreo mantie – o haină cuviincioasă precum cea pe care-o pierduse în ziua întrecerilor era mai bună. O haină are buzunare în care poţi ascunde lucrurile şterpelite, or o mantie nu are nimic în care să piteşti ceva.

Pe haine era inscripţionat blazonul Ulfarului. Îl mai văzuse şi înainte, dar nu avusese niciodată şansa să-l cerceteze îndeaproape. Era albastru, de metal, înfăţişând un lup care stătea pe picioarele din spate, fioros şi gata să apere oraşul Holbard, aflat în plan secund.

În vreme ce studia blazonul, ea deschise seiful din perete şi scoase o amuletă pentru el. *Pur şi*

simplu, ca şi cum toate lucrurile astea preţioase şi rafinate nu reprezentau nimic.

Şi pentru lupi aşa şi era. Habar nu aveau ce însemna să-ţi doreşti ceva.

Degetele lui tânjeau după a doua amuletă – de care avea nevoie când urma s-o găsească pe Rayna – şi se înclină într-o parte, încercând să vadă combinaţia de cifre care deschidea seiful, dar degetele damei Lindahl se mişcară prea repede când împinse uşa şi rotise tamburul, închizând amuletele înăuntru. Şnurul de piele al amuletei era nou, dar acum putea vedea că, deşi desenul circular era inscripţionat cu fineţe, avea urme de uzură. Înfăţişa un cerc de lupi alergând unul după altul, iar pe lupi erau gravate rune.

— Le trecem de la unii la alţii, spuse Lisabet, privindu-l cum întorcea amuleta pe toate părţile. Nu puteam obţine altele noi, aşa că trebuie să facem în aşa fel încât amuletele pe care le avem să dureze cât mai mult.

Întrebându-se ce lupi purtaseră această amuletă înaintea lui şi ce ar păţi dacă ar fura amuleta şi ar rămâne doar până va descoperi o cale care să-l ducă la dragoni, Anders o puse pe după gât. Simţi o furnicătură pe piele, căldura metalului, şi apoi nimic.

Dama Lindahl l-a mai pus să stea pe un scaun, tunzându-l scurt, potrivit regulamentului, şi întinzându-i o oglindă după ce termină. Înainte, buclele lui negre erau mai lungi decât un deget atunci când le întindea. Dar băiatul care-l privea acum avea părul scurt şi abia dacă se mai ondula.

Purta o amuletă la gât, iar cămaşa cenuşie de lup părea să alunge de tot căldura din pielea lui cafenie.

Băiatul care-l privea arăta ca un lup.

Nu mai avea nimic din Anders.

Cu braţele pline de haine primite, Anders o urmă tăcut pe Lisabet, care-l duse în odaia lui, deschizându-i uşa ca să le poată lăsa înăuntru. În odaie se aflau patru paturi (două făcute, două nu), cu două comode şi dulapuri pe care să şi le împartă cei care locuiau acolo.

— Ăsta e al meu, spuse Lisabet, arătând spre unul dintre paturile făcute. Şi ăsta e al tău.

Îl arătă pe celălalt, iar Anders înaintă spre el ca să-şi pună hainele, aplecându-se şi încercând salteaua cu o mână. Până atunci, nu mai dormise într-un pat ca lumea, după cum ştia el. Rareori dormise fără ca Rayna să se ghemuiască lângă el, ca să-şi ţină de cald unul altuia.

Îşi ridică privirea ca să inspecteze odaia. Celelalte două paturi erau nefăcute şi în dezordine, iar Lisabet veni lângă el, privindu-le meditativ.

— Nu aşteptam pe cineva, spuse ea. Acolo e Viktoria, urmă ea, arătând patul de lângă al lui. Ea… ăăă… nu-şi aminteşte întotdeauna că nu e nimeni care să-i facă ei patul.

Auzindu-i tonul grijuliu, Anders se întrebă cum arăta Viktoria. O fată obişnuită să-i facă altcineva patul? Venea oare dintr-o familie bogată? Ce va crede ea despre un copil al străzii ca el?

— Şi acolo stă Sakarias, spuse Lisabet, arătând spre patul de lângă al ei, aflat în diagonală faţă de

patul lui Anders.

De-a lungul peretelui de piatră de lângă el, băiatul necunoscut schiţase nişte desene reprezentând lupi şi oameni, cele mai multe în cerneală sau în creion. Doar câteva erau colorate.

— Desenele sunt chiar bune, spuse el, apropiindu-se să le vadă mai bine.

Părea că lupul din desen chiar mârâie pe bune, şi Anders se dădu un pas în spate.

— Are talent, căzu de acord Lisabet. Lucru rar la un lup. Dragonii au fost dintotdeauna artiştii.

Anders o privi fix. Dragonii ca *artiştii* Ce-o fi însemnând asta? Poate dragonii ca răpitori.

O clipă mai târziu, gândindu-se la Rayna, se dojeni pe sine însuşi. *Orice* i s-ar putea întâmpla Raynei acum, iar Anders o lăsa pe fata asta să-l poarte la tuns şi la masă. Trebuia să găsească o cale să pună întrebări, să adune informaţii.

Dar deocamdată nu putea face nimic altceva decât să se piardă în peisaj. Nu putea să le stârnească bănuieli. Trebuia să aibă încredere că Rayna ştia cum să-i păcălească pe dragoni, că se descurca turnându-le poveşti despre cât de entuziastă era ea când arunca flăcări, despre cum omora oameni ca să se distreze în timpul liber. Că, într-un fel sau altul, ştia să rămână în siguranţă.

Era mai bine decât să creadă că dragonii ştiau că Rayna nu voia să aibă nimic de-a face cu ei şi cu cruzimea lor.

Mai bine decât să creadă că nu fusese condusă într-un dormitor, ci într-o celulă.

Capitolul opt

Lisabet îl ajută să-şi aşeze hainele şi tocmai îşi atârna noua sa mantie în dulap, lângă ale celorlalţi, când un clopoţel asurzitor prinse să sune dintr-odată chiar deasupra lui.

Ţârrrrrrrrrr-ţârrrrrrrrr-ţârrrrrrrrr!

Anders îşi acoperi urechile cu palmele, dând drumul mantiei şi lipindu-se de perete, deşi nu prea ştia de ce se ascundea. După zece secunde, clopoţelul se opri brusc şi el îşi lăsă încet mâinile în jos, cu inima bătându-i puternic şi cu respiraţia precipitată.

Lisabet se apropie iute de el.

— E-n regulă, e clopoţelul pe care ţi l-am arătat, anunţă schimbarea orelor, spuse ea şi îi ridică mantia, punând-o pe un umeraş. Sună la fiecare oră, îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi explic mai bine. Este un sistem artefact – profesorul de serviciu sau un elev mai mare sună din clopoţelul pe care l-am văzut, iar toţi ceilalţi sună ca să răspundă, oriunde se află în academie.

Anders se depărtă de perete, cu obrajii în flăcări, simţindu-se prost. Cel puţin Lisabet nu râdea de el.

— Avem oră acum? întrebă el, sleit doar la ideea asta.

— Nu, cina, spuse Lisabet. Vino, îţi arăt drumul!

Închiseră uşa dulapului, iar ea-l conduse pe holurile academiei, unde întâlniră grupuri de alţi elevi îndreptându-se spre ceea ce nasul lui îi

spunea că ar putea să fie cantina.

— Mulţumesc că-mi arăţi drumul! se sili el să spună, iar Lisabet îi zâmbi, încântată.

Bun! Dacă se putea împrieteni cu ea, poate că nu va deveni suspicioasă când el se va furişa ca să încerce să fure o amuletă pentru Rayna. Deja se întreba cum avea s-o facă, printre îndrumări, ore şi mese.

Se aşezară la coadă şi intrară în sala de mese, trecând pe sub o arcadă uriaşă. Era o încăpere imensă, cu tavan jos şi cu mese lungi, la care puteau sta vreo două sute de persoane, dintre care cei mai mulţi păreau să facă o cât mai mare zarvă. Erau la fel de diferiţi ca orice mulţime din Holbard, iar cei mai mici păreau să fie de vârsta lui Anders, pe când cei mai mari erau de vreo optsprezece ani, stând alături de un grup numeros de adulţi.

La capătul unei mese din apropiere, se găseau o fată şi un băiat cam de vârsta lor, care le făcură semn cu mâna, iar Lisabet le răspunse.

— Hai să ne luăm ceva de mâncare.

Îl conduse pe Anders într-o parte a încăperii unde aşteptau vase mari cu mâncare şi-i înmână o farfurie. El simţi cum stomacul îi chiorăie dintr-odată de foame. Mirosul îi inundă nările şi i se făcu şi mai tare poftă trecând de-a lungul castroanelor şi tăvilor.

Îşi umplu farfuria cu miel afumat şi cartofi prăjiţi, punând pe margine pâine neagră de secară şi umplând toate spaţiile libere cu ciuperci prăjite şi cu grămezi de mazăre verde. Era mai mult decât mânca el îndeobşte în câteva zile la rând şi ştia că

stomacul lui va protesta când va primi toate acestea, dar nu avea cum să piardă o masă atât de bogată.

Mă întreb ce mănâncă Rayna, spuse o voce mică în capul lui. *Dacă are ceva de mâncat.*

O urmă pe Lisabet spre masa de la care le făcuseră semn prietenii ei, lăsându-se pe capătul banchetei din faţa ei.

— El este Anders, spuse ea, când se aşezară. Anders, ei sunt colegii noştri de cameră, Sakarias şi Viktoria.

Sakarias era un băiat cu un zâmbet vag, care-i scotea în evidenţă gropiţele, cu părul blond-roşcat lipit de ţeastă, în stilul obişnuit al lupilor.

— Bine ai venit la academie! spuse el pe un ton vesel. Sper că nu sforăi.

Vorbind, se aplecă să le toarne lui Anders şi lui Lisabet în pahare lapte dintr-o cană mare aflată în mijlocul mesei.

— Şi ea este Viktoria, spuse Lisabet, râzând şi arătând-o pe fata de lângă ea.

Viktoria nu arăta nici pe departe că i-ar ura bun venit. Cu ochii ei mari, căprui-închis, îl măsura din cap până-n picioare pe Anders, ca şi cum l-ar fi cântărit şi ar fi descoperit că nu merită atenţie. Avea un păr mătăsos şi lucios, mai lung decât al celorlalţi lupi, nasul şi gura delicate şi o piele cafenie strălucitoare.

— Bine ai venit la Ulfar! spuse ea, şi Anders ştiu numaidecât că avusese dreptate.

Vocea ei era atât de tare şlefuită, că mai că puteai să-ţi vezi faţa în ea. Era o fată care crescuse

cu servitori şi probabil considera că transformarea ei produsese o nemulţumire uriaşă, pentru că acum trebuia să-şi facă singură patul şi să se servească singură la masă.

Tuspatru prinseră să mănânce şi, printre înghiţituri, Lisabet şi Sakarias îi spuseră mai multe despre academie. Viktoria mânuia tacâmurile cu dexteritate, iar Anders o urmărea cu coada ochiului, dându-şi seama cu necaz că ţinea greşit atât furculiţa, cât şi cuţitul.

— Suntem cam vreo douăzeci şi cinci dintre noi în fiecare an, spunea Sakarias. După douăsprezece luni, treci în anul superior. Aşa că noi toţi facem trecerea asta în perioade diferite, în funcţie de luna în care am participat la întrecerea Toiagului şi am făcut prima noastră transformare. În cea mai mare parte a timpului, sunt vreo sută cincizeci de elevi. După ce ai absolvit ultimul an, toată ziua te vei instrui ca soldat sau ca orice vei fi.

— În cea mare parte soldaţi, spuse Lisabet. Deşi Viktoria vrea să fie medic.

Viktoria îşi ridică iritată privirea, strâmbând din nas, ca şi cum tocmai ar fi fost dezvăluit un mare secret. Lângă ea, Sakarias îşi dădu ochii peste cap, dar se opri numaidecât când ea îşi îndreptă căutătura spre el.

— Haite şi labe, n-aş mai fi bolnav dacă mi-ai spune, promise el. Nu te teme. Vei fi un medic grozav.

Asta păru să o încânte şi ea dădu din cap, uitându-se din nou în farfuria ei şi catadicsind să ia parte la conversaţie.

— Unii dintre adulţii de aici nu sunt lupi deloc, sunt medicii sau bucătarii noştri, chestii de astea. Dar avem nevoie de lupi care să se priceapă la asta. La urma urmei, nu poţi lua cu tine în patrulare un medic *uman.*

Din nou cuvântul acela – *uman.* Anders dădu din cap, străduindu-se să reţină fiecare nume nou şi fiecare faţă nouă, fiecare serviciu nou şi fiecare informaţie. Orice putea să fie o piesă în puzzle-ul pe care trebuia să-l rezolve. Oricine putea fi cel care avea să-l ajute.

După câteva clipe, vocea lui Sakarias îl aduse înapoi în prezent.

— Dar tu de unde eşti?

— De unde? repetă Anders, făcând o pauză şi dându-şi seama cu spaimă că aştepta ca Rayna să răspundă, aşa cum făcea întotdeauna.

Doar că, de data asta, trebuia să răspundă el.

— De unde, lămuri Viktoria, scuturându-şi părul ei negru şi lucios. Eu sunt din partea de vest a Holbardului. Dar tu?

Ei, informaţia asta îi confirmă bănuielile lui Anders – în partea de vest se afla şi taverna cu supă scumpă a damei Sancheo, unde Anders şi Rayna nu se mai dedau la furtişaguri pentru că ieşeau prea mult în evidenţă cu hainele lor peticite.

— Mama ei e doctor, vorbi neîntrebat Sakarias, vesel, cu gura plină de miel şi de sos. Super, nu? Dar, când Viktoria va deveni medic, ea va trata lupi *şi* oameni, aşa că va fi de două ori super.

Întinse mâna pe lângă ea după o altă felie de pâine.

— Desigur, presupunând că va supravieţui dacă va împărţi camera cu noi. O să fie tare intim.

— Ţine-ţi gura, Sakarias! spuse Viktoria, ridicând o mână şi aşezându-şi încheietura pe ţeastă, după care-şi trecu degetele peste ceafă.

Pentru o clipă, Anders păru zăpăcit de un asemenea gest, după care pricepu la iuţeală. Ea imita cu dezinvoltură felul în care un lup enervat îşi dă peste cap urechile, folosind limbajul corporal al lupilor chiar şi fiind în formă umană. *Cum de înţelesese asta? Abia ce se transformase!*

— Sunt dintr-un sat de lângă coasta de vest, denumit Micul Dalven, spuse Sakarias, neputând să-şi ţină nicidecum gura, dar măcar mutându-i atenţia de la Viktoria. Cei din familia mea sunt fermieri. Săraci lipiţi. Serile punem la copt un singur cartof şi ne strângem în jurul lui să ne încălzim, după care îl împărţim la toţi nouă, câţi suntem.

Viktoria pufni, iar Sakarias oftă.

— Bine, recunoscu el, erau doi cartofi.

Anders mai că izbucni în râs. În anumite privinţe, Sakarias îi amintea de Rayna – mereu gata să turuie, mereu pregătit cu un răspuns, deşi era cam nătărău.

Era un lucru minunat să-şi facă un prieten, dar trebuia să stea deoparte. Orice ar fi gândit el despre lupi, ei erau vrăjmaşii Raynei.

— Eu am crescut aici, la Ulfar, spuse Lisabet. Mama este lupoaică şi, dacă nu are altă familie, copilul unui lup are voie să stea aici până când se va lămuri dacă se poate sau nu transforma.

— Şi dacă n-o faci, ce se întâmplă? întrebă Anders, dându-şi seama prea târziu că avea gura plină.

Viktoria îşi dăduse seama, fără îndoială, dar Sakarias se mărgini să-i facă un semn.

— Academia îi aranjează o ucenicie în oraş, răspunse Lisabet.

— Şi trebuie să-ţi părăseşti familia?

— Cred că mama ar fi făcut faţă, spuse ea pe un ton ironic.

Sakarias dădu să comenteze acest lucru, dar Lisabet îi luă vorba din gură.

— Şi tu ai crescut în Holbard, Anders, aşa-i?

— Da, spuse el, coborându-şi privirea în farfurie şi căutând cuvintele potrivite. Am fost la orfelinat.

Tăcură cu toţii şi părea că şi cei de la mesele vecine trăseseră cu urechea, căci Anders văzu câteva capete care se întoarseră spre masa lor. Un lup se aplecă spre un altul să-i şoptească ceva. Îi putea simţi că nu sunt în apele lor cu un nou oaspete sosit la masă. Ideea că nu putea spune care era legătura lui cu haita era *ciudată* – se vedea asta pe feţele lor.

În cele din urmă, Viktoria spuse:

— Dar familia ta? Cum au ştiut să te pună la încercare?

Anders schimbă o privire cu Lisabet, care fusese acolo. Nu putea spune că a fost un accident. Ea o văzuse pe Rayna spunând că se aflau acolo *pentru* întrecere. Prin urmare, nu putea să admită făţiş că habar nu avea cine erau strămoşii lui lupi,

dar din moment ce nu putea să spună, era nevoit să pretindă că nu *voia* să spună. Mare încurcătură!

Îl salvă Sakarias, probabil din întâmplare.

— Păi a spus că e orfan, nu că nu a avut niciodată părinţi. E cam aiurea să întrebi de ei, când sunt…

Şi se opri stânjenit, nevrând să spună în gura mare *morţi,* dar treaba şi-o făcuse deja.

Era limpede că Viktoriei *nu-i* plăcea ca cineva să creadă că e prost-crescută.

— Ai fraţi sau surori? întrebă ea pe un ton foarte amabil, neluându-l în seamă pe Sakarias.

— Sunt doar eu.

Simţea ca pe o trădare faptul că pretindea că Rayna nu exista, dar trebuia s-o ţină ascunsă. Nu am familie.

— Păi ai o familie acum, replică Lisabet.

Erau aceleaşi cuvinte rostite de Hayn şi de Sigrid. *Familie. Haită.* Lupii erau foarte siguri că el era unul dintre ei, dar dacă ar fi aflat despre Rayna, dacă ar fi aflat ce-şi pusese el în cap…

Nu răspunse şi, după o vreme, discuţia continuă fără el.

După ce terminară de mâncat, merseră tuspatru împreună spre dormitor. Sporovăiau veseli, pregătindu-se de culcare, Sakarias turuind fără încetare, abia cerând şi altora să participe la monologul lui. Silueta lui vânjoasă, mereu în mişcare, părea alimentată de o energie nesfârşită.

Anders scoase toate sunetele potrivite, sau măcar aşa credea el, şi, în cele din urmă, se băgară cu toţii în paturi. Părea ciudat să-şi tragă pe

el noua sa pijama scrobită şi să se întindă în propriul său pat, odată cu ceilalţi trei. Coastele încă-l dureau. Se simţea înghesuit de ceilalţi şi, în acelaşi timp, complet singur.

Lui Anders îi luă mult să adoarmă, şi nu doar pentru că patul lui mare din colţul camerei era prea intim şi prea moale.

În dimineaţa următoare, Sakarias îl duse să ia micul dejun, un terci gros cu fructe de pădure, deşi Anders încă mai mistuia mâncarea de cu o seară înainte. Colegul său de cameră făcu un potop de prezentări, deşi numele şi feţele acelora prinseră să se şteargă destul de curând. Anders era sigur că unii dintre lupii pe care-i cunoscuse erau dintre cei care şuşotiseră între ei seara-trecută. Se arătă recunoscător când la masă li se alăturară Lisabet şi Viktoria.

— În dimineaţa asta avem Lupta, îi spuse Lisabet. De obicei, durează trei ore înaintea prânzului şi trei ore după, dar unele durează mai mult. Lupta are trei ore, iar Istoria Militară din după-amiaza asta, două, pentru că Sigrid nu se poate întoarce de două ori pe săptămână să ne predea. O dată este mai uşor pentru ea.

Inima lui Anders tresări. Lupta o putea folosi – dacă urma să facă faţă munţilor ca să-i găsească pe dragoni, lupta îi putea fi utilă. Dar Istoria Militară? Cu excepţia faptului că putea să afle unde zburaseră dragonii după ultima mare bătălie, la ce-i folosea?

— Noi studiem şi…

Făcu o pauză, încercând să dibuie modul în care să pună întrebarea dorită.

— Vreau să spun că dragonii au fost aici, în oraş, şi toţi spun că într-o bună zi s-ar putea întoarce. Pe ei îi studiem? Ştiu că suntem doar elevi, dar dacă se întâmplă ceva, pare că vor avea nevoie de toată lumea.

— Păi îi studiem pe dragoni, îi spuse Lisabet, iar Sakarias izbucni în râs.

— *Doar* asta facem – îi studiem, îi spuse Sakarias. Fiecare oră este despre dragoni, dragoni şi dragorii. Mai ales acum.

— Nu e vorba *dacă* se întâmplă ceva, spuse Viktoria, mai ursuză decât ceilalţi. Ci *când.* După atâta timp, trebuie că au un motiv pentru care se întorc în oraş.

Asta a fost de-ajuns ca să le alunge râsul şi să facă să dispară chiar şi gropiţele lui Sakarias şi, în drum spre ora de luptă, păstrară tăcerea. Odată cu ceilalţi, Anders îşi schimbă uniforma, punându-şi nişte pantaloni strânşi pe picior şi o tunică, haine confortabile în care se putea mişca, şi rămase desculţ.

Grupul de elevi formă un rând lung pe marginea marii săli, în care şi cel mai mic sunet avea ecou în podeaua de lemn şi-n grinzi. Anders se găsea între Lisabet şi Mateo, un băiat tăcut care părea incredibil de înalt şi de puternic.

— Ne predă profesoara Ennar, şopti Lisabet, aplecându-se şi punându-şi ambele mâini pe podea cu o mişcare uşoară, după care-şi întinse spatele ca un arc.

Privind în susul şi-n josul şirului, Anders îşi dădu seama că toţi îşi făceau încălzirea şi se grăbi s-o imite pe fată, deşi tot ce reuşi să facă a fost să-şi preseze încheieturile degetelor de podea.

— Cum e profa? întrebă el în şoaptă.

— Păi e… Lisabet se gândi mai mult. E dură. Un adevărat soldat, în ultima bătălie a fost comandant. Ea şi soţia ei au apărat singure un sector din zidul oraşului timp de o oră, până ce au venit întăririle. Are mai mult decât nişte suliţe de gheaţă în arsenalul ei.

Anders voi să întrebe ce însemna asta, ce putea face un lup mai mult decât să declanşeze suliţe de gheaţă, dar sala rămase dintr-odată tăcută, căci îşi făcuse apariţia o femeie tunsă scurt, cu părul cenuşiu ca oţelul. Era scundă şi musculoasă şi, în ciuda părului ei grizonant, nu arăta aşa de bătrână – pielea îi era moale şi albă, asemenea păpuşii lup de lemn de pin pe care o văzuse… să fi fost doar alaltăieri? Părea ca şi cum părul ei ar fi luat hotărârea să se schimbe prematur, ca să se potrivească mai bine cu uniforma şi să fie cât mai milităros cu putinţă.

— Bună dimineaţa! spuse ea, şi toţi – inclusiv Anders – îşi traseră umerii înapoi. Băiatul cel nou, vino să vorbim! adăugă ea. Ceilalţi, ture de sală!

Se auzi o rumoare uşoară, în vreme ce elevii începură să dea ture. Picioarelor lor desculţe scoteau un zgomot mult mai scăzut decât se aşteptase Anders – chiar şi în formă umană, lupii se mişcau cu aceeaşi grijă şi cu aceeaşi discreţie. Înghiţi în sec şi păşi înainte, ca să se prezinte

profesoarei Ennar.

— Bună dimineaţa, doamnă profesoară! se aventură el, încrucişându-şi braţele la piept, aşa cum făceau el şi Rayna când nu se simţeau la largul lor, după care le lăsă în jos, în caz că ar fi arătat ca şi cum ar fi vrut să ascundă ceva.

— Anders Bardasen, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit numele de pe o listă nevăzută.

Asemenea lui Sigrid, zăbovi ceva mai mult la numele lui de familie. Însemna ceva pentru lupii aceştia care luptaseră în bătălia după care primise acest nume, ceva mai mult decât însemna pentru toţi ceilalţi. Deşi pe atunci era doar un puşti, pierduse oameni în bătălie, aşa cum păţiseră şi ei.

— Da, damă, spuse el cât de politicos fu în stare.

— Spune-mi Ennar, zise ea absentă. Sau doamnă profesoară, dacă trebuie. În clasa asta, în următorii şase ani, vei învăţa toate felurile de luptă, cu arme sau fără arme. Vei învăţa să lupţi ca om şi ca lup, nu ştii de care vei avea nevoie. Vei învăţa să mânuieşti un toiag şi o spadă, ca om, şi suliţe de gheaţă, ca lup. Poate şi mai multe, dacă se va dovedi că există vreun domeniu pentru care eşti anume înzestrat.

Anders fu cât pe ce să pufnească – ideea că, dintre toate domeniile, ar fi înzestrat pentru luptă era deprimant de caraghioasă. Dacă Rayna ar fi aici, ar fi în fruntea clasei, învăţând armele secrete cât ai spune peşte. Dar nu conta – va rămâne aici cât va crede el că e nevoie.

Ennar păru să nu bage de seamă, aruncând o

privire la elevii care dădeau ture de sală.

— Mai mult ca niciodată, orele de luptă sunt de o importanţă vitală. Peste doar cinci săptămâni, va fi echinocţiul. Ştii ce înseamnă asta, Anders?

El clipi.

— Ştiu că atunci ziua este egală cu noaptea, dar…

Se opri. Nu credea că asta întrebase ea. Cum se putea lega asta de pericolul dragonilor? El şi Rayna văzuseră un dragon în noaptea sărbătoririi ultimului echinocţiu, atât îşi amintea.

— Adevărat, spuse ea. De asemenea, pentru dragoni, este o perioadă importantă a anului. O perioadă puternică. Când ziua şi noaptea sunt egale, înseamnă că şi focul, şi gheaţa sunt egale. Se spune că ambele feluri de elementali, lupii gheţii şi dragonii pârjolitori, au puteri egale. Noi, lupii, însemnăm punctele culminante ca echinocţiile, dar facem asta descoperind şi contemplând în tăcere. Oamenii, după cum ştii, sărbătoresc schimbarea anotimpurilor. Niciun lup nu a fost vreodată pus la curent cu ritualurile dragonilor, dar se spune că aceştia din urmă organizează festivaluri grandioase. Ca să sărbătorească venirea zilelor mai lungi sau ca să arate că nu se tem de nopţile mai lungi.

Au o lungă istorie în răpirea copiilor în zilele şi în săptămânile dinaintea echinocţiilor.

Anders clipi, aruncându-i o privire. Era *exact* ceea ce se petrecuse cu Rayna. Mă rog, nu exact – oamenii pe care-i luau aveau formă umană, dar…

— Ştim de ce-i răpesc? întrebă el, temându-se

de răspuns.

— Îi iau pe cei slabi şi bolnavi, spuse Ennar. Întotdeauna copii. Pe cei care nu se pot apăra. Îi sacrifică în ziua echinocţiului. Trebuie să fim pregătiţi, în cazul în care vor ataca din nou cât de curând.

Anders se simţi ca şi cum ar fi înghiţit un ţurţur. Se răci pe dinăuntru, iar o durere îl înjunghie în vintre. *Sacrificaţi?*

Ea nu era unul dintre ei. Nu era un dragon propriu-zis. Nu putea să fie, era sora unui lup.

Sacrificaţi. Cuvântul îi făcu inima să bată ca o tobă.

Cinci săptămâni, murmură mintea lui, încercând să-i potolească inima. *Ai cinci săptămâni, până atunci ea este în siguranţă.*

Avea la dispoziţie cinci săptămâni să afle unde se găsea Rayna, să ajungă acolo şi s-o salveze.

Astea-s veşti bune, şopti din nou mintea lui, străduindu-se să domolească inima intrată în panică. *Dacă vor s-o sacrifice, vor trebui s-o ţină în viaţă. Ceea ce-mi oferă timp.*

Dar, ridicând privirea către profesoara Ennar, Anders tot nu se simţea bine.

— O să muncesc cât pot de mult, promit, spuse el.

— Sunt sigură de asta, căzu ea de acord. Şi nu face greşeala să crezi că abilităţile astea sunt doar pentru luptă. Lupii menţin pacea în Vallen. Când vei creşte, vei merge în lungi patrulări pe insulă, vei vizita orăşele mai mici şi sate, vei patrula pe străzile de aici. Şi, dacă dragonii vor da viaţă

ameninţărilor, vei fi pregătit să ni te alături şi să lupţi.

— Da, doamnă profesoară.

Anders putea auzi scurta ezitare din vocea lui.

— O să-i ajungi repede din urmă pe colegii tăi, îi promise Ennar, luând tonul lui drept altceva. Orice lup este născut cu acest dar, iar tu ţi-l vei şlefui pe al tău mai iute decât crezi.

Se întoarse şi, cu un fluierat ascuţit, îi rechemă pe elevi, care-şi terminară tura, aliniindu-se din nou, gâfâind. Aduseră nişte saltele mici de la marginea sălii şi începură să execute exerciţii pe perechi.

Anders se trezi faţă-n faţă cu Mateo, cel cât muntele, şi simţi cum îi cade inima în călcâie. Vedea muşchii băiatului jucându-i sub pielea cafeniu-deschisă. *Cine are muşchi la doisprezece ani?*

Va fi făcut terci înainte să apuce să plece să-şi salveze sora. Uită asta – va fi transformat în terci înainte să aibă vreo şansă să plece din sala de luptă.

Dar toate astea puteau fi importante, aşa că trebuia să încerce.

Primele două dăţi când se înfruntară, Anders atinse salteaua în mai puţin de zece secunde, aterizând dur pe spate, rămânând fără pic de aer. De fiecare dată, Mateo afişă un zâmbet, unul vag, şi se aplecă, întinzându-i mâna să-l ajute să se ridice. Ca şi cum ar fi încercat să-i scoată şira spinării prin piept, nu era nimic personal.

Dar, până la urmă, se dovedi că toată perioada

petrecută pe străzi – urcuşul şi coborâşul pe clădiri, fuga de Gărzile Lupilor, pititul în locuri ce nu-i aparţineau şi ţâşnitul din locuri în care n-ar fi trebuit să se afle – îi era de folos acum.

O fi cunoscut Mateo mişcările, dar Anders avea viteza şi flexibilitatea necesare. A treia oară, când Mateo păşi înainte să-l înşface, Anders se feri, apoi, în loc să se retragă, făcu un pas în faţă, ridicând un picior şi făcându-l cârlig pe după genunchiul băiatului mai mare, după care trase. Ochii lui Mateo se făcură cât cepele, genunchiul cedă şi el căzu pe spate.

Zăcea acolo, privind la căpriori ca şi cum nu i-ar mai fi văzut până atunci şi, dată fiind statura lui, poate că nici nu-i văzuse. Tocmai când Anders se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală, Mateo se strâmbă, strecură un zâmbet şi se ridică în picioare.

— Arată-mi şi mie figura asta, spuse el, tot cu zâmbetul pe buze.

— Sigur, dacă-mi arăţi şi tu cum m-ai făcut să zbor ultima oară, ricană Anders, iar Mateo izbucni în hohote.

Poate că ora de luptă nu avea să fie *chiar aşa* groaznică!

Dar reieşi că se gândise la asta mult prea devreme. Ennar se deplasa de-a lungul şirului în care copiii se împărţiseră pe perechi, corectând posturi şi mişcări, oferind sfaturi şi, foarte rar, laude. Apoi, ei se transformară şi lucrurile se înrăutăţiră.

Lui Anders îi luă aproape cinci minute să

reuşească să se transforme, în vreme ce jumătate de clasă stătea cu ochii pe el, iar cealaltă jumătate se prefăcea că nu vede. Până atunci, nu se mai transformase intenţionat, iar Ennar îl îndruma cu calm, dându-i sugestii şi sfaturi. Capul îi vâjâia de la toate chestiile învăţate şi, cu cât devenea mai conştient că toţi erau cu ochii pe el, cu atât îi era mai greu să treacă în pielea de lup care aştepta înlăuntrul său.

Îşi plimbă privirea prin sală şi peste haita de lupi care aştepta şi reperă blana aproape neagră a lui Lisabet, aproape la fel de întunecată ca şi părul ei. Blana lui Sakarias avea o nuanţă roşiatică, care se potrivea cu părul lui blond-roşcat, dar a Viktoriei era un cenuşiu-deschis, nimic care să amintească de părul ei lung şi negru.

Lisabet îi zâmbi lupeşte, iar zâmbetul ei de acum îi amintea de zâmbetul ei obişnuit, uman. Se relaxă niţeluş şi următorul lucru pe care-l simţi a fost durerea transformării care pornise de-a lungul braţelor şi picioarelor.

De mai jos, lumea arăta diferit. Mirosurile îl năpădiră, spunându-i cu exactitate unde stătea fiecare coleg de clasă. Se simţea ciudat, aproape incomod, luând cunoştinţă de corpul lui. Era ciudat să simtă foşnetul caracteristic şi iute al cozii şi să ştie că muşchii săi aşteptau să se lanseze într-o goană nebună atunci când le-ar fi cerut-o.

Dar măcar reuşise – dacă ar fi durat ceva mai mult, creierul i s-ar fi topit de tot din cauza stânjenelii.

Din nefericire, încă nu ajunse la lucrul mai rău.

Clasa se alinie lângă peretele de piatră ca să exerseze suliţele de gheaţă, cu Ennar luând-o din nou de-a lungul şirului. Lupii se ridicară pe labele din spate, după care loviră cu putere în podeaua de piatră. Din pământ ţâşniră suliţe de gheaţă, lovindu-se de pereţi.

Unele erau groase cât un braţ de om, altele erau subţiri şi ascuţite, iar câteva, cele ale noilor elevi, erau mai mult asemenea aşchiilor de gheaţă. Aerul din jur se răci şi Anders se simţi mult mai bine în pielea lui, luând loc în şir ca să încerce să arunce propriile suliţe.

Ennar merse de-a lungul şirului şi se opri în spatele lui, dându-i instrucţiuni cu mârâituri şi scheunături blânde, mişcând din urechi şi înclinându-şi capul. Ca şi mai înainte, el îşi dădu seama că o înţelegea ca şi cum i-ar fi vorbit cu voce tare, deşi cuvintele erau şi ele complicate. *Canalizează esenţa peste tot în jurul tău. Aptitudinea clocoteşte în venele tale. Scoate umezeala din aer, din pământ şi dă viaţă gheţii – tu o comanzi, aşa că trebuie să te porţi ca un comandant.*

Anders îi pricepea cuvintele, dar nu era sigur că pricepea şi sensul lor, aşa că-i imita atent pe ceilalţi. Se concentră pe umezeala care se găsea în aerul din jur, străduindu-se să-şi scoată din cap toate celelalte gânduri. Apoi se ridică pe labele din spate, lovind pământul cu cele din faţă, folosindu-şi fiecare fărâmă de voinţă ca să creeze o suliţă.

Nu se petrecu nimic.

Nu-ţi face griji! Înclinarea capului lui Ennar era

liniştitoare, respiraţia măsurată. *Va veni. Încearcă din nou.*

Dar nimic.

Dacă ar fi fost în formă umană, Anders s-ar fi înroşit tot de ruşine. Ca lup, ştia că urechile sale se lipiseră de cap şi nu se putea opri să nu se lase jos, pe pământ, ca şi cum ar fi putut dispărea direct prin podea. Aşa cum înţelegea fiecare cuvânt pe care i-l spunea Ennar ca lup, ştia acum că toţi cei care îl priveau puteau vedea că nu-şi dorea decât să se facă nevăzut.

Ennar reveni la forma umană fără niciun efort şi merse să ia un castron cu apă de pe un raft de lângă uşă, aducându-i-l lui Anders. Ghemuindu-se, îl turnă pe jos până ce în faţa băiatului se formă o băltoacă, după care se transformă la loc în lup. *Încearcă acum,* spuse ea, dând încet din cap.

Anders se ridică iarăşi pe labele din spate, lovind cu cele din faţă cu toată puterea. *Trebuia* să fie în stare să facă asta. Era arma de care avea nevoie, una din părţile planului de a o salva pe Rayna.

Doar că nu înţelegea ce voia să spună – îşi putea imagina că există umezeală în aer şi putea *vedea* băltoaca de pe jos, dar cum putea să facă ceea ce dorea să facă? Cum să evoce gheaţa?

Avea aproape aceeaşi şansă să deschidă o uşă fără să o atingă sau să prezică viitorul. Pur şi simplu nu avea nicio noimă.

Nu-ţi face griji! mârâi Sakarias, venind lângă el. *Toţi reuşesc până la urmă. Pun rămăşag pe coada mea că vei reuşi şi cât ai zice peşte.*

Dar în înclinarea capului său era o nesiguranţă care-i spunea lui Anders tot ceea ce avea nevoie să ştie. Oricine ar fi reuşit până în clipa aceea. Sakarias nu pricepea de ce i se părea aşa de greu.

Anders tot încercă până la sfârşitul orei, dar, deşi Ennar se oprea mereu lângă el, el nu reuşi să obţină mai mult decât un fulg de nea. Unii colegi se oferiră să-i dea sfaturi, iar alţii nu-şi bătură capul să-şi ascundă amuzamentul, râzând de el cu limbile scoase şi rotindu-şi cozile. Băiatul fără familie, care evitase să spună cuiva ce legătură are cu haita, nu era propriu-zis un lup. *Surprize, surprize!* Anders îşi dădea tot mai mult seama cu durere de privirile lor insistente şi de eşecul său.

Nu înţelegea cum să simtă apa sau cum să-i vorbească.

Era ca şi cum i-ar fi lipsit darul cu care fuseseră hărăziţi ceilalţi lupi.

Capitolul nouă

Prânzul a fost chinuitor. Jumătate dintre colegi încercau să-i găsească o scuză că nu reuşise să genereze o suliţă şi scorneau poveşti bine intenţionate despre propriile lor eşecuri, din care niciunul nu aducea cu al lui. Anders nu putea să scape de simţământul nereuşitei sau de priveliştea oferită de elevii de la celălalt capăt al mesei, care încă rânjeau.

Sakarias se străduia să-i vorbească despre momentul când mai că o ţintuise pe Viktoria de perete cu una dintre primele sale suliţe (Viktoria nu

considera povestea asta la fel de amuzantă), iar Mateo recunoscu că, odată, a generat o suliţă care a zburat *spre* el însuşi şi nu în altă parte, făcându-l să leşine.

Lisabet se mărginea doar să-l privească, iar Anders nu se putea dezbăra de sentimentul că ea înţelegea mai mult decât voia el să-i spună – că ea putea să-i citească limbajul trupului chiar şi atunci când era în formă umană şi că putea să-i vadă îngrijorarea şi nerăbdarea.

Anders abia dacă mesteca din tocana de peşte, în vreme ce ceilalţi sporovăiau, mintea lui întorcându-se implacabil la Rayna. Starea nu i se îmbunătăţi atunci când Lisabet, Viktoria şi Sakarias îl duseră la ora de istorie militară pe care o ţinea Sigrid, Lupoaica Alfa.

— Jai e responsabil cu manualele, spuse ea, arătând în mulţimea de elevi pe cineva întors cu spatele, cu părul tuns scurt asemenea celorlalţi, îmbrăcat în uniforma cenuşie de la Ulfar. Vă va înmâna câte unul.

Anders îşi croi drum prin mulţimea de elevi ca să ia cartea de la Jai. Jai se dovedi a fi un roşcat cu un zâmbet ager şi cu o piele foarte albă, ca de hârtie, care arăta ca şi cum s-ar fi prăjit dacă ar fi ieşit afară într-una din rarele zile însorite din Holbard. Îi înmână un manual şi îi acordă un surâs vesel, ca semn de bun venit la Ulfar, şi Anders se strădui să-i zâmbească şi el, deşi, văzând ditamai manualul, inima i se făcu pe loc cât un purice.

Cu felul lui de a citi, nu avea cum să fie îndeajuns de bun ca să ţină pasul cu colegii. Putea

citi un pic, dar el şi Rayna aveau nevoie să citească doar ca să înţeleagă ce scrie pe indicatoare şi pe etichetele de pe mâncarea pe care-o furau. Părăsiseră şcoala la şase ani, când evadaseră din orfelinat, iar de atunci lecţiile lui fuseseră… ocazionale.

Lângă el era un băiat pe nume Det, care avea un zâmbet vag, păr şi piele cafenie foarte închisă, chiar înalt pentru vârsta lui. Văzând unde părea că ajunsese Det cu manualul şi comparând schemele, Anders încercă că găsească pagina potrivită din cartea sa. După o clipă, Det băgă de seamă ce făcea el şi-şi ridică manualul ca Anders să poată vedea mai bine.

Pentru un moment, se gândi să recunoască în faţa cuiva că nu putea citi textul şi privi în jur să vadă ce putea face. Lisabet deja îşi băgase nasul în carte. În faţa lui, ceafa Viktoriei nu părea să-l invite să facă asta. În spatele lui, Jai şi Mateo discutau aprins despre ora de luptă. În plus, oricât de prietenos era zâmbetul lui Det, totuşi nu-l cunoştea.

La stânga lui se găsea Sakarias, care deja părea preocupat. Anders nu l-ar fi ales pentru o treabă grea, dar poate că – fiind şi el sărac pe vremuri – ştia ce ocazie i se ivea aici, la academie.

Când Sigrid intră în clasă, luase hotărârea. Când ea începu lectura, toţi îşi îndreptară spatele. Anders nu cunoştea numele niciunui lup sau al vreunui dragon implicaţi în ceea ce părea a fi o veche bătălie pe care o descria Sigrid, iar mintea lui prinse să hoinărească. Îşi răsfoi manualul,

privind ilustraţiile care înfăţişau formaţiile de atac, vechile câmpuri de bătaie şi artefactele folosite de lupi în confruntare.

Apoi, privirea lui se opri din nou pe Sakarias. Acum, că nu mai stătea aplecat peste bancă, putea să vadă ce scria celălalt băiat. De fapt, nu scria, ci desena. Creionul lui rapid patina pe caiet, aducând la viaţă imaginea unui teanc uriaş de cărţi, de sub care ieşea o pereche de bocanci, ca şi cum purtătorul încălţărilor fusese strivit de greutatea cititului. La marginea desenului se găsea în mod vizibil Sigrid, punând o carte nouă peste teanc.

Anders se strâmbă, căutând să-şi ascundă zâmbetul. Se părea că nu era singurul care considera că Lupoaica Alfa insufla teamă.

Glasul lui Sigrid se schimbă dintr-odată, şi el tresări, ridicându-şi privirea. Oare văzuse şi ea desenul lui Sakarias? Îl văzuse pe Anders amuzându-se pe seama desenului?

Dar nu. Ea o privea pe Lisabet, care părea să repete o întrebare. Pielea albă a fetei se făcuse roz sub pistrui, dar altfel nu părea să aibă remuşcări în faţa nemulţumirii liderului de haită.

— Întrebam de epoca tratatelor, Sigrid, spuse ea.

— Ce are de-a face epoca tratatelor? întrebă Sigrid, mai să mârâie. Este ora de istorie *militară!*

— Păi ai nevoie de negru ca să vezi albul, răspunse Lisabet. Ai nevoie de căldură ca să simţi frigul. Şi trebuie să vezi pacea ca să înţelegi războiul. Au fost perioade când ne-am împăcat bine cu dragonii. Decenii. Unii istorici ar spune

chiar secole.

— Au fost perioade, spuse Sigrid, când i-am tolerat pe dragoni pentru a ne atinge ţinta. Nu am avut niciodată încredere în ei. Nu ne-am *împăcat bine* niciodată cu ei.

— Dar nu pare corect, insistă Lisabet, adică vreau să spun că aici, la Ulfar, curtea este practic pe măsura dragonilor care vor să aterizeze, este uriaşă. Probabil că am vrut ca ei să facă lucrul ăsta.

Acum toţi elevii se holbau la ea, inclusiv Anders, deşi el o făcea dintr-un motiv diferit. Ascultând-o, se simţea tras în două direcţii deosebite.

Pe de o parte, auzind-o apărându-i pe dragoni, îl enerva la culme. El şi Rayna erau orfani din pricina dragonilor. El şi Rayna crescuseră pe străzi, necunoscând niciun moment de siguranţă din cauza dragonilor.

Acum era singur, încercând să găsească o cale de a o salva pe Rayna de trucul care-o transformase într-un dragon. Şi nu avea pe cineva din familie care să-l ajute, din cauza *dragonilor!*

Dar, pe de altă parte, Lisabet era prima pe care-o auzea ridicând problema că eventual dragonii puteau fi de înţeles. O mică parte din el se întreba dacă Lisabet l-ar ajuta dacă ar fi aflat ce se întâmplase.

Dacă ar putea crede că, fie şi faptul că Rayna era un dragon, era în acelaşi timp şi ostatică. O ostatică în primejdie din pricina sacrificiilor de echinocţiu.

— De-ajuns, Lisabet! se răsti Sigrid. De ce să inventăm o primejdie care nu există? Artefactele noastre se strică, unul după altul. Dacă am avea o cale de a le repara, am face-o. Dacă ne-am putea încredere îndeajuns de mult în dragoni, am face-o. Ce ar putea valora mai mult decât atât?

Anders clipi. Ce aveau de-a face dragonii cu repararea artefactelor? Se simţea ca şi cum ea ar fi făcut un salt pe care nu-l înţelegea, dar era limpede că nu era momentul potrivit să ridice mâna.

Lisabet o privi lung pe Lupoaica Alfa şi, când vorbi, vocea îi era foarte potolită, dar căutătura, fixă.

— Puterea, spuse ea.

— Puterea? repetă Sigrid, vocea devenindu-i periculos de dură.

— Primarul nu conduce Holbardul, spuse Lisabet, pe un ton calm şi egal.

Ştia că va intra în încurcătură, Anders era sigur, dar nu se oprea din vorbit.

— Parlamentul abia de cârmuieşte Vallenul. Noi o facem. Şi toate astea pentru că se tem de dragoni şi au nevoie de noi ca să-i apărăm.

— *Şi o vom face!* se răsti Sigrid, ridicând o mână şi îndreptând-o spre uşă, dezgolindu-şi dinţii precum un lup fioros. Pentru că asta ştim cel mai bine. Ieşi de la ora mea! O să vorbim noi mai târziu.

Toţi elevii tăceau mâlc, nimeni nu se mişcă atunci când Lisabet se ridică încet în picioare, strângând din dinţi de îndârjită ce era. Era însă o

prezenţă singulară… aproape… Anders trebuia să caute cuvântul potrivit. Aproape singură, îşi dădu el seama. Observase mai devreme cum faţa ei devenea serioasă de cum se oprea din zâmbit, dar acum părea ceva mai mult decât atât.

Paşii ei erau singurul zgomot din încăpere. Ea ieşi pe uşă şi o trase după ea.

După un moment lung de tăcere, Sigrid reluă lecţia.

— Păi, spuse ea, pe un ton dezaprobator, puteţi fi siguri că dragonii care au spionat Holbardul şi cine mai ştie unde prin Vallen nu o fac pentru că le e drag să vină să sărbătorească sfârşitul de an împreună cu noi şi să ne aducă daruri. Pe când voi eraţi doar nişte prunci, noi ne luptam cu ei pentru Holbard. Am sacrificat vieţi pentru a-i împiedica să facă scrum întregul oraş, iar unii dintre voi prezenţi în această clasă ştiu – şi privirea ei zăbovi stingheritor pe Anders – că pierderile noastre au fost mari.

În încăpere se auzi un murmur scăzut de aprobare. Nimeni nu mai voia să fie dat afară.

— Trădarea haitei se pedepseşte cu moartea pentru un adult şi cu exilul pentru un elev, urmă Sigrid. Şi, deşi nu pun sub semnul îndoielii loialitatea lui Lisabet, atitudinea ei lipsită de fermitate faţă de dragoni este prost aleasă şi nepotrivită. Ei, hai să mergem mai departe şi să vorbim despre modul în care calculăm cât i-ar lua unui detaşament al Gărzii Lupilor să parcurgă o anumită distanţă.

Îi scula pe elevi de la locurile lor şi-i aduse în

faţa clasei, unde înconjurară catedra. Erau cu toţii încă încordaţi şi nepregătiţi să vorbească, dar, studiind artefactul ce se găsea acolo, începură să se relaxeze.

Era o foaie de metal cu ornamente incrustate pe margini şi cu o busolă însemnată cu rune în partea de sus. Restul înfăţişa o hartă gravată în metal – era insula Vallen, reprodusă în cel mai mic amănunt, de la munţii Westlands, aflaţi sus, în nord-vestul îndepărtat al ţinutului, la munţii Seacliff, în est, cu lanţul muntos Icespire străbătând coloana ţării. Se putea vedea oraşul Holbard, cu zidurile lui înalte şi fermele din vest. Prin ţinut şerpuiau râuri, iar coasta se încreţea peste tot, formând un desen la fel de elaborat ca un fulg de zăpadă văzut de aproape.

— Harta asta funcţionează cu aceşti doi markeri, spuse Sigrid, ridicând mâna pentru a le arăta două discuri mici de metal. Pe unul îl plasăm în locul în care ne aflăm şi pe celălalt în locul în care vrem să mergem. Numărul care apare în acest colţ, aici, şi ea bătu cu degetul în hartă, ne va spune câte ore ne va lua călătoria dacă suntem în formă umană, câte în formă de lup şi câte într-o căruţă trasă de cai. Pentru aceasta din urmă estimarea e mai puţin exactă, urmă ea cu un zâmbet în colţul buzelor, în contradicţie cu expresia ei severă obişnuită, iar Anders nu se simţi prea în largul său.

Ea încearcă să calmeze lucrurile, după ce s-a pierdut cu firea în disputa cu Lisabet, gândi el.

— Probabil că depinde de cal. Cu toate

acestea, puteţi vedea cât de folositor poate fi.

Anders rămase tăcut tot restul orei, în vreme ce în jurul lui discuţiile prindeau din nou viaţă. În capul lui răsunau încontinuu cuvintele lui Sigrid:

Moartea sau exilul, pentru trădarea haitei.

Aceasta era miza jocului pe care-l juca.

Şi nu credea că era îndeajuns de bun ca să-l câştige.

La cină, în vreme ce ceilalţi sporovăiau în jurul lui, Anders tăcea chitic. La fel şi Sakarias şi Viktoria – se gândeau probabil, ca şi el, pe unde hălăduia Lisabet. Nu se arătase la masă.

Farfuria lui era plină vârf cu mâncare, aşa cum stăteau lucrurile la fiecare masă. De data asta, aveau carne şi legume prăjite, asezonate cu mărar sălbatic aromat şi iute, care-i înţepa limba.

— Nu e cine ştie ce, e chiar nimic, spuse Det, zâmbind. Condimentele astea erau pentru prunci acolo unde am crescut eu.

Det venea din Mositala, de dincolo de mări, aflase Anders. Det îi spusese că Mositala avea câmpuri întinse şi munţi înalţi ca şi Vallenul, dar soarele dogorea. În unele locuri, iarba era galbenă, iar pământul secetos. În altele, jungla era verde şi bogată – şi, în comparaţie cu insula Vallen, părea să fie veşnică.

— Elementalii noştri sunt diferiţi, spuse Det. Animale diferite, elemente diferite. Dar când am împlinit doisprezece ani, am început să mă simt rău. Nu credeam că aveam sânge de leu agresiv în familia noastră, dar am participat oricum la

ceremonia transformării, pentru că mi se făcea rău, ca atunci când copiii simt nevoia să se transforme şi nimeni nu-i ajută să facă prima lor schimbare. N-a mers, fireşte. Dar, în cele din urmă, una dintre mătuşile mele şi-a amintit că străbunica mea era din Vallen. Aşa că, aflându-se într-o situaţie disperată, părinţii mei m-au urcat pe o corabie, aducându-mă aici. Şi, bineînţeles, când am atins Toiagul Haddei, m-am transformat.

— Străbunica ta, repetă Mateo. Ai aşa de puţin sânge de lup şi totuşi te-ai putut transforma!

— La fel de sigur pe cât de sigur e că sunt aici, răspunse Det. Nu contează câţi lupi ai în arborele genealogic, cât timp există măcar unul. Este de-ajuns ca scânteia din tine să se aprindă. După asta, e voia sorţii – ori eşti unul dintre cei care se transformă, ori nu.

Anders îşi ţinea capul plecat, prefăcându-se că se concentrează la mâncat. Cineva din trecutul familiei sale fusese un lup, gândi el. Dar putea să fi fost în spate cu câteva generaţii – ştiind că nu-l făcuse să afle nicidecum cine era el.

Det înfipse furculiţa în legume, oftând.

— Îmi lipseşte căldura, dar acum nu-mi mai pot imagina cum aş sta fără haită.

— Det are poveşti minunate despre Mositala, spuse zâmbitor Jai.

Det izbucni în râsul său relaxat, molipsitor.

— Sunt poveşti pentru copii mici, spuse el. Te amuzi uşor.

— Păi sunt tari, spuse Mateo, părtinitor – el şi Jai fiind colegi de cameră cu Det.

— Orice vine din altă parte este interesant, spuse Det. Din cauza asta Holbardul este un loc aşa de bun pentru trai. Aici vin oameni din toate colţurile lumii. În fiecare mare oraş se găsesc oameni veniţi de pretutindeni – la fel şi în Mositala –, dar Holbardul este un centru comercial ca niciunul altul. Ia priviţi la noi! Viktoria are poveşti despre Ohiro, de unde se trage familia ei. Bunica lui Mateo coace prăjiturile alea nemaipomenite din Allemhäut.

Toţi din grup îşi întoarseră capetele spre Mateo.

— Ce prăjituri? întrebă Sakarias. Cum de ştie Det cât de gustoase sunt? Ai adus prăjituri şi nu ne-ai dat şi nouă?

— Şi poveştile din Vallen sunt interesante, spuse Det, încercând să-l salveze pe Mateo. Anders, la orfelinatul tău erau copii de pretutindeni?

Anders îngheţă. Ştia ce încerca Det să facă – ce încercau toţi ceilalţi să facă, cu expresiile lor interesate. Voiau să-l includă în grup. Să-l facă să ştie că cel puţin câtorva dintre ei nu le păsa că el nu avea o familie, că nu prea ştiau cum nimerise în haita lărgită.

Dar Anders părăsise orfelinatul când avea şase ani şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă atenţia asupra locului de unde provenea. Nu voia să depene nicio poveste despre cum căuta de-ale gurii prin gunoaie – trucul Raynei cu pescuitul era isteţ, dar cu greu l-ai fi ales pentru a-l prezenta cuiva. Privind în jur la feţele lor nerăbdătoare pe

care se plutea citi încurajare, se chinui să găsească ceva de povestit.

— Eram de peste tot, confirmă el.

Toţi se simţeau nişte străini, în cea mai mare parte a timpului, separaţi de oricine altcineva din Holbard care avea o familie.

— Ţineam aproape, spuse el, în loc să încerce să explice soiul acela unic de singurătate. Aveam limbajul nostru secret.

Fireşte, asta nu le potoli *deloc* interesul. Şi Anders trebui să-i înveţe semnalul folosit pentru a cere ajutorul lui Jerro în ziua transformării. Curând, toţi de la masa lui făcură pumn mâna dreaptă, atingându-şi urechile cu degetele mari.

În cele din urmă, discuţia merse mai departe, dar el nu se mai îndoia că, orice ar fi gândit unii dintre colegii lui de clasă, prietenii săi voiau ca el să facă parte din haită.

Lupii şi haita lor nu erau defel ceea ce crezuse el. Din afară, păreau uniforme scrobite cenuşii, păr tuns scurt şi postură. Dar, dinăuntru, el descoperi că lucrurile stăteau cu totul diferit. Ei preţuiau haita, preţuiau disciplina, dar nu semănau unul cu altul.

Deşi Anders şi Rayna se întrebaseră adeseori despre părinţii lor, Anders abia dacă le simţea lipsa. El şi Rayna formau o echipă şi le erau suficienţi unul altuia. *Mai mult* decât suficienţi.

Dar acum îşi dădea seama că, în tot acest timp, dorise ceva mai mult. Doar că n-o ştiuse. Era greu să nu ai simţământul familiei la Ulfar. Faptul că toţi reuşeau să fie o haită în ciuda diferenţelor

lor întărea pur şi simplu sentimentul că, dacă ar fi avut şansa, ar fi aparţinut locului.

Dar în clipa următoare îl copleşi un simţământ de vină. De ce pierdea el timpul gândindu-se la aşa ceva? Să aparţină acestui loc nu i-ar fi fost deloc de ajutor Raynei.

Şi, la urma urmei, ce gândea el? Minţea în ceea ce privea persoana lui şi motivul pentru care se găsea aici, iar ca lup era un eşec – nu putea să azvârle nici măcar o suliţă de gheaţă. Cu cât aflau mai multe despre el, cu atât mai puţin l-ar fi vrut vreunul dintre ei.

Strânse din dinţi şi-şi reînnoi în tăcere făgăduiala făcută surorii sale. *Te voi găsi. Te voi scoate de acolo. Nu-i voi lăsa pe dragorii să-ţi facă vreun rău!*

Capitolul zece

După cină, anders avea de făcut tema la Istoria Militară. Era prea prudent faţă de Sigrid ca să n-o facă şi alese drept loc de lucru biblioteca. Îşi imagină că oricine îl va vedea făcându-şi tema nu va avea vreun motiv să-l întrebe ce făcea pe-acolo… şi poate că biblioteca deţinea vreo informaţie care l-ar fi putut ajuta să afle unde se găsea Rayna. Nu era sigur că va putea să citească propriul manual, darămite cărţile din bibliotecă, dar trebuia să încerce.

Viktoria îi spuse cum putea să ajungă acolo, şi, odată sosit, deschise atent uşile mari de lemn.

În bibliotecă erau mese lungi, covoare groase

care înăbuşeau zgomotul paşilor, iar pereţii mari de piatră erau acoperiţi cu tapiserii. Rafturile de lemn se înşiruiau unul după altul, pline cu volume legate în piele, ale căror titluri erau inscripţionate cu litere de aur pe cotoare. Mirosul lor umplea încăperea cu un parfum unic, despre care el crezu că aparţinea doar locurilor pline cu file de cărţi. Cu siguranţă că în aerul de acolo se afla ceva ce el nu mai simţise niciodată până atunci.

Scara în spirală ducea către palierul de la etajul al doilea, unde se găseau şi mai multe rafturi cu cărţi. Fire de praf dansau în resturile de lumină ale serii, care pătrundeau prin ferestrele înalte, iar Anders simţi locul acela foarte apropiat inimii sale.

— Te pot ajuta, tinere?

Una dintre bibliotecare ridică ochii de la pupitrul ei, reuşind să vorbească în aşa fel încât vocea ei se făcea auzită, dar într-un fel păstra şi liniştea. Era un soi de magie caracteristic doar bibliotecarelor, după cum i se părea lui. Femeia avea o piele cafeniu-închisă şi duzini de codiţe în păr – a căror lungime sugera că probabil nu era lup –, precum şi o pereche de ochelari lăsaţi puţin pe nas, astfel încât să-l poată privi uşor bănuitoare pe Anders.

Ca întotdeauna, urmă momentul de pauză, în care aşteptă ca Rayna să răspundă, după care-şi dădu seama că ea nu era acolo.

— Eram… ăăă…

Nu prea era bun la vorbit.

— Voiam să-mi fac tema, spuse el. Dacă e în regulă.

— Foarte în regulă, spuse femeia, zâmbind. Stai la o masă şi anunţă-mă dacă te pot ajuta să găseşti o carte.

El o luă alene prin încăpere, atent la fiecare detaliu. De-a lungul peretelui de la intrare se găsea un şir de casete de sticlă, iar el păşi încet pe lângă acestea, uitându-se la fiecare.

Conţineau doar artefacte – ştia asta după runele gravate pe ele, deşi habar nu avea la ce foloseau sau de ce erau expuse, în loc să fie folosite. Văzu un set de bumbi de metal care arătau ca şi cum ar fi fost cusuţi la o cămaşă, precum şi un cadru pătrat de metal, o serie de cutii, o ramă de metal pentru poze, cu pânză neagră, şi alte forme ciudate.

Se întrebă numaidecât dacă vreunul dintre artefacte i-ar fi putut fi de folos în vreun fel – dacă se putea folosi de vreunul ca să găsească un dragon sau să se lupte cu unul. Dar nu voia ca bibliotecara să înceapă să se întrebe ce făcea umblând fără rost printre artefacte. Încuietorile păreau să poată fi desfăcute în doar câteva secunde şi trebuia doar să se întoarcă mai târziu, când n-o să mai fie nimeni prin preajmă.

Deocamdată, se întoarse, căutând cu privirea un loc unde să se aşeze. Avea să lucreze la tema lui, apoi va încerca că caute în cărţi după ceva ce l-ar fi putut ajuta-o hartă sau vreo schemă, după ce bibliotecara se va obişnui şi nu va mai sta cu ochii pe el.

Dar deja în bibliotecă se mai afla cineva.

Lisabet.

Avea o carte aproape cât ea de mare, pusă pe o masă pentru a se putea apleca deasupra ei, cu faţa ei pistruiată cât se poate de serioasă. Nu părea să-l fi observat, iar el şovăi şi apoi se aşeză la câteva mese mai departe. După înfruntarea de după-amiază din clasă, nu era sigur dacă ea îşi dorea companie, iar lui îi convenea lucrul acesta.

Îşi deschise manualul şi scoase fişa de lucru pe care trebuia s-o umple – un simplu test despre faptele din capitolul de săptămâna aceea – şi inima îi căzu în călcâie când numără întrebările. Îi va lua o *veşnicie* să citească toate astea. Ce va spune Sigrid când va vedea că n-a făcut nimic? Sau colegii, care vor râde în pumni de el? Nici măcar nu le reţinuse numele – nu fusese îndeajuns de curajos să le vorbească. Era imposibil.

Abandonă planul de a încerca să-şi termine tema, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre colţul opus al bibliotecii. Inima i-o luase la galop, iar capul îi vâjâia.

Nu putea nici măcar să răspundă la un test, darămite să mai caute prin bibliotecă indicii care să-l ducă la locul unde se afla sora lui!

Trecu de colţ şi se trezi pe un culoar în care erau aliniate rafturi de două ori mai înalte, pe care se găseau volume groase cât pieptul lui Anders, legate în piele de un roşu-închis. Fiecare dintre ele îi amintea cu asupră de măsură că dăduse greş în două privinţe – tema pe care nu putea s-o termine şi faptul că abia ar fi putut citi informaţiile de care avea nevoie în clipa aceea, deşi era înconjurat de ele din toate părţile.

Rafturile se întindeau cu zecile, blocând lumina ferestrelor şi oferindu-i un loc sigur în care să se ghemuiască, ferit de ochii tuturor, pentru a-şi îngropa faţa în mâini.

Ochii îl ardeau şi-l dureau şi, deşi nu mai plânsese de ani buni – nici când el şi Rayna pierduseră mâncarea şi câştigul pe o săptămână în faţa băieţilor mai mari, nici când căzuse de pe un acoperiş, aproape rupându-şi un braţ, nici când Rayna zburase împreună cu ceilalţi dragoni –, găsi cu cale că o putea face acum.

Venise aici foarte hotărât să caute un mod de a o găsi, dar mai întâi că nu avea nicio idee de unde să înceapă, iar apoi, dacă lupii aveau să afle că Rayna era sora lui, orice i se putea întâmpla, şi el va pierde şansa de a o ajuta.

— Anders! se auzi o voce şovăitoare de la celălalt capăt al culoarului.

El îşi şterse faţa, umezindu-şi degetele, şi ridică privirea, clipind în lumina slabă. Acolo se găsea Lisabet, privindu-l curioasă.

— Am venit să iau altă carte, spuse ea, arătând spre volumele groase legate în piele, şi el îşi dădu seama că acestea erau la fel ca cel din care citise la masă.

— Nu te deranjez, murmură el, în parte jenat că fusese prins, în parte surprins că ziua lui putea să fie şi mai rea.

— Păi eu…

Ea făcu pauză, ducându-şi mâinile în buzunare.

— Bun, nu e adevărat. Am venit să văd dacă eşti bine. Erai cam…

Îşi schimbă felul în care stătea, coborându-şi umerii, îndoindu-şi puţin genunchii, făcându-se mai mică, iar el îşi dădu seama că din nou se afla în faţa unui om care se folosea de limbajul corporal al unui lup. Ea-i înţelesese starea fără ca el să scoată o vorbuliţă.

— Sunt bine, spuse el, ridicându-se în picioare şi stând drept. O durere de cap.

Se întrebă din nou ce şi cât de mult le transmitea fără să vrea lupilor din jur.

Ea-l privi neîncrezătoare.

— Uite, spuse ea, am început să cred… adică… poate mă înşel, dar…

El se strădui să-şi regleze respiraţia. Ce se întreba ea? Oare ghicise ceva în legătură cu Rayna? Oare citise şi asta în el? Orice va spune, el va trebui să fie pregătit să nege.

Lisabet urmă:

— Uite, mă întrebam doar dacă ai nevoie să te ajut la citit?

Anders clipi. Nu *asta* era întrebarea pe care-o aştepta. Dar o clipă mai târziu îşi făcea iar griji – oare Academia Ulfar îl va păstra dacă nu putea să citească? Dar totuşi era un lup. Vor avea de ales? Îl vor sili să înveţe şi în ore suplimentare, luându-i din timpul dedicat căutării Raynei? O privi pe Lisabet, nesigur asupra a ceea ce avea să spună.

— Dacă ai nevoie de ajutor, spuse ea, nu mă deranjează s-o fac. Într-o zi vreau să ajung profesoară, am ocazia să exersez. Îşi coborî vocea, venind ceva mai aproape: Nu trebuie să fii jenat. N-o să spun nimic, dacă aşa vrei.

În cele din urmă, Anders se forţă să vorbească. *Avea* nevoie de ajutor la citit, dacă numai aşa putea afla mai multe despre dragoni şi despre locul în care ar fi putut-o duce pe Rayna.

— Mulţumesc, spuse el, mi-ar plăcea.

Următoarea oră o petrecură cu tema de la Istoria Militară. Lisabet spuse că nu aveau timp să ţină o lecţie de citit şi să-şi facă în acelaşi timp şi tema, aşa că ea citi capitolul cu voce tare şi găsiră împreună răspunsurile la întrebările testului.

Era o atmosferă liniştită şi prietenoasă şi, spre sfârşit, Anders prinse să chicotească cu ea în legătură cu numele dragonilor şi ale lupilor de odinioară.

— Lisabet, spuse el, când scrise şi ultimul răspuns, pot să te întreb ceva?

Ea puse jos creionul şi se întoarse cu faţa spre el.

— Pentru că eu nu cred că ei ne spun totul, zise ea.

El clipi nedumerit.

— Poftim?

— Ştiu ce ai de gând să întrebi, spuse ea. De ce am înfruntat-o pe Sigrid la oră, când ea e Lupoaica Alfa, iar eu trebuie să fiu supusă şi ascultătoare?

— Păi… da, recunoscu el. Asta era întrebarea. Ce vrei să spui că nu ne spun totul?

— Dă-mi voie să încep cu asta, răspunse Lisabet, cred că nu ni s-a spus adevărul despre dragoni. Adică eu cred că bătălia a avut loc şi probabil că ne-am înţeles cu ei tot mai puţin în anii

care au dus la marea bătălie. Dar, Anders, tot ce spune Sigrid nu se potriveşte – eu nu cred că, într-o zi, dragonii au atacat oraşul din senin. De ce ar fi făcut-o?

Anders dădu din cap, întrebându-se unde ar putea duce toate astea.

— Şi priveşte la toate artefactele pe care le avem, urmă ea. Sigrid şi ceilalţi vor ca noi să credem că le dăm la schimb, în ciuda faptului că dragonii sunt cruzi şi nu poţi avea încredere în ei, în ciuda faptului că mai degrabă ar ucide zece dintre noi decât să-l ajute pe unul. Dar de ce or fi făcut artefactele? De ce ar fi meşterit Hadda toiagul dacă nu vrea ca lupii să se transforme?

Anders ridică o mână ca s-o potolească, încercând să priceapă ce voia ea să zică.

— Stai o clipă, spuse el încet. Vorbeşti de Hadda aceea din Toiagul Haddei? Din încercarea Toiagului? Ce au dragonii de-a face cu asta?

— Ei au făcut toiagul, răspunse Lisabet. Ei au făcut toate artefactele. Lupii le-au proiectat, iar dragonii le-au meşterit.

— Hadda a fost un *dragon?*

— Da, spuse Lisabet. Iar artefactele încep să se strice, iar fără dragoni nu le putem repara şi nici înlocui.

Anders era zăpăcit. Trăise toată viaţa cu frica de dragoni, iar acum Lisabet îi spunea că lupii făceau schimburi cu ei? O fi fost aşa din teamă şi disperare.

— Dar restul haitei ştie că facem schimburi cu dragonii?

— Nu şi cei mai tineri, spuse ea. Dar cei mai mulţi ştiu. Doar că nimeni nu o ia la întrebări pe Sigrid.

— Păi e Sigrid! sublinie el.

— Corect, spuse Lisabet, pe un ton posac. Dar cineva trebuia să întrebe. Artefactele încep să se strice şi, fără dragoni, nu avem nicio şansă să le punem la punct. Dacă Toiagul Haddei nu va mai funcţiona? Sau amuletele?

— Păi fără amulete ar fi rău, spuse el, străduindu-se să surâdă. Dar cu toiagul va fi de-a dreptul o nenorocire.

— Exact, spuse ea. Încerc să aflu mai mult despre ele, dar profa ne arată doar unele dintre artefacte. Pentru restul am nevoie de Skrabok-uri.

— De ce anume? întrebă el.

Ea îi făcu un gest s-o urmeze şi-l duse acolo unde marea carte pe care o studia zăcea deschisă pe masă.

— Asta, spuse ea, şi toate celelalte de pe culoarul de colo. Lista cu toate creaţiile dragonilor.

Anders a fost cuprins de bucurie şi de disperare în acelaşi timp. Pe de o parte, se putea ca Skrabok-urile să-i spună despre vreun soi de artefact care l-ar putea ajuta s-o găsească pe Rayna. Pe de alta, se găseau sute de cărţi. I-ar lua o viaţă să le termine, chiar dacă ar fi putut citi la fel de repede ca Lisabet.

La fiecare pagină se găsea câte un artefact, înfăţişat din diferite unghiuri, cu prezentări scrise frumos de mână – sau uneori nu chiar aşa de frumos – care redau modul de folosire. Lisabet îşi

trecu degetele de-a lungul rândurilor ca să-l ajute s-o urmărească în vreme ce îi citea conţinutul.

Prima pagină era datată cu zece ani în urmă şi înfăţişa schiţele unei perechi de telescoape. Descrierea pe care o citea Lisabet era scrisă cu litere ordonate:

Poziţionează, primul telescop spre punctul pe care vrei să-l observi. Celălalt telescop îl poţi lua cu tine oriunde te duci, el îţi va reda vederea acelui punct asupra căruia este fixat primul. Folositor în special pentru a urmări venirea vaselor străine sau pentru a s*upraveghea un drum pe care ar putea sosi cineva. Proiectat de Hayn şi Felia. Executat de Drifa.*

Notă: Nu funcţionează în întuneric. Funcţionează pe coasta opusă Vallenului, nu a fost testat pentru distanţe mai mari. Fii atent să nu schimbi telescoapele între ele, căci nu vei mai vedea nimic.

Şi apoi, alt scris de mână, al cuiva care apăsase literele cu o mare hotărâre:

Pe bune, acordă mare atenţie. Telescoapele seamănă supărător de bine.

— Drifa a fost un dragon fierar, spuse Lisabet. Unul dintre cei mai cunoscuţi. Iar pe Hayn îl ştii deja. Habar nu am cine a fost Felix.

Anders făcu ochii cât cepele. *Hayn* lucrase împreună cu dragonii?

La pagina următoare era înfăţişată o farfurie de metal, pe ale cărei margini erau gravaţi nori de furtună de cam treizeci de centimetri. Textul era scris de altcineva, ceva mai dezordonat:

Pune farfuria în zona unde ai vrea să ploua şi las-o peste noapte. Nu garantează ploaia, dar măreşte posibilitatea de a creşte nivelul precipitaţiilor. Folositoare pentru noile recolte care cer ploi timpurii. Proiectată de Hayn. Executată de Tilda.

NOTĂ: Ploaia pe care o atragi o să vină de undeva unde de asemenea este nevoie de ea. Nu o consuma în exces. Fii atent când o foloseşti împreună cu artefacte menite să urce sau să coboare temperatura. De pildă, Piatra Zăpezii va coborî temperatura, dar în combinaţie cu farfuria aceasta, probabil că va provoca grindină. Care va fi o pacoste pentru recolta ta.

În partea opusă se afla schiţa unei perechi de cătuşe, alături de o centură de metal, cu o cataramă împodobită în faţă.

Purtătorul cătuşelor nu va fi în stare să se mişte mai mult de trei metri de purtătorul centurii. Gândite iniţial pentru aplicarea legii, au fost apoi reproduse pentru folosinţa pe o scară mai larga de către toţi membrii patrulelor din haită, dar producţia a fost suspendată din pricina conflictului dintre lupi şi dragoni. Proiectate de Kaleb. Executate de Eliot.

NOTĂ: Cătuşele sunt echipate cu o SINGURĂ cheie. Întrucât niciun dragon nu este în stare să elibereze esenţa făurită în aceste dispozitive, este vital să nu se piardă cheia atunci când sunt folosite cătuşele. VITAL.

Continuară că citească împreună, aflând lucruri noi despre artefacte mult mai complicate decât văzuse vreodată Anders în afara academiei – şi mult mai complicate decât cele mai multe pe care le văzuse între pereţii academiei. Dădură paginile înapoi pentru a verifica teoria lor, cum că artefactele erau înscrise în ordinea inventării lor. Când ajunseră cu câteva decenii în urmă, dădură peste un artefact pe care Anders îl recunoscu. Era o schiţă a apărătorilor de vânt din port, cu grijă întocmită, sub care erau înşiruite runele. *Proiectat de Sylas,* scria acolo, redând numele unui lup din vremuri trecute. Iar apoi: *Modernizat de Hayn.* Interesant!

Se întoarseră la artefactele mai recente şi, în cele din urmă, băgară de seamă că biblioteca era luminată acum de felinare, fiindcă afară se lăsase întunericul. Anders avusese dreptate – le lua o viaţă să le citească, fără să aibă siguranţa că vor găsi răspunsul.

Ridicându-şi privirea, Lisabet păru să bage de seamă şi ea că se lăsase întunericul.

— Doar încă una, spuse ea, mergând la pagina următoare.

Conţinea o imagine a unei sticle de apă cu un capac ornat de metal şi un tubuleţ prin care puteai

să bei.

Sticla poate fi umplută cu apă de orice calitate, şi când o bei prin tubuleţ, ea va deveni potabilă. Proiectată de Felix. Executată de Drifa.

NOTĂ: Este important ca filtrul să fie curăţat periodic cu o eşarfă. Sticla aceasta va purifica apa, dar nu va face să dispară particulele de mizerie. Acestea trebuie îndepărtate manual.

Anders îşi plecă privirea pe ultimul desen. Tresări, fiindcă ceva i se părea cunoscut, şi se uită mai atent, aşteptând ca din adâncul minţii să vină un răspuns.

Apoi, ceaţa se ridică. Văzuse exact aceeaşi sticlă pe raftul din biroul Lupoaicei Alfa. Şi-o amintea în amănunt, fixată între două cărţi.

Lisabet spuse că trebuie să ducă la loc cartea, refuzându-i ajutorul, lucru care-l făcu să se întrebe dacă şi ea ascundea ceva, aşa că-şi adună caietele şi o luă spre camera lor.

Abia dacă-şi mai putea sili mintea să repete ceea ce aflase. Lupi şi dragoni lucrând împreună? Întrebările lui Lisabet deveniseră *periculoase.*

Dar nu schimbau faptul că Rayna fusese răpită de dragoni. Sau că el tot nu avea vreo idee despre cum ar putea-o salva.

Viktoria încă nu revenise în cameră, aşa că Sakarias îi predă lui Anders altă lecţie despre suliţele de gheaţă, doar între patru ochi. Dar Anders tot nu putea pricepe ce se străduia din greu să-i explice Sakarias. Nu putea simţi apa în aerul

din jurul lui sau sub pământ, ca să nu mai vorbim de felul în care ar fi putut-o invoca sau îngheţa.

— Trebuie doar… să mă gândesc la asta? întrebă el, cuprins de frustrare. Cum funcţionează? Am tot atâtea şanse să-ţi vorbesc în minte câte am să vorbesc cu apa.

— Dar nu-i *vorbeşti,* zise Sakarias, nesigur. Doar îţi… deschizi mintea. Simţi ce este acolo, apoi îţi imaginezi că face ceea ce-i ceri tu să facă.

Dacă dorinţa ar fi suficientă pentru ca un lucru să se petreacă, lui Anders i-ar fi luat o viaţă să exerseze lucrul acesta – din câte-şi putea aminti, ceea ce-şi dorise cel mai mult fusese să mănânce, un loc sigur în care să pună capul. Dorise să fie la fel de iute şi de isteţ ca Rayna atunci când se găsea la ananghie, sau doar să fie şi el bun la ceva.

Dar dorinţa nu-l mai ajutase până atunci şi nu-l ajuta nici acum.

Trebuiră să se oprească când una dintre suliţele lui Sakarias fărâmă pur şi simplu o bucată din peretele de piatră.

— O să-l acoperim cu unul din desenele mele, spuse Sakarias, aşezând la repezeală un desen în creion care o înfăţişa pe Lisabet înconjurată de teancuri de cărţi mai înalte decât ea. Găsim noi o rezolvare mâine, nu-ţi face griji.

Când, în cele din urmă, Anders se întinse în pat, cu greu îi venea să creadă că se sfârşise doar prima zi la Ulfar. Cina din seara-trecută, când îi întâlnise pe Lisabet, Viktoria şi Sakarias, părea să se fi petrecut cu săptămâni în urmă.

Şi-ar fi dorit să poată arăta mai multe pentru

prima lui zi, dar spera că mergea în direcţia bună. Întâmplările zilei se învârtejiră laolaltă – de la lovirea podelei în timpul orei de luptă, la disputa dintre Sigrid şi Lisabet din timpul orei de Istorie Militară.

Apoi, gândul îl duse la harta pe care le-o arătase Sigrid în clasă şi la uriaşele Skrabok-uri pline de listele cu artefacte.

Era tot mai sigur că undeva, acolo, trebuia să se găsească un artefact care să-l ajute s-o caute pe Rayna.

De el depindea să-l găsească.

Capitolul unsprezece

A doua zi, la geografie, anders se lăsă absorbit de harta Vallenului din manualul lui, încercând să ţină minte orice posibilă locaţie a dragonilor. Poate că nu era el prea bun la citit, dar ştia să descifreze o reprezentare grafică, şi chiar şi cea mai mică informaţie îi era de ajutor.

Dragonii puteau fi găsiţi în toate cele trei lanţuri muntoase din Vallen – Westlands, Icespire, care traversa centrul, şi Seacligg, pe coasta de est. Dar unde anume se aflau ei în aceşti munţi, nimeni nu ştia.

Oraşul Holbard se găsea pe coasta de sud-est, dezamăgitor de departe de acei munţi – deşi Anders admise cu un surâs întunecat că el era probabil singurul non-dragon care-şi dorea ca dragonii să se fi aflat mai aproape.

Existau duzini de comunităţi ale dragonilor,

numite cuibare, cam atât cunoşteau lupii. Dragonii pârjolitori nu trăiau într-o haită mare, ci preferau să se răspândească prin munţi.

— Deşi nu ştim unde să-i găsim, spuse Rosa, profa lui de Geografie, avem idei pe unde să căutăm, dacă va trebui să pornim la luptă împotriva lor. Oriunde există activitate vulcanică, vei găsi şi dragoni. Flacăra unui dragon pârjolitor este cea mai puternică în munţii pe sub care curge lava.

Anders îşi simţea inima cât un purice. Dacă erau duzini de cuibare, şi nici măcar unul nu era marcat pe hartă, oare cum ar fi putut să ştie de unde să înceapă căutarea Raynei? Şi chiar şi dacă ar fi dat peste unul, s-ar fi putut să nu fie cel căutat.

Cu cât vorbea mai mult profesoara Rosa, cu atât mai descurajat devenea Anders.

Ridică mâna. Rosa îşi întoarse atenţia spre el – avea ochi albaştri strălucitori, care-i ieşeau în evidenţă pe pielea ei cafeniu-aurie, şi purta ochelari care-i măreau cum nici nu mai văzuse cineva asemenea ochi vreodată, aşa că privirea ei era ceva special.

— Dacă nu ştim unde se găsesc cuibarele, întrebă Anders, înseamnă că nu avem nicio cale să le depistăm? Avem o grămadă de artefacte, niciunul nu poate fi folosit pentru găsirea dragonilor?

Punând o întrebare atât de evidentă, se simţi cuprins de un fior – oare va bănui cineva de ce punea întrebarea? Dar îşi aminti cum, cu o zi

înainte, Lisabet îi citise limbajul trupului şi se sili să respire ritmic, îndreptându-şi umerii.

— Din păcate, nu se mai poate, răspunse profa.

Nu se mai poate? Cum adică?

Întorcându-se spre o hartă, ea lovi cu degetul într-un loc din Munţii Icespire, lanţul de pante abrupte care străbătea coloana vertebrală a Vallenului.

— De pildă, noi ştim că aici obişnuia să fie Drekhelm, cuibarul lor principal. Singurul loc de adunare spaţios al dragonilor. După ultima mare bătălie, dragonii s-au mutat. Au schimbat locaţia Drekhelmului într-un loc nou, dar cercetaşii noştri nu l-au găsit până acum.

Anders dădu din cap, repetând în gând numele. *Drekhelm.* Poate că nu ştia unde se afla Rayna, dar va începe prin a căuta capitala lor, dacă în timpul ăsta nu va găsi vreun indiciu mai bun. S-ar putea ca ei să deţină un prizonier acolo. Până la echinocţiu, în orice caz.

Următoarea oră era Legea. Lupii trebuiau să cunoască totul despre legile din Vallen când erau în patrulare. Profesoara vorbi pe îndelete despre diferitele tipuri de furturi şi le arătă un artefact care putea fi setat pentru a recunoaşte membrii familiei, dar scotea un sunet fioros când altcineva în afara membrilor acelei familii intra în casă, ceea ce-l făcea un dispozitiv antifurt foarte eficient, în afară de cazul când îţi făcea plăcere să primeşti vizitatori.

Gândul la artefactele antifurt îi reaminti lui Anders de fermoarele pe care Rayna îl împiedicase

să le atingă, în ziua transformării lor. Ce s-ar fi întâmplat dacă, în acea zi, ar fi fost prinşi şi nu ar mai fi ajuns pe podium? Ar fi putut evita beleaua asta în care intraseră?

Sau i-ar fi venit rău precum lui Det? Anders ar fi putut ajunge tot mai rău – nimeni nu s-ar fi deranjat să verifice dacă un băiat de pe străzi avea nevoie de Toiagul Haddei. Unii dintre ceilalţi făcuseră îndeajuns de clar cu şoaptele şi privirile lor că nu credeau că un elev care nu putea numi nici măcar un singur strămoş lup aparţinea de Ulfar.

În vreme ce profesoara continua să turuie, Anders făcu o schiţă a hărţii văzute recent la Geografie, ca să o poată fixa în minte. *Drekhelm. Drekhelm. Unde pe harta aceasta se găsea noua locaţie a Drekhelmului?*

Dar oricât se strădui totuşi în următoarele câteva zile, nu află nimic mai mult. Mânca foarte mult, exersa transformarea şi mergea la ore, seara făcând mediaţii pe şest cu Lisabet.

Ea nu mai aduse vorba despre artefacte, deşi, în secret, Anders şi-ar fi dorit-o. Poate că ea credea că mersese prea departe la prima întâlnire la care-şi făcuseră temele pentru acasă. Lui Anders nu-i era uşor să se strecoare în bibliotecă fără ea, căci, chiar dacă putea să citească din Skrabok-uri, o făcea mult prea lent.

Indiferent ce încercase, ţinta lui părea tot mai greu de atins cu fiecare zi.

Cea de-a doua săptămână a lui Anders era pe

sfârşite când el şi colegii lui dădură peste Hayn, lupul care-l adusese la academie. Tocmai se întorceau de la prânz, când Anders zări în mulţime o siluetă cunoscută şi ochelarii pătraţi, negri, cu rame groase, şi i se aprinse dintr-odată un bec.

Numele lui Hayn apăruse în Skrabok-uri ca proiectant al multor artefacte recente. Dacă Anders ar fi putut duce conversaţia în direcţia dorită, poate că lupul cel mare i-ar spune ceva despre un artefact pe care să-l poată folosi la găsirea surorii sale.

— Hayn! spuse el, înainte ca bărbatul să apuce să treacă.

Hayn îşi ridică ochelarii pe nas şi-l privi pe Anders, apoi, recunoscându-l, îi zâmbi. Jongla cu un teanc mare de Skrabok-uri – chiar şi pentru un adult, erau tare greu de cărat.

Cu coada ochiului, Anders văzu cum câţiva dintre colegii săi îşi înclinaseră un pic capetele, iar lupul din el recunoscu faptul că-şi arătau gâturile unui senior membru al haitei, pentru a da cât se poate de clar de înţeles că nu reprezentau o ameninţare.

Hayn răspunse cu un gest respectului arătat, ridicând teancul de cărţi.

— Recrutul nostru cel mai nou, spuse el. Cum merg orele?

— B… bine, bâigui el, tresărind când limba i se împletici.

— În ultimele zile se transformă aproape de fiecare dată, spuse Sakarias vesel, iar Anders tresări din nou.

Ar fi preferat ca al său coleg de cameră să lase deoparte „aproape”.

Totuşi, nu-şi putea permite să-l lase pe Hayn să continue pe tema asta, aşa că de data asta se arătă mai îndrăzneţ în vorbă, luând-o înaintea tuturor celor care voiau să devieze discuţia.

— Am văzut Skrabok-uri la bibliotecă, scăpă el. Numele tău apare în multe dintre ele.

— Aşa o fi, confirmă Hayn cu un zâmbet vag. Sunt proiectant. Vei învăţa mai multe despre astea în anul al treilea, când cred că se ţin orele de artefacte. În timpul ăsta, studiază profund, ai multe de învăţat.

Anul trei? Anders avu o strângere de inimă. Nu-şi putea permite să aştepte atât. Aşa că, în schimb, aşteptă ca toţi ceilalţi să-şi ia un politicos la revedere de la Hayn şi rămase pe loc, în vreme ce colegii săi o luaseră pe hol către cantină. Apoi, se întoarse şi grăbi pasul după marele lup.

Proiectantul clipi de câteva ori când îl văzu pe Anders tot în preajma lui, ţinând pasul cu el.

— Mai e ceva? întrebă el.

— Eu…

Lui Anders i se opriră cuvintele în gât. Cum să întrebe ce voia să întrebe – despre un artefact care să ia urma dragonilor – fără să stârnească suspiciuni?

Apoi, auzi vocea lui Lisabet de undeva din spatele lui.

— Te putem ajuta să cari Skrabok-urile la atelierul tău?

Hayn surâse.

— Sunteţi drăguţi, mulţumesc!

Anders şi Lisabet luară amândoi câte o carte gigantică şi-l urmară de-a lungul holului. Anders nu era sigur dacă Lisabet fusese doar politicoasă sau dacă simţise că el voise să continue discuţia cu Hayn, dar nu insistă să afle. Îşi munci în schimb mintea să găsească o soluţie pentru a zăbovi în atelier, odată ajunşi acolo.

Un minut mai târziu, Hayn deschise o uşă de lemn, sprijinindu-se de ea pentru a-i lăsa să intre pe cei doi elevi. Anders o urmă pe Lisabet şi se opri deodată când văzu încăperea care-i aştepta.

Camera vag luminată era înţesată de rafturi din podea până-n tavan, pline ochi cu cărţi, piese vechi ale unor mecanisme – artefacte, presupuse Anders – şi tot felul de năzbâtii. Se aflau acolo bucăţi de lemn răsucite, un castron de mere înghesuit între două măşti de teatru, schiţe şi diagrame prinse aproape peste tot unde se putea, artefacte pe jumătate montate şi atârnate de tavan.

Hayn roti un disc de lângă uşă, şi şiragurile de lămpi din jurul camerei se aprinseră în acelaşi timp, ca şi cum ar fi fost legate. Un soi de artefact, bănui Anders. Nu existau ferestre, şi fără ele camera fusese scufundată în întuneric.

— Dacă le puneţi aici, e perfect, spuse Hayn, deschizând drumul şi punând cărţile pe marginea biroului său, pe care era un talmeş-balmeş, dând la o parte două căni goale, o daltă şi un teanc de hârţi.

Mai întâi Anders şi apoi Lisabet lăsară cărţile

jos. Anders hojbăi după altă întrebare – un motiv pentru care să mai rămână, acum că treaba lor fusese îndeplinită.

— Hărţile astea fac parte dintr-un artefact? întrebă el, dând din cap spre teancul de hărţi de pe masă.

Poate va reuşi să ducă discuţia spre chestii de localizare.

— Au fost odată, răspunse Hayn. Acum nu.

— Cum reuşeşti să faci chestiile astea? întrebă Anders.

Hayn îşi plimbă privirea prin cameră, peste artefactele pe jumătate montate atârnând de tavan şi peste cele înghesuite pe rafturi.

— Nu mai sunt de actualitate, răspunse el încet. Şi dintr-un motiv foarte bun. Parteneriatul nostru cu dragonii s-a încheiat.

— Dar cum rămâne cu toate artefactele astea? insistă Lisabet, făcând un gest ca şi cum ar fi cuprins toată încăperea. Ai spus-o chiar tu, se strică unul după altul.

Anders îşi dădu seama că fata se afla acolo pentru a-şi satisface nesfârşita ei curiozitate. Dacă Sigrid nu se grăbise să-i răspundă la întrebări, poate c-o va face Hayn. Şi nu era rău deloc – cât timp nu erau daţi afară.

Anders putea spune că argumentele nu aveau să-l impresioneze pe Hayn – deşi era un bărbat masiv, cu umeri largi, în el exista o anume blândeţe. Aşa că imită vocea scăzută a lui Hayn.

— Dacă ne spui, vom păstra secretul, făgădui el. Dar noi chiar suntem interesaţi.

Hayn şovăi, privind mai întâi la Anders, apoi la Lisabet, după care, ca şi cum ar fi luat o hotărâre în sinea lui, dădu din cap.

— Ca să faci un artefact ai nevoie de două acte, spuse el. Proiectul şi făurirea. Ştiţi cum este canalizată esenţa?

Lisabet dădu din cap în acelaşi timp în care Anders îl clătină pe al său.

— Esenţa este magia care se găseşte peste tot în jurul nostru, spuse Hayn. În natură, în pământul însuşi. Când ne transformăm din om în lup, o canalizăm în mod instinctiv, ca să putem face schimbarea. Oriunde s-ar găsi pe lume, elementalii au întotdeauna daruri legate de natură, pentru că natura este cea în care găsim esenţa ce ne dă nouă puterea. Dar esenţa poate fi indusă şi în artefacte. Lupii şi dragonii au lucrat împreună pentru a realiza acest lucru, după puterile lor.

— Care este puterea unui dragon? se sili Anders să întrebe.

Era aiurea chiar şi doar să te gândeşti la dragoni în lumina asta – ştia el de ce Hayn nu vorbea deloc despre asta.

— Păi, spuse Hayn, noi, lupii, suntem o familie. Suntem organizaţi, activăm ca o haită. Suntem potriviţi să păstrăm secrete însemnările despre folosirea variatelor rune şi despre combinaţiile lor şi să căutăm noi combinaţii. Pe niciun artefact nu veţi găsi vreo formulă pentru rune – e ca şi cum ai inventa cuvinte noi. Să spunem, de pildă, că ai fi inventatorul primului mâner de uşă. N-ar avea un nume, nu-i aşa? Aşa că va trebui să iei cuvântul

„uşă” şi cuvântul „mâner” şi să le uneşti, dar sunt şi alte combinaţii pe care le-ai putea folosi. Ai fi putut boteza invenţia ta „mecanism de intrare” sau „deschizător de uşi”.

— Şi dacă foloseşti combinaţia greşită de rune pe un artefact, ce se întâmplă? întrebă Anders.

— În cel mai bun caz, nimic, spuse Hayn. Pur şi simplu nu va funcţiona. În cel mai rău caz… păi odată am produs o explozie care m-a asurzit timp de o săptămână. Dar noi, lupii, suntem grijulii cu însemnările noastre şi nu ne deranjează să muncim din greu în cercetare. Dragonii, pe de altă parte, sunt cu totul diferiţi. Dacă noi suntem o familie, ei sunt individualităţi. Ba chiar mulţi dragoni trăiesc de unii singuri. Sunt artişti, năzuroşi şi adesea neatenţi.

— Dar, Hayn, protestă Lisabet, nu poţi totuşi generaliza. Noi, lupii, nu semănăm. Adică, nici noi cei din *clasa* noastră nu suntem la fel. Sakarias nu este atent cu însemnările lui, la fiecare a doua săptămână îşi pierde notiţele. Viktoria este organizată, Jai este amuzant, Mateo este puternic, Det ştie cum să ajute oamenii să priceapă anumite lucruri.

Hayn suspină.

— Şi eu obişnuiam să-i consider pe dragoni diferiţi, spuse el, pe un ton blând. Dar în cele din urmă, s-au dovedit toţi la fel în ceea ce conta.

Anders văzu că Lisabet tot nu era de acord, dar îi întâlni privirea şi ea rămase tăcută. Nici ea nu voia ca discuţia cu Hayn să se încheie aici – voia să afle mai multe. Şi Anders trebuia să continue

conversaţia până va putea să întrebe dacă nu cumva exista un artefact care să-i localizeze pe dragoni.

— Dragonii au abilitatea de a canaliza esenţa în focul lor, urmă Hayn după o clipă, aşa cum facem şi noi cu gheaţa. Dar cum noi avem un dar pentru cercetare, ei au o abilitate de a vedea fărâma de creativitate de care are nevoie un artefact ca să fie adus la viaţă.

Anders se întrebă cum să facă să readucă discuţia asupra artefactelor specifice.

— Am văzut în Skrabok-uri că ai modernizat paravanele de vânt de la docuri, spuse el, gesticulând pentru a reda arcadele uriaşe, de metal, atât de cunoscute celor din Holbard.

Cu siguranţă că reprezentau realizarea cu care Hayn se mândrea cel mai mult. Paravanele de vânt erau artefactele cele mai valoroase ale Vallenului – fără ca ele să apere portul, nu ar fi sosit niciun vizitator şi niciun neguţător nu şi-ar fi adus corabia la docuri.

— Aşa este, spuse Hayn. Un lup pe nume Sylas le-a proiectat cu câteva generaţii în urmă, dar cum portul a devenit tot mai utilizat, trebuia să facem îmbunătăţiri, ceea ce este un lucru tare delicat. Eu le-am proiectat, iar un dragon pe nume Drifa le-a făurit pe arcadele existente. Probabil că a fost cel mai talentat dragon fierar care a trăit vreodată, şi era o ea. Clătină din cap. Se spune că Drifa avea sânge amestecat de elementali, un părinte era dragon pârjolitor, iar celălalt un leu fioros mositalan, aşa că, în forja ei, putea canaliza esenţa

atât în focul ei, cât şi în vânt.

— Haite şi labe! şopti Lisabet. Poţi face aşa ceva?

— A făcut-o ea?

Cuvintele ţâşniseră din gura lui Anders, şi băiatul se aplecă puţin, cu inima să-i sară din piept. Era oare posibil să ai două tipuri de sânge elemental? Să fi fost cazul lui şi al Raynei? Dintotdeauna i se spusese, atât cât îşi putea aminti, că doi elementali nu pot avea împreună un copil.

Hayn clătină din cap.

— Fireşte că nu, spuse el, îngropând speranţele lui Anders. Legenda spune că un copil provenit din doi elementali diferiţi ar avea daruri extraordinare, imprevizibile, dar asta este cu totul împotriva… în fine, abia dacă pot să spun „regulilor”. Este aşa de neconceput, că abia dacă ar putea exista o regulă împotrivă. Cu toate acestea, există, cu toată certitudinea.

Lisabet îşi încrucişă braţele.

— Nu are nicio noimă, insistă ea. O mulţime de copii care vin la încercarea Toiagului au în ei sânge de lup, dar nu se manifestă niciodată. Există probabil şi din cei cu sânge de dragon care se comportă la fel, care nici măcar nu ştiu asta, pentru că ultimul dragon din familie a fost stră-stră-stră-bunica lor sau ceva de genul. Cum ştim noi că niciunii dintre ei nu au avut copii între ei?

— Nu ştim, recunoscu Hayn, şi inima lui Anders se opri.

Aşadar, *era* posibil ca el şi Rayna să fie

gemeni.

— Dar niciunul nu ar face-o de bunăvoie. Nu am auzit niciodată că ar exista mai mult de un singur tip de elemental în aceeaşi familie, darămite într-o singură persoană!

— Nu acum, admise Lisabet. Dar, uneori, miturile există cu un anume motiv. Suntem siguri că nu s-a întâmplat niciodată?

— Drifa a fost un dragon fierar nemaipomenit, spuse încet Hayn. Uneori, oamenii caută un motiv pentru care unii sunt nemaipomeniţi. Dar noi nu avem niciun motiv să credem că părinţii ei erau doi elementali diferiţi. Toate cercetările făcute până în adâncurile bibliotecii spun că este interzis şi imposibil.

Când vorbea de Drifa, exista ceva în tonul său care nu invita la aprofundarea subiectului, iar Lisabet înţelese mesajul, dornică să obţină o versiune a poveştii care nu venea de la profesorii lor.

— Tu ai lucrat cu dragonii, Hayn. Cum de am ajuns să ne luptăm cu ei?

— Nu este un răspuns uşor, spuse Hayn pe un ton sobru. Mereu au existat neînţelegeri. Dragonii păreau să nu priceapă niciodată sau să le pese că întreg Vallenul depindea de munca pe care o făceam împreună. Cetăţenii noştri aveau nevoie ca noi să producem tot mai multe artefacte pentru ei. Nu vorbesc de artefacte care le-ar fi uşurat cumva munca. Ci de artefacte care-i ţineau în siguranţă şi sănătoşi. Dragonii au refuzat să ajute.

— Au refuzat? şopti Lisabet.

Suna ca şi cum nu ar fi vrut să creadă.

Anders, pe de altă parte, cu greu putea să creadă că lupii şi dragonii lucraseră *vreodată* împreună. Gândul de a se apropia aşa de mult de un dragon, altul decât Rayna, de a se expune pe sine flăcărilor şi ghearelor lor îi producea un fior pe şira spinării.

— Au refuzat, spuse Hayn. Asta este diferenţa dintre noi, lupii, care înţelegem însemnătatea datoriei şi a familiei, şi dragoni, care cred doar în nevoile lor proprii, în solicitările artei lor.

În total dezacord, Lisabet îşi muşcă buza, iar Anders înghiţi în sec. Putea auzi vocea Raynei în urechi, cuvintele pe care le rostise de atât de multe ori. *Noi vom avea grijă unul de altul, lasă-i să aibă grijă de ei,* spusese ea. Aidoma unui dragon, judecând după spusele lui Hayn. Aşa cum fusese ea întotdeauna, răspunzând cu o ridicare din umeri sau cu o scuză improvizată la fiecare ezitare a lui când venea vorba de a fura din buzunare.

Putea dragonul din ea să scoată la lumină acele calităţi? Se întâmpla deja? Dacă ea continua să se transforme într-un dragon la nesfârşit, oare şi părţile acelea din ea care erau aşa de diferite de el se transformau? Oare determinarea devenea nemiloasă? Oare tăişurile ei ascuţite căpătau cruzime?

El se sili să alunge astfel de gânduri.

Ea rămânea tot Rayna, care avea o sută de idei care să-i ajute să-şi procure mâncare, adăpost şi-i ţinea împreună. Ea era sora lui geamănă şi el o iubea.

Dar Hayn porni iarăşi să vorbească, împingându-şi ochelarii pe nas.

— Lisabet, înţeleg că ai întrebări legate de ei, aşa am auzit de la profesorii tăi. Dar trebuie să pricepi că dragonii nu au nicio legătură cu imaginaţia ta. Lor le pasă doar de ei, de plăcerile lor şi de ce pot lua…

Vocea i se stinse, privirea devenindu-i pierdută.

— Am fost acolo când a început.

Rămase tăcut o clipă, coborându-şi privirea pe birou, iar Anders îşi ţinu respiraţia, aşteptându-l să continue.

— Fratele meu, Felix, şi cu mine am colaborat în nenumărate rânduri cu Drifa, spuse, în cele din urmă, Hayn.

Gura îi devenise o linie în mijlocul bărbii sale negre, tunse cu grijă.

— În ziua aceea, trebuia să ne întâlnim cu ea, dar eu am fost reţinut.

Acum, vorbea aşa de încet, încât Anders şi Lisabet trebuiră să se plece ca să-l audă, iar Anders era sigur că proiectantul nici măcar nu mai vedea atelierul în care se aflau, fiind departe şi într-un alt timp.

— Felix se înţelegea cu Drifa mult mai bine decât cei mai mulţi lupi cu alţi dragoni. Eu credeam că suntem în siguranţă cu ea, sau cel puţin cât de sigur poţi să fii cu un dragon. Dar…

Se opri din nou, trăgând aer adânc în piept, înainte să continue.

— Dar Felix a fost găsit mort, iar Drifa a fost

văzută îndepărtându-se în zbor. După care nu a mai fost văzută deloc. Exista un singur motiv pentru care voia să rămână ascunsă.

— Ea îl ucisese, spuse încet Lisabet.

— Le-am cerut dragonilor s-o trimită pe Drifa la Holbard pentru a fi judecată, spuse Hayn. Voiam să se facă dreptate. Dar ei au refuzat. Spuneau că nu o pot găsi. Ca şi cum cel mai mare fierar al epocii noastre ar putea să dispară pur şi simplu, zise el şi pufni. De atunci a existat puţină încredere de preţ între dragoni şi lupi. După asta, nu a mai rămas nimic. Am lucrat cu primarul şi cu ceilalţi oameni ca să punem la punct paza şi să ţinem dragonii în părţile din oraş unde se găseau proiectele lor, dar nu a fost de-ajuns pentru ei, continuă şi îşi închise ochii. În cele urmă, au atacat Holbard.

Tustrei rămaseră tăcuţi, iar Hayn îşi aminti, cu ochii închişi, ziua aceea de demult. Anders şi-o amintea şi el, într-un fel – mirosul fumului, scânteile, ţipetele, deşi nu fusese sigur niciodată dacă amintirea asta era a lui sau a altcuiva.

Apoi, Hayn îşi drese glasul, ridicându-şi capul.

— Pur şi simplu dragonii nu sunt ca noi. Nu pot lua în consideraţie binele altora. Dacă-i lăsăm să facă o breşă, după tot acest timp, pun pariu pe coada mea că-şi vor da din nou arama pe faţă. Sunt lacomi şi, după cum am aflat în ziua în care a fost ucis Felix, violenţi. Aşa că păzim şi apărăm Holbardul. Apărăm întreg Vallenul.

Anders şi Lisabet îl priveau tăcuţi. Hayn căută la chipurile lor, părând să le cerceteze cu de-amănuntul, după care zâmbi. Lui Anders i se părea

în continuare un pic mai trist.

— Toate astea sunt un fel de a spune cu mult mai multe cuvinte să-i daţi ascultare profesoarei Ennar, spuse el. Astfel, când vă va veni rândul, veţi fi pregătiţi.

Lui Anders i se păru că Hayn voia să scape de ei. Mai avea doar puţin timp să-şi pună întrebarea, dar răbdarea lui dădu roade – Hayn îi oferi ocazia perfectă.

— Există o modalitate prin care-i putem urmări? întrebă el. Există un artefact care să ne ajute să găsim dragonii?

— Exista, răspunse Hayn. Potirul lui Fylkir. Dar s-a stricat cu mult timp în urmă.

Lui Anders îi căzu inima în călcâie. Altă fundătură.

— Îl poţi repara? întrebă el.

— Nu putem repara artefactele stricate, replică Hayn şi făcu un gest spre atelierul în care se găseau. A moderniza sau a îmbunătăţi un artefact e una, dar după ce magia a dispărut, asta e! Artefactele pe care le vedeţi aici sunt stricate, zise şi se apropie de o pereche de sculpturi de metal reprezentând plante, pe ale căror frunze se înşiruiau rune. Acestea păstrau într-o seră temperatura potrivită, ca să putem cultiva fructe şi legume tot timpul anului. Acum, sunt doar statui.

Îşi ridică mâna şi şterse rama unei oglinzi uriaşe, mai înalte decât el şi aproape la fel de lată. Pe una dintre ramele laterale avea modelată o pereche de dragoni, iar pe cealaltă o haită de lupi alergând.

— Aceasta era o versiune mai amplă a micilor oglinzi de comunicaţie pe care le folosim. Cu ea puteam ajunge până în Drekhelm. Azi, nici măcar nu-ţi mai redă imaginea. E doar neagră şi tăcută.

Lui Anders nu-i venea să creadă că potirul de care avea nevoie existase şi acum era pierdut pe vecie!

— Nu ai putea să… îşi căuta el cuvintele, ideile… să gravezi din nou runele pe potirul lui Fylkir şi, astfel, să repari artefactul?

Hayn clătină din cap.

— Ar fi periculos. Un artefact nereparat cum trebuie ar putea pur şi simplu să ucidă oameni. Am avea nevoie de expertiza dragonilor, şi nu o avem.

Privi la feţele sobre ale celor doi copii şi păru să-şi amintească în clipa aceea că vorbea cu nişte elevi din anul întâi.

— Păi mai bine aţi merge la prânz, spuse el, dintr-odată pragmatic, ca şi cum ar fi regretat că le spusese povestea de mai înainte. Mulţumesc că m-aţi ajutat să car cărţile!

Anders îşi înăbuşi dezamăgirea, în vreme ce marele lup îi conducea pe el şi pe Lisabet spre ieşirea din atelier. Să ajungă aşa de aproape – să înveţe numele artefactului de care avea nevoie, doar ca să afle că nu va putea să-l folosească niciodată – era o dezamăgire amară.

Dar în creierul său stăruia o mică întrebare.

Dacă lupii nu puteau produce niciun artefact nou, şi nici nu le puteau repara pe cele vechi, atunci cu ce se ocupa Hayn în atelierul său? De ce susţinea că este tot proiectant?

Oare era ceva mai mult cu acele artefacte stricate decât văzuse el?

Anders hotărî că, dacă va putea, va face orice să afle.

Capitolul doisprezece

După prânz, aveau ora de sport cu profesoara Ennar. Cu toate că Mateo, Jai şi Sakarias îl avertizaseră cu toţii să nu mănânce prea mult – şi când îţi spune Sakarias să nu înfuleci prea mult, ştii că vorbeşte serios –, Anders se simţi rău în primele zece minute. Nu părea că lui Ennar i-ar păsa câtuşi de puţin de cei care alergau, până ce el simţi că-i explodează plămânii, neavând şansa să aprofundeze cele spuse de Hayn.

Când veni timpul transformării, deşi putea s-o facă tot mai uşor, se strădui să se prindă de sămânţa de lup din el şi să reuşească transformarea. Băgă de seamă că mulţi dintre colegii care-l înconjurau erau la fel de începetiniţi.

— E vremea, spuse Sakarias, trecându-şi mâna prin părul blond-roşcat şi arătând spre fereastră. Nu mai e soare.

Anders clipi.

— Contează asta?

— Haite şi labe! Te cred şi eu! Întotdeauna! şopti Lisabet, încruntându-se din cauza concentrării, apoi alunecând dintr-odată în forma de lup, cu un scheunat de surpriză.

— Vremea caldă ne face mai slabi, răspunse Sakarias, în vreme ce, alături, Mateo se prefăcu în

lup, completând transformarea sa cu un mârâit uşor, iritat. La urma urmei, soarele nu-i bun pentru gheaţă. Este mai uşor să canalizezi esenţa pe vreme rece.

Anders se întrebă dacă asta era pricina pentru care el se simţise aşa de confuz, luptându-se din răsputeri să gândească, atunci când fusese înconjurat de valurile de fierbinţeală revărsate de Rayna în forma ei de dragon. Se simţise *nelalocul* lui, aproape speriat. Dacă dogoarea îi afecta sângele de lup, asta explica de ce.

— Lupii preferă frigul, iar dragonii sunt tari în dogoare, spuse Ennar, apărând subit în spatele lor.

Tresăriră amândoi.

— Când sunteţi gata, adăugă ea, pe un ton un pic dezaprobator, puteţi să vă terminaţi transformarea ca să începeţi următoarea serie de salturi. Zile ca cea de azi sunt bune note de aducere aminte de ce avem nevoie de antrenament.

Niciuna dintre transformări nu a fost bună. Sakarias părea să reuşească, ajungând până aproape de forma de lup, când, dintr-odată, reveni la forma umană asemenea unei mingi lovite de perete, aterizând lat pe spate şi clipind des la tavan.

Anders nu se putu abţine să nu râdă de expresia de pe chipul lui, iar Jai, care se afla lângă el, se sprijini de Det, ştergându-şi lacrimile de râs, în vreme ce Mateo se străduia să nu chicotească. Chiar şi Viktoria zâmbi într-un peş, deşi încercă să-l înlăture numaidecât.

— Mă aştept la mai mult din partea ta, Viktoria! protestă Sakarias, ridicând privirea la ea şi pretinzând că-i fusese rănită demnitatea. Să vedem dacă poţi tu mai mult.

Viktoria pufni, din nou arogantă, şi se încruntă pentru a se concentra mai bine. Îşi apropie ochii pentru câteva secunde, apoi încet, dar sigur, îşi făcu transformarea. După care se întoarse şi grăbi pasul spre Lisabet.

— Viktoria este *tare,* se plânse Sakarias, lăsându-se în patru labe ca să încerce din nou. Se poate intimida *chiar şi pe ea* ca să facă ceva.

În seara aceea, când Anders şi Lisabet ajunseră la bibliotecă pentru ora de meditaţie, el vru să se bage sub masă şi să doarmă, nu să se străduiască să-şi îmbunătăţească cititul.

Anders încetini pasul când ajunseră în dreptul casetelor de sticlă cu artefacte de lângă intrarea în bibliotecă, în cea mai mare măsură ca să întârzie momentul când avea să se aşeze şi să lucreze. Se întrebase încă de prima oară când le văzuse dacă vreuna dintre ele l-ar putea ajuta în căutările lui. S-ar fi putut să nu se arate la fel de utile cum ar fi fost potirul pe care-l menţionase Hayn, dar merita riscul chiar şi ceva cât de cât apropiat de ce-şi dorea el.

— De ce sunt închise artefactele astea? întrebă el.

Era sigur că ar putea descuia lacătul în zece secunde ca să scoată un artefact dintr-una din casetele alea, înainte ca cineva să se prindă.

Căutase un prilej, dar se dovedise mai greu decât se aşteptase să găsească un moment în care vreo bibliotecară să nu se afle prin preajmă. Ele se mişcau pe *tăcutelea.*

Lisabet privi la artefacte.

— Sunt stricate, spuse ea. Şi, fără un fierar dragon care să le repare, aşa vor şi rămâne. Va fi tot mai rău, căci se vor strica tot mai multe, dar, aşa cum spunea Hayn, *aparent* este mai bine decât să rişti să-i aduci pe dragoni înapoi în viaţa noastră.

Anders nu se simţea în starea în care să înceapă o discuţie despre dragoni. Lisabet era mai bună cu el decât oricine altcineva din Ulfar, dar în clipa aceea, înconjurat de tot mai multe artefacte inutile, nu jinduia s-o asculte expunându-şi punctul de vedere în privinţa dragonilor. Aceiaşi dragoni îi răpiseră sora şi aveau s-o sacrifice în câteva săptămâni dacă nu ajungea la ea. Aşa că, pentru a schimba subiectul, arătă spre bumbii de metal pe care-i văzuse atunci când dăduse prima oară peste casete.

— Astea ce sunt?

Lisabet îl îndemnă s-o ajute să citească etichetele, aşa că, vrând-nevrând, ajunse tot la un soi de meditaţie, doar că răspunsurile erau interesante. Reieşi că bumbii erau pentru cei bătrâni, ale căror mâini erau prea înţepenite ca să se încheie singuri. Dacă ai fi cusut butoniera cu o aţă de metal infuzată cu esenţă, bumbul s-ar fi închis de unul singur fără niciun ajutor, dacă îi dădeai comanda exactă.

Cutiile – pe vremea când funcţionau – îi permiteau posesorului să depoziteze lucruri mult mai mari decât era interiorul cutiei propriu-zise.

Dar ceea ce-l opri locului pe Anders a fost un cadru de metal pictat şi gravat.

— Este un dispozitiv de localizare, spuse Lisabet, citind cartonaşul. Adică, a fost. Spune aici că, dacă pui cadrul deasupra a ceva ce a aparţinut cuiva, pânza din mijloc îţi va reda o imagine a acelei persoane.

Anders se văzu nevoit să-şi înghită un icnet, înainte de a vorbi.

— Adică îţi arată unde se află?

— Aşa cred, spuse ea. Dar, oricum, scrie aici că abia dacă funcţionează.

Anders nu mai putea să stea liniştit. Dacă *abia* funcţiona, atunci poate că măcar o dată ar fi reuşit. Dar în clipa următoare, inima i se opri. Unde va găsi ceva ce îi aparţinuse Raynei?

Trebuia să iasă din Ulfar şi să caute prin toate ascunzătorile lor, să vadă dacă ea lăsase ceva în spate. Ceea ce însemna să încalce regulile.

Va găsi el o modalitate.

Se străduí să nu-i scape ceva lui Lisabet, luptându-se să se depărteze de cadrul de localizare.

— Hai să ne apucăm de temă, spuse el.

În ziua aceea, începuseră un manual introductiv de istorie elementară, iar Lisabet îl conduse prin carte, paragraf după paragraf, ajutându-l să găsească fiecare cuvânt şi scriindu-l pe cel care-i crea dificultăţi.

— Te va ajuta să-l ţii minte, îi promise Lisabet. Asta fac eu.

— Mă simt ca şi cum aş răpi prea mult din timpul tău, spuse Anders, iritat din pricina lecţiei, şi nu doar pentru că era obosit. Nu-i folosea la nimic – nimic din ce învăţa aici nu-l apropia de Rayna. Nu ai şi tu altceva de făcut?

— Nu chiar, spuse ea, plecându-şi privirea pe una din cărţi.

Şi apăru din nou, doar pentru o clipă. Indiciul acela de ceva – de singurătate, poate – pe care el îl observase când ea o înfruntase pe Sigrid în timpul orei de Istorie Militară, şi de atunci mai mult decât o dată. Căci ori de câte ori stătea la masă cu Viktoria şi Sakarias, sau vorbea cu ceilalţi din clasă, ceva din Lisabet o făcea să pară niţeluş solitară.

— Mai ai fraţi sau surori? întrebă el dintr-un impuls spontan.

— Nu, spuse ea. Sunt doar eu. Dar tu? În prima seară, ai Spus că nu ai, dar ai avut vreodată…

— Doar eu, spuse el, repetând cuvintele ei şi ignorând spasmul interior.

Nu o renega pe Rayna. O proteja.

— Acum ai haita, murmură ea, şi el ştiu că voia să-l aline.

— Cum crezi că se simţeau cei care au o familie mare afară, înainte să vină aici? întrebă el, sperând să-i mute gândurile de la familia lui.

— Depinde cum a fost, spuse ea, gândindu-se. La început, lui Sakarias îi era tare dor de ai lui, dar ei sunt săraci lipiţi. Cu el aici, le rămâne şi lor mai mult, iar aici el are perspective cum altfel n-ar fi

avut vreodată.

— Probabil că Viktoria a renunţat la multe, spuse el.

Lisabet zâmbi.

— De ce crezi că este singura fată de la academie care încă are părul lung? A refuzat să-l taie şi chiar a avut o discuţie aprinsă cu dama Lindahl pe tema asta. Până la urmă, regulile nu spun că părul *trebuie* să fie scurt înainte să intri în Garda Lupilor, aşa că a reuşit să-l păstreze. Dar, ca să fiu sinceră, cred că acum şi l-ar tăia dacă ar putea. A fost foarte tulburată că a trebuit să plece de acasă. Făcu o pauză. Este mai puţin răzgâiată decât crede lumea. Doar că… obişnuieşte să facă lucrurile într-un anume fel. Nu înseamnă că nu ştie să tragă din greu.

— Ştiu, căzu de acord Anders.

În ciuda tendinţei ei de a strâmba din nas, Viktoria nu fusese niciodată cu adevărat nepoliticoasă cu el. Ba era mult mai bună decât alţii care şopocăiau despre lipsa lui de pricepere în privinţa suliţelor de gheaţă, atunci când trecea pe lângă ei.

Lisabet se opri din nou, dar nu reluă paragraful la care ajunseseră. În schimb, îşi urmă ideea, totuşi mai puţin fermă.

— Îţi lipseşte viaţa de dinainte, până să vii la academie?

El medită la întrebare. Cam atât cu strădania lui de a schimba subiectul. Îi era greu să vorbească despre viaţa lui, fără să vorbească de sora lui geamănă, dar mai mult decât atât… îi era greu să

găsească cuvintele potrivite.

— Era altfel, spuse el, într-un târziu. Adică, o mulţime de lucruri sunt mai bune aici. Se găseşte mereu destulă mâncare. Ştiu de unde vin toate astea. Există oameni care ne ajută când avem nevoie.

El nu se aşteptase să spună partea din urmă – suna ca un lup, mereu cu gândul la *haită* –, dar îşi dădu seama că era adevărat. Se simţea altfel când avea pe atâţia care-i păzeau spatele. Se putea chiar simţi bine, dacă nu era speriat de ceea ce ar fi putut afla ei despre el.

— Şi mai sunt şi alte lucruri nu prea bune? îşi dădu Lisabet cu presupusul.

El nu putea să spună că nu era chiar aşa de bine, din cauză că-i lipsea sora, ca şi cum i-ar fi lipsit jumătate din inimă. Şi se mai şi temea, după ce spusese Hayn, că nu exista nicio cale prin care să se fi putut înrudi.

Dar existau şi alte răspunsuri pe care Anders le putea oferi.

— Îmi lipseşte faptul că nu mai pot să hoinăresc atât cât îmi place mie. Este nemaipomenit acolo, sus, pe acoperişurile din oraş. Sunt flori cât vezi cu ochii, în perioada asta de primăvară. Ca şi cum acolo, sus, ar fi propria ta lume.

— Care e locul tău preferat? îl întrebă ea zâmbind.

— Eu…

El şovăi, iar cuvintele i se opriră în gât. Lupul cel Şiret era locul secret al lui şi al Raynei – nicio

fiinţă umană nu ştia de el, cu excepţia celor doi. Când dăduseră din întâmplare peste trapa aceea, era limpede că nu mai fusese deschisă de generaţii întregi. Era ca o taină pe care nu voia să o împărtăşească – era locul în care puteau merge mereu pentru a scăpa de necazurile lumii. Aducea enorm de mult cu o casă, de când părăsiseră orfelinatul. Numai gândindu-se la el în clipa aceea, pieptul i se strânse un pic. Îşi dorea din tot sufletul să fie din nou acolo, tolănit în întunericul cald împreună cu Rayna şi făcând planuri pentru a doua zi.

Lisabet îl urmărea, ţinându-şi bărbia în podul palmei, dar când el se uită la ea, ea-şi mută privirea şi zâmbetul îi pieri.

— Poţi să-mi spui, zise ea încet. Nu am cui să-i spun mai departe.

Şi iată apărând din nou – de data asta nu doar semnul de singurătate pe care-l mai văzuse la Lisabet, ci şi un junghi propriu-zis. Tristeţea care-o făcea să arate gravă atunci când nu zâmbea. Mintea lui Lisabet, sau ideile ei periculoase despre dragoni, sau devotamentul ei pentru cărţi şi învăţătură – ceva din ea o separa de restul haitei.

Dar lui Anders îi plăcea zâmbetul ei, îi plăcea generozitatea ei. Ea se străduia din răsputeri să-l ajute să recupereze, fără să ceară nimic pentru ea. El avea impresia că poate, chiar şi dacă ea era înconjurată de lupi, nu s-ar fi supărat să aibă un prieten.

Şi, cu siguranţă, acela putea să fie el.

— Există un post de observaţie de unde poţi

vedea tot Holbardul, spuse el, amintindu-şi de noaptea dinaintea transformării lui şi a Raynei. Există o tavernă botezată Lupul cel Şiret, pe culmea dealului. Este o clădire doar puţin mai înaltă decât celelalte şi are un acoperiş ţuguiat, cu un scripete cu care sunt urcate proviziile în depozitul din pod. Dacă urci pe tavernă, poţi vedea toate acoperişurile din oraş, toate pajiştile întinse, oamenii de dedesubt, până-n port. E ca şi cum întregul Holbard îţi aparţine.

Gura i se uscă puţin doar vorbind despre asta, ca şi cum ar fi încălcat o făgăduială făcută surorii lui.

— Este taina mea, adăugă el. Este… este locul meu special. Nimeni altcineva din lumea asta nu ştie de el.

În afară de Rayna!

— N-o să spun nimănui, zise ea pe un ton solemn. Mi-ar plăcea să-l văd într-o zi. Poate prima oară când o să avem o permisie.

Anders clipi, dând la o parte gândurile despre Lupul cel Şiret.

— Când o să avem permisie?

Asta putea fi o şansă – un mod de a găsi ceva lăsat în urmă de Rayna în vreuna dintre ascunzătorile lor.

— Nu ţi-a spus nimeni? O dată pe lună avem o după-amiază liberă în oraş, să facem ce vrem noi. Următoarea e peste două săptămâni, tu ai pierdut-o pe ultima. Când eşti senior, sunt mai dese, dar fiindcă noi suntem în primii ani…

Lisabet continuă să vorbească, dar înlăuntrul

său Anders sărea în sus de bucurie, ca într-un dans vesel şi iute. Dacă nu va găsi o cale de a ieşi mai devreme, atunci vor fi cel mult două săptămâni – tot timpul până la echinocţiu – până să poată ieşi. Putea petrece toată după-amiaza căutând ceva ce ar fi putut lăsa Rayna în urmă, după care, cu puţin noroc, putea îndupleca acel cadru de localizare să funcţioneze, ca să vadă unde se găsea.

Reveni tresărind la prezent, când Lisabet îi rosti numele.

— Anders, pot să-ţi pun o întrebare?

— Sigur, spuse el, încercând să născocească un plan.

— Fata aceea, spuse ea, din ziua când te-ai transformat. Fata care s-a transformat într-un dragon pârjolitor. Ştii cine este?

— Eu… ce?

Se cutremură înlăuntrul său.

Fără tresăriri, Anders, fără tresăriri.

— Dragonul, spuse ea. Ea spunea că voi doi vă aflaţi acolo pentru încercarea Toiagului, am auzit-o. Şi mă gândeam că ştii cine este…

— Habar n-am, o întrerupse el.

Creierul vru să se închidă, dar el îl sili să rămână treaz şi să încerce să genereze un răspuns. Lisabet fusese unul dintre lupii care-i luaseră urma după ce fugise din piaţă. Fusese la docuri. Văzuse transformarea Raynei şi pe a sa. S-ar putea să fi surprins o privire schimbată de el cu sora lui, s-ar putea să-i fi văzut panica atunci când se transformase Rayna. S-ar putea să fi văzut totul. *Ea îl bănuia.*

— Nu, se auzi el vorbind. Adică, aşa cum i-am spus şi lui Hayn, o văzusem pe străzi, dar habar nu am cine este.

Lisabet nu se dădu bătută.

— Mă gândeam că, dacă ar exista o posibilitate de a vorbi cu un dragon, am putea dovedi…

— Lisabet, opreşte-te!

Vocea îi era mai puternică decât ar fi intenţionat, şi amândoi îngheţară când bibliotecara privi în direcţia lor. Doar după ce se asigură că încetaseră cu gălăgia, continuă să pună cărţi pe rafturile din cealaltă parte a bibliotecii.

Anders ţinea tare mult să poată avea încredere în Lisabet. Ea fusese mereu bună cu el, încă din clipa când îl preluase din biroul lui Sigrid şi-şi dăduse ochii peste cap ca să-l facă să se simtă mai bine.

Era singura de la Ulfar care arătase, cât de puţin, că ar putea avea încredere într-un dragon sau cel puţin l-ar fi putut asculta. Anders personal nu putea să aibă încredere defel într-un dragon, însă Rayna nu era un *dragon,* nu aşa cum erau ceilalţi. Nu era unul dintre ei. Ea fusese răpită de ei. Şi Lisabet ar fi putut vedea diferenţa.

Dar Lisabet era loială Academiei Ulfar, oricâte întrebări ar fi pus ea. Dacă ar fi aflat de legătura lui cu Rayna, s-ar fi putut să-l toarne.

Sau, la fel de rău, ar fi putut încerca să se folosească de legătura lui cu Rayna ca să-şi susţină părerile. El ştia că Lisabet căuta cu înfocare să-i convingă pe ceilalţi lupi să-şi schimbe părerea despre dragoni, să pună sub semnul întrebării

hotărârea Lupoaicei Alfa de a-i ţine cu orice preţ departe de Holbard.

Nu se putea încrede că ea nu ar considera părerile ei mai importante decât nevoia de a-şi proteja sora.

— Mă gândeam şi eu... Îl ştii pe băiatul care mi-a luat mantia, în ziua când ai fugit, spuse ea, părând să-şi ceară iertare că aducea subiectul în discuţie. Mă gândeam că poate cunoşti alţi copii care au crescut în locurile în care ai crescut şi tu.

Anders clătină din cap.

— Sper s-o prindă, spuse el. Este periculoasă.

Lisabet dădu încet din cap şi nu mai întrebă nimic.

Capitolul treisprezece

Ca de obicei, anders o lăsă pe Lisabet în bibliotecă să-şi termine tema şi cercetările ei.

Prezenţa ei constantă acolo făcea dificilă căutarea în Skrabok-uri, dar, acum, că în sfârşit avea un plan, se simţea mai bine, după o lungă perioadă.

Întors în camera lor, o găsi pe Viktoria singură.

Stătea la capătul patului cu picioarele încrucişate, privind în jos la ceva aflat în faţa ei, cu părul negru şi lucios căzându-i peste obraji. Când deschise uşa, Anders îşi ridică privirea, dar pretinse că nu vede cum ea îşi acoperi ochii, ştergându-şi ceea ce el era foarte sigur că erau lacrimi.

— Credeam că eşti la studiu cu Lisabet, spuse ea pe un ton vioi, sugerând că el *ar fi trebuit* să

studieze.

— Ne-am terminat tema, spuse el, lăsând jos cărţile şi privind spre patul ei.

În faţa ei era un evantai cu o ramă delicată de lemn, făcut din mătase albastră şi aurie. Era foarte elaborat şi frumos.

— Ăla e... Uau! Nu am mai văzut aşa ceva!

Ceea ce, firește, avea sens. Viktoria provenea dintr-o familie bogată, normal că avea lucruri deosebite.

— Păi nici nu cred că vei mai vedea aşa ceva, spuse ea, privind în continuare în jos.

Anders era pe cale să renunţe, când ea vorbi din nou.

— I-a aparţinut bunicii mele. L-a adus cu ea când a venit din Ohiro, când era tânără. A venit aici pentru că se îndrăgostise de bunicul meu. Ea era doctor, el un navigator vallenit.

Îşi trecu degetele peste mătasea fină.

— Dintotdeauna am fost bucuroasă că l-a adus cu ea. Nu era un lucru practic pe care să-l alegi, aşa că probabil că era important pentru ea. În fine, părinţii mei mi-au scris că ei cred că ar trebui să-l înapoiez familiei, să-l aibă sora mea. Făcu o pauză, ridicându-şi bărbia în hotărârea ei de a nu-şi face vocea să-i tremure. Pentru că se pare că prin transformarea mea înseamnă că mi-am părăsit familia.

Anders expiră uşor şi se apropie, lăsându-se pe marginea patului ei, în celălalt capăt – căci chiar şi atunci când vrei să o alini, Viktoria rămâne Viktoria.

— Greşesc, spuse el. Tu ai găsit o familie nouă când ai devenit lup – cei de aici asta susţin tot timpul, că noi suntem o haită. Dar faptul că ai o familie nouă nu înseamnă că ai renunţat la cea veche. Doar pentru că adaugi ceva la cine eşti tu nu înseamnă că trebuie să renunţi la cea care eşti de fapt.

Viktoria îl privi ca şi cum i-ar fi crescut un al doilea cap, iar el înghiţi în sec, întrebându-se dacă spusese ceva total prostesc. Era ceea ce simţea el – era ceea ce dorea cu disperare să fie adevărat. Poate că era un lup, dar mai era şi fratele geamăn al Raynei, şi nimeni nu putea schimba această legătură dintre ei.

— Hm, făcu Viktoria, dând încet din cap. Nu mă aşteptam să spui ceva aşa de isteţ.

Anders mai că izbucni în râs. Puteai să fii sigur că Viktoria va spune ceva insultător, chiar şi când îţi făcea un compliment.

— Cred că fiecare dintre noi are dreptul ăsta din când în când, spuse el.

Ea îi arătă cum funcţiona evantaiul şi-l lăsă să-l ţină în mână – mătasea albastră era moale la atingere şi se vedeau firele de aur sclipind – până ce sosiră şi ceilalţi şi trebuiră să se pregătească de culcare. Apoi ea puse în tăcere evantaiul într-un sertar şi niciunul dintre ei nu mai aduse vorba despre asta.

Târziu în noaptea aceea, pe când Sakarias vorbea în somn – tipul ăsta chiar că nu se oprea *niciodată* din vorbit –, întrebarea pusă de Lisabet în bibliotecă răsună în capul lui Anders, urmărită de

propriile lui cuvinte.

Fata care s-a transformat într-un dragon pârjolitor. Tu ştii cine este?

Nu se putea opri să nu se întrebe dacă el ştia cu adevărat răspunsul la această întrebare. După două săptămâni în mijlocul lor, trecutul lupilor îl apăsa. Se spuneau poveşti vechi de secole. Unele mergeau înapoi până la generaţii foarte îndepărtate. Hayn spusese că el nu auzise niciodată de un lup şi de un dragon care să fi făcut parte din aceeaşi familie – şi era un expert al bibliotecii neînchipuit de mari din Ulfar.

Dar era aşa de sigur că Rayna era sora lui geamănă… doar că posibilitatea părea să devină tot mai mică.

Nu ştia cu certitudine ce era Rayna, şi nici ce era *el, cine* era el. Niciodată nu-şi dorise aşa de mult să afle cine fuseseră părinţii lui.

Ceea ce ştia era că răspunsul la întrebarea aceasta nu măi conta când venea vorba să găsească o cale de a o salva pe Rayna. Cuvintele spuse Viktoriei erau cu totul şi cu totul adevărate.

În orice caz, el şi Rayna erau unul pentru celălalt o familie. Dacă apărea ceva nou, nu însemna că vechiul dispărea.

Dar întrebarea îl tot rodea, oricât de mult încerca să scape de ea.

În următoarele două săptămâni, merse cu regularitate la ore, pierdut într-un labirint de manuale pe care nu le putea citi fără să se străduiască din greu şi de suliţe de gheaţă pe care nu le putea arunca. Echinocţiul se apropia şi elevii

spuneau că Garda Lupilor patrula prin oraş mai vigilentă ca niciodată. Umblau zvonuri despre mai mulţi dragoni care fuseseră văzuţi, despre două cazuri de copii răpiţi din Holbard şi despre semne de pârjol pe casele lor.

Şi aceia erau copii pe care lumea îi cunoştea – Anders ştia că, dacă ar fi lipsit vreunul dintre copiii care rătăceau pe străzi, niciun adult n-ar fi băgat de seamă. Dar când cei din primii ani îi întrebară pe profesori ce era cu aceste zvonuri, li se spuse să se concentreze la lecţiile lor. Anders era obişnuit să ştie ce se întâmpla prin Holbard – închis între zidurile academiei, se simţea foarte izolat.

Când putea, încerca să se strecoare în bibliotecă, dar Lisabet era mai totdeauna acolo. Şi ca lucrurile să devină şi mai rele, elevii din clasele mari tocmai intraseră în sesiunea de examene şi se aflau acum în toate colţişoarele, studiind cărţile pe care voia să le citească şi el. Chiar şi atunci când reuşea să pună mâna, pentru puţin timp, pe cărţile cu artefacte, îi lua o veşnicie să citească fie şi o pagină.

Începuse să se îngrijoreze tot mai mult pentru ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu avea să găsească ceva provenind de la Rayna în ziua de permisie pe care urma s-o petreacă în oraş. Sau la ce s-ar întâmpla dacă, după ce ar găsi, cadrul de localizare nu ar funcţiona şi nu i-ar arăta o imagine cu locul în care se găsea ea.

Va trebui pur şi simplu să plece pe nesimţite – nu avea altă posibilitate. Poate că dacă, cercetând munţii, va putea găsi un cuib de dragoni, îl va

conduce la Drekhelm. Poate că Rayna va fi acolo.

Şi poate se va dovedi îndeajuns de mic să se strecoare şi s-o găsească. Dacă ar putea să intre şi să se transforme într-un om, ascunzându-şi amuleta, poate că vor crede că era unul dintre ei.

Doar că era un plan groaznic. Era cu poate peste poate şi peste alt poate, şi oricare dintre aceste „poate” putea să nu se poată. Dar nu putea aştepta la nesfârşit. Dacă nu avea să afle ceva cât de curând, nu mai avea de ales decât să plece.

În cele din urmă, veni şi ziua de permisie.

— Haite şi labe, Viktoria, grăbeşte-te!

Sakarias ţopăia prin toată camera, răsucindu-se aşa de tare, că era o minune că nu se transforma ca să poată da din coadă.

Viktoria îşi înfăşură alene eşarfa în jurul gâtului, devenind cu atât mai înceată şi mai potolită, cu cât Sakarias devenea mai disperat.

— De ce nu-ţi pui mantia, Anders? întrebă Lisabet, care şi-o înnoda pe a ei.

Aflat pe patul său, Anders începuse să parcurgă tema. Planul lui era să aştepte până ce vor pleca ceilalţi, apoi să se furişeze de unul singur, astfel încât să poată cerceta ascunzătorile lui şi ale Raynei.

— Păi cred că o să termin mai întâi tema, spuse el. Nici nu am ce vedea, nici bani nu am.

Toate trei capetele se rotiră să-l privească.

— Dar ai primit alocaţia, îi aminti Viktoria, aranjându-şi părul.

— Şi avem nevoie să fii al patrulea, spuse

Lisabet.

— Şi *toţi* au nevoie de o zi liberă, adăugă Sakarias.

— Nu ne lasă afară decât în grupuri de câte patru, urmă Lisabet. Asta e regula. Hai, ţi-ai făcut tema aia toată dimineaţa. Hai să ieşim câteva ore!

Lui Anders aproape că i se opri răsuflarea. *Ştia* că elevii de la Ulfar nu aveau voie decât câte patru, dar, în dorinţa lui de a ieşi din şcoală de unul singur, uitase complet. Şovăi, întrebându-se dacă era mai bine să iasă acum şi să încerce să se îndepărteze pe furiş de ceilalţi, sau să aştepte şi să încerce să se strecoare singur pe poartă.

— Haide, spuse Sakarias, lăsându-şi umerii în jos, ridicându-şi mâna, punându-şi-o lângă cap şi imitând urechile de lup care se pleoştesc din pricina dezamăgirii. Luna asta au suspendat încercarea Toiagului din cauza celor petrecute la transformarea voastră. Avem noroc că ne lasă să ieşim.

— Nu aveţi pe altcineva care să fie al patrulea? întrebă Anders neputincios.

— Avem, spuse Viktoria. Dar…

— Te vrem pe *tine,* sfârşi Lisabet în locul ei.

Anders îi privi pe cei trei, şi simţi cum obrajii îi iau foc văzându-le mutrele solemne. Practic, doreau să-i însoţească.

Chestia asta îi făcea oare prietenii lui?

Haita lui?

— Păi pot să…

Era pe cale să cedeze, când tustrei începură să ovaţioneze, chiar şi Viktoria.

Îl îndesară în încălţări şi în mantie, pe care Lisabet i-o şi legă la gât. Sakarias îi lega şireturile, iar Viktoria îi supraveghea.

— Avem permisiunea să mergem la aprovizionare, explică Lisabet, în timp ce se îndreptau spre dama Lindahl pentru a primi monedele de aramă înainte să plece. Fiind elev, nu mai iei nimic de la familia ta.

După câteva minute, Anders privea la monedele subţiri din palma sa, al căror desen le indica valoarea. Bani doar pentru el, pentru nici un alt motiv decât să-şi cumpere ce voia. Părea un lux imposibil, de neconceput, şi niciunul dintre colegii săi de cameră – prietenii lui – nu părea să considere acest lucru neobişnuit în vreun fel.

Toată viaţa lui văzuse cvartetele de elevi de la Academia Ulfar hoinărind prin oraş. Toată viaţa îi urmărise cu privirea, ştiind că aceştia aveau tot ce-şi doreau şi mai mult, iar acum era unul dintre ei, în uniforma lui cenuşie cu tiv alb. Parte a haitei.

Ieşind prin poartă, se simţi străbătut de un fior de vinovăţie. Ce făcea el, gândindu-se la haită, la familie, fără să se gândească şi la Rayna? Îşi muşcă buza, promiţându-şi să se rupă de ceilalţi imediat ce va avea o şansă.

— Am putea merge mai întâi la spiţerie? întrebă Viktoria, după ce ieşiseră din academie, mergând prin gerul care anunţa o viitoare ninsoare.

Sakarias şi Lisabet gemură, dar tuspatru o luară la dreapta, iar Viktoria făcu un mic salt de entuziasm, care era la fel de vioi pe cât văzuse

Anders că era şi ea.

— Nu uitaţi că după aia mergem la cofetărie, le reaminti Sakarias, păşind alături de Anders.

Străbătură în grup strada, trecând pe lângă o pereche de adulţi din Garda Lupilor aflaţi în patrulare şi care-i cercetau pe toţi cei care se aflau pe strada aglomerată. Se opreau toţi, supuşi, dar Anders observă că mulţi dintre ei se încruntau după ce treceau de lupi.

El şi Rayna evitaseră mereu patrulele, temându-se că, din cauza hainelor lor zdrenţuite şi a feţelor murdare, ar fi putut ajunge din nou la orfelinat, dar se părea că şi locuitorii cinstiţi ai Holbardului se simţeau la fel de deranjaţi.

Tuspatru trecură de patrulă fără să fie verificaţi în vreun fel. Cu ceva săptămâni în urmă, Anders s-ar fi pierdut grijuliu prin mulţime, dar acum băgă de seamă că i se făcea loc, iar când o femeie care purta o rochie verde-închis se lovi de el, ea îi ceru scuze, dându-se la o parte din drumul lui.

Ea îi întâlni privirea şi, pentru o clipă, se uită drept în ochii săi. Nu reuşi să o evite şi rămase în urma celorlalţi, ca să o poată privi mai bine. De ce se holba aşa femeia aia?

Oare îl recunoscuse?

Femeia scotoci în buzunar şi, sub ochii lui Anders, trase afară ceva, un lucru pe care îl ridică în aer, ca şi cum ar fi vrut să i-l arate. Acum se afla la zece paşi de el, iar între ei se ivi un bărbat, dar ea încă aştepta după ce acesta trecu mai departe. Avea ceva în mână, dar Anders nu-şi putea da seama ce anume era. Apoi soarele făcu arama

dintre degetele ei să sclipească.

Anders rămase fără suflare. *Să fi fost una dintre agrafele Raynei?*

Dar Rayna nu ar fi dat *niciodată* o agrafă altcuiva.

Cu siguranţă i-a luat-o.

Deschise gura să dea alarma – femeia aceea trebuia să fie un dragon spion, iar dacă lupii ar fi reuşit s-o captureze, ar fi putut să-i spună unde se găsea Rayna. Femeia asta confirma toate bănuielile lupilor – dragonii spioni bântuiau prin Holbard în fiecare zi, pierzându-se printre oameni.

Dar imediat închise gura. Ce ar fi putut să spună? Nu putea recunoaşte că o ştia pe Rayna, darămite despre cum arătau agrafele ei. Chiar dacă *era* una dintre agrafele ei, acum era a femeii.

Prin urmare, cum putea el explica faptul că femeia aceea era un dragon? O jumătate din el voia să găsească o cale de a vorbi cu ea între patru ochi, să afle adevărul şi să ceară să-i dea veşti despre sora lui. Cealaltă jumătate era îngrozită la ideea de a o lăsa să se apropie de el.

Femeia se zgâia la el, iar el să zgâia la ea. Apoi, Sakarias îl prinse de braţ, ca să nu se lovească de altă pereche de adulţi din Garda Lupilor.

— La ce te uiţi? îl întrebă vesel prietenul său.

Anders îi aruncă o căutătură prietenului lui, iar când întoarse din nou capul spre femeie, aceasta dispăruse.

Încă se învârtea pământul cu el când ajunseră la spiţerie şi, chiar şi când vorbea cu ceilalţi, cu un

ochi o căuta în continuare pe femeia în rochie verde. Dacă ea nu se avânta să se apropie de un grup de lupi, poate că va putea s-o şteargă dacă ar fi văzut-o din nou. Avea părul castaniu-roşcat şi pielea uşor cafenie şi nu arăta cu mult mai în vârstă decât elevii din ultimul an de la Ulfar. Dacă ar fi văzut-o din nou, ar fi recunoscut-o.

El, Sakarias şi Lisabet aşteptară nerăbdători ca Viktoria să se aplece puţin şi să intre în magazinul cu tavanul jos, pe ale cărui rafturi de lemn se înşiruiau grămezi de ierburi, sticle uriaşe cu dopuri, pline cu licori, şi pudre colorate îngrămădite prin toate locurile libere de pe poliţe.

— Are nevoie de ceva ce nu găseşte la academie? întrebă Anders, riscând să-şi ia privirea de pe stradă, pentru o clipă, ca să-şi lipească nasul de geamul pe care numele magazinului era scris cu litere de aur şterse.

Înăuntru, putu să vadă un artefact care manipula grămezile noi de pilule fără ca cineva să-l atingă sau să-l ghideze, înclinându-se şi dându-le drumul în două din sutele de sertăraşe de lemn care se aliniau pe peretele magazinului.

— Îi place doar să privească, spuse Lisabet. Poate vedea noile sortimente de ierburi şi de medicamente, dacă nimereşte aici când nu e aglomerat.

— După care ne place să vizităm cofetăria, spuse Sakarias, zornăindu-şi monedele din buzunar. Unde facem mult mai mult decât să ne holbăm la ce au ei pe rafturi.

După câteva minute, Viktoria ieşi.

— Maşina de presat plante s-a stricat, spuse ea, încruntându-se. Era un artefact.

— Se strică peste tot, adăugă încet Lisabet.

— Dar am văzut câteva sortimente abia sosite, spuse Viktoria.

— Doar tu poţi considera interesantă o plantă zdrobită, bombăni Sakarias, dar ea îl luă de braţ şi, după asta, el încetă s-o mai necăjească.

În vreme ce treceau prin Jurtirstrat, ocolind mormanele de zăpadă pe jumătate topită, Anders se uită lung după femeia în rochie verde-închis. Dacă ar fi văzut-o din nou, ar fi găsit o scuză ca să plece şi să intre cumva în vorbă cu ea.

Trebuia s-o facă – ea era cea mai bună pistă pe care o putea obţine ca să ajungă la Rayna. *Şi,* îşi dădu seama pe loc, *dacă ar fi putut să ia agrafa Raynei de la ea, ar fi putut încerca să o folosească la cadrul locator.*

Ajunseră la cofetărie, unde cumpărară bucăţi de ciocolată sărată mari cât pumnul lor, ambalate în hârtie cerată.

— Haite şi labe, meritǎm asta, după ce am făcut atâtea ture în jurul sălii de luptă, spuse Lisabet cu gura plină.

Anders ar fi râs dacă ar fi avut curaj. Ideea că obţii ceea ce meriţi – că, dacă munceşti din greu, primeşti în mod automat ceva – nu putea veni decât de la un lup.

El şi Rayna ştiau că, în unele zile, munceai din greu şi nu primeai nimic şi nu apărea nimeni care să se asigure că ai primit lucrurile pe care le-ai meritat. Lisabet a avut noroc că nu a fost nevoită

să înveţe lecţia asta, presupuse el. Dar nu trebuia s-o pizmuiască pentru asta.

Acum, cu cârlionţii tăiaţi, în uniforma lui cenuşie, cu emblema de Ulfar pe piept, era şi el la fel de norocos pe cât fusese ea. Era foarte sigur că, dacă vreunul dintre vechii săi prieteni l-ar fi văzut, ar fi trecut pe lângă el fără să-l recunoască. Atâta doar că oamenii se fereau din calea lupilor, fără să se holbeze la ei – nu merita să le atragă atenţia.

Apoi, Sakarias îi duse pe Sykurstrat să vadă dacă sosiseră cu ultimul transport de la Allemhäut noile creioane de desen pe care şi le dorea, iar Anders îşi munci creierul să găsească un plan de a-şi părăsi prietenii ca s-o caute pe femeia în rochia verde. Când colo, privind peste umăr, o văzu din nou!

Se ţinea după el, dar când un grup de elevi mai mari apăru pe strada aglomerată, ea se retrase în mulţime. Inima lui Anders se opri pentru o clipă, crezând c-o pierduse din nou, dar de îndată ce grupul trecu, ea apăru din nou. Avusese dreptate, ea *chiar* se temea de lupi.

Fireşte că da, doar era un dragon. Şi, fără îndoială, ea trebuia să ia date despre ei, nu să se dea de gol. Doar lui putea să i se dezvăluie. Dintr-un motiv oarecare, era limpede că n-o deranja ca el s-o vadă. De fapt, se părea că-şi *dorea* ca el s-o vadă. În mod sigur asta însemna că, dacă doar el putea să-i vorbească, ea avea veşti de la sora lui geamănă.

Descoperirea aceasta o confirma. Dacă era s-o urmeze, trebuia să scape de ceilalţi.

— Mă doare groaznic capul! spuse el, pe când se apropiau de intersecţia cu Ulfarstrat care ducea direct la academie.

— Ai băut destulă apă? întrebă Viktoria, dintr-odată empatică. Poate că ai nevoie de mai multă apă după ora de luptă de ieri, probabil că te-ai deshidratat.

— Asta trebuie să fie, aprobă el.

— Vrei să te întorci? întrebă Sakarias şi, deşi nu ezitase să se ofere, Anders ştia că el voia să meargă să-şi cumpere creioanele.

Începuse să se însereze şi, dacă ceilalţi trebuiau să se întoarcă împreună cu Anders şi apoi să-l găsească pe al patrulea membru al grupului, s-ar fi întunecat înainte să poată ajunge la magazin.

— Staţi aşa, spuse Lisabet, cred că am găsit o soluţie.

Pe Ulfarstrat apăru un grup de elevi din ultimul an care se îndreptau spre academie şi, când Lisabet a întrebat, reieşi că unul dintre ei era bucuros să schimbe grupurile şi să mai rămână o vreme prin oraş, astfel ca Anders să se poată întoarce cu tovarăşii săi.

— S-a făcut, spuse Lisabet, toată lumea e fericită.

— Du-te la infirmerie, dacă n-a plecat asistenta, spuse Viktoria.

— Şi du-te oricum la infirmerie dacă-ţi explodează capul, adăugă Sakarias, făcând-o pe Viktoria să-i ardă un cot în coaste.

Anders schimbă grupul, lăsându-i pe elevii din ultimul an să sporovăiască în jurul lui, pe drumul

spre academie, ţinându-şi capul plecat şi încercând să rămână în urmă, ca să poată s-o şteargă după ce ei ar fi trecut de porţile academiei.

În vreme ce străbăteau Ulfarstrat, se uita în toate direcţiile după femeie, aşteptând să se ivească vreo ocazie de care să profite numaidecât. Porţile academiei se profilară în depărtare.

Se lăsă pe un genunchi, desfăcându-şi un şiret şi apoi prinzând să facă un nod cu mişcări încete, lăsând ca distanţa dintre el şi ceilalţi să crească. Companionii săi continuau să turuie depărtându-se.

Dar chiar în clipa în care dădea să se ridice, sirena de pe zidurile academiei prinse să se vaite.

Capitolul paisprezece

Elevii din ultimul an erau tot în faţa lui, privind acum la porţile din capătul străzii ale academiei. Apoi, o fată zveltă, cu păr castaniu tuns scurt şi piele cafeniu-închis, cea mai înaltă dintre ei, trecu la acţiune.

— S-a dat alarma, trebuie să mergem!

— Şi cel din primul an? întrebă băiatul de lângă ea, întorcându-se şi alergând înapoi la Anders, pe care-l prinse de braţ, ridicându-l.

— Dă-l încolo, spuse ea. Suntem pe lista de urgenţe, vrei să dăm explicaţii unde eram?

Ceilalţi lupi intrau deja pe porţi, cu toţii transformaţi. Un puhoi de blănuri cenuşii în toate nuanţele posibile se rostogolea pe străzi către ei, în timp ce oamenii se dădeau repede la o parte.

Trebuie să fi fost cel puţin o *sută.*

— Repede, transformă-te! îi ordonă fata lui Anders. Este stare de urgenţă!

Cei trei companioni ai săi deveniră lupi cât ai zice peşte, iar Anders trecu şi el în forma de lup mai iute decât o făcuse până atunci. Mirosurile oraşului îi loviră nările şi valul de lupi de la porţile Ulfarului le domina pe toate, şi iată-l alergând împreună cu haita!

Undeva pe aproape trebuia să fi fost şi femeia în verde, dar nu putea în niciun fel să se desprindă de haita în care se găsea. Care era urgenţa? Dragonii? O mică bucăţică din mintea lui se întrebă dacă n-ar putea să-i urmeze până la Drekhelm, sau cel puţin să vadă încotro zburau.

Corpul păru să preia controlul, ştiind doar cum să-l conducă odată cu ceilalţi lupi din jurul lui, iar Anders îşi dădu seama că, fie şi numai după câteva săptămâni petrecute cu profesoara Ennar, era mai puternic şi mai bine pregătit din punct de vedere fizic decât fusese înainte. Corpul său de lup, pe care la început îl simţea atât de ciudat şi de înspăimântător, îl simţea acum *potrivit* şi, în timp ce dădea din coadă ca să ia mai bine un viraj, simţi un soi de bucurie sălbatică aflându-se alături de haita lui. De-acum se lăsase deja întunericul şi aerul răcoros îl izbea în faţă.

Alergară pe Ulfastrat. Haita se îngustă odată cu strada şi Anders îşi dădu seama că se îndreptau spre docuri.

Un mârâit se rostogoli printre lupii care-l înconjurau – oare în faţa lor se găseau dragonii?

Anders se cutremură, dar nu slăbi pasul. Goneau pe lângă oamenii care fugeau pe jos, unii către docuri, alţii aiurea, şi care miroseau a sudoare, a disperare şi a frică. Pentru o clipă, toate miasmele fură acoperite de mirosul de fum venit de la lemnul aprins, şi lui Anders inima îi bătu dând să-i iasă afară din piept. Apoi, ajunseră în port.

Şi era ca şi cum coşmarul său prinsese viaţă.

Casele înalte şi colorate din apropierea portului ardeau, vâlvătăile albe se prelingeau pe obloanele de lemn şi pe pervazurile ferestrelor şi, chiar în momentul în care Anders privea, focul trecu de la o casă la alta ca o fiinţă vie. În jur săreau scântei aurii.

Haita scoase un urlet şi, deşi pentru oameni o fi sunat asemenea unui cor de note discordante, lui Anders urletul îi era cum nu se poate mai clar: *Dragonii pârjolitori!*

Intrând în piaţă, haita încetini, iar multe capete se ridicară pentru a scruta cerul, deşi era prea întuneric ca să-ţi dai seama dacă pe deasupra zburau dragoni.

Fuseseră acolo, asta era cert – flamele albe şi scânteile aurii care înlocuiau roşul şi galbenul din flăcările obişnuite îi spuneau acest lucru. Dragonii pârjolitori preluaseră iniţiativa şi n-aveau să renunţe la docuri fără luptă – fără ca lupii să-şi arunce suliţele de gheaţă infuzate cu esenţă.

Din spatele haitei veni alt urlet, iar Sigrid apăru mârâind şi dând ordine, scrâşnindu-şi colţii ca să-şi pună trupele în mişcare. Se adunaseră, din rândul oamenilor, şi câţiva pompieri, întinzând lungi

furtunuri prin port şi punând la lucru pompele, dar, la sosirea lupilor, se retraseră – apa era o biată armă împotriva focului dragonilor, dar gheaţa lupilor putea fi de-ajuns.

Lupii formară un semicerc în faţa clădirilor incendiate. Anders se retrase nehotărât din calea lor, cu coada şi cu urechile în jos. Nu avea antrenament şi nu aparţinea niciunei echipe de aici. Deodată, îşi dădu seama că nici n-ar fi trebuit să se găsească în locul acela, indiferent ce ar fi susţinut cei din ultimul an.

Se roti, cercetând mulţimea, sperând fără temei că femeia ar fi fost încă acolo – dar acum era mai aproape de pământ şi vederea lui de lup nu distingea bine culorile, iar întunericul cuprinsese totul deja. Era imposibil să-şi dea seama. Oare putea să plece şi să încerce să-i dea de urmă în locul în care o văzuse pentru ultima oară? Dar cum ar fi ştiut care miros îi aparţinea ei?

Mai multe intenţii şi întrebări se înghionteau să-şi facă loc în mintea sa, dar gândirea lui deveni mai limpede, mai concisă, pe măsură ce în jurul său lupii loveau pământul cu labele din faţă, trimiţând suliţe de gheaţă ce cădeau în inima focului.

Cu un sfârâit teribil, suliţele prinseră numaidecât să se topească, scoţând aburi şi vălătuci de fum alb pe cerul nopţii, în vreme ce scânteile aurii cădeau pe pietrişul din piaţă.

— Nu-l vor stinge niciodată! ţipă o voce în spatele lui, o femeie mânjită cu funingine care, fără îndoială, urmărea cum îi arde casa. Focul

dragonilor se înteţeşte, nu ai cum…

Înainte ca cineva să apuce să-i răspundă, din întuneric, în spatele ei, se auzi un schelălăit ascuţit şi metalic – venea din direcţia paravanelor de vânt.

— *Aveţi grijă!* urlă Sigrid şi, după o secundă, o rafală puternică de vânt izbi portul.

Oamenii nu-i înţeleseseră mesajul şi se clătinară teribil de mult, dar lupii se trântiră la pământ, cu ochii strâns închişi. Vântul veni cu toată forţa care fusese înainte împiedicată de paravane şi, într-o clipită, înainte de a dispărea, înteţi şi mai mult incendiul. Piaţa răsună de ţipete, iar scânteile aurii cădeau precum picăturile de ploaie.

Focul ardea cu mai multă furie la etajele de jos ale caselor, de unde probabil şi izbucnise. Sus, oamenii apăreau la ferestre şi, când lupii prinseră să arunce din nou cu săgeţi de gheaţă, oamenii de lângă ei căutau scări, trăgând schelele de la macaralele din docuri, făcând tot ce le stătea în putinţă să construiască pentru cei prinşi sus o cale de ajunge pe pământ.

Anders păşea în spatele lupilor, neputincios – *de prisos* –, fără să poată trimite vreo săgeată de gheaţă. Deodată, un morman de lăzi de lemn, aflate pe o străduţă între două case, se dărâmă, cuprins de flăcări, aruncând un şuvoi de jar până în piaţa docurilor.

Anders se feri, iar mai multe scânduri căzură atât de aproape de el, încât îi pârliră blana de pe coadă. În vreme ce se agita să vadă dacă nu a fost cineva prins sub lăzi, scotea strigăte de groază.

Cunoştea aceste lăzi. În spatele caselor din jurul portului se afla o stradă lată, aşa că toţi copiii străzii aveau nevoie de o scară meşterită chiar de ei ca să ajungă pe acoperişurile acestor clădiri, unde multora dintre ei le plăcea să doarmă. Coborau pe zid, folosind apoi lăzile pentru ultimul coborâş – dar acum zidurile caselor ardeau cu totul, iar lăzile erau în flăcări.

Se dădu înapoi câţiva paşi, întinzându-şi gâtul, tânguindu-se în şoaptă, în timp de se străduia să privească dincolo de oameni ca să vadă flăcările, fumul. *Te rog, nu, te rog, să nu fie cineva acolo!* Cuvintele îi pulsau în minte.

Dar, cum privea aşa, în faţa ochilor îi apăru dintr-odată tabloul, şi-şi dădu seama că pe acoperiş erau nişte figuri cunoscute. Îl putea vedea acolo pe Jerro, dar mai erau două siluete care erau probabil fraţii săi mai mici, iar în spatele lor mai erau vreo cinci-şase copii, alături de care crescură se pe străzi. Făceau semne disperate şi le putea vedea feţele schimonosite, dar vacarmul din piaţă le acoperea vocile.

— *Pe acoperiş!* urlă el, încercând să se facă auzit.

Dar lupii erau ocupaţi cu stingerea focului, iar oamenii nu-l puteau pricepe. De sus veni un strigăt – flăcările se înălţau tot mai mult, iar norii de fum îi învăluiseră pe copii.

Anders încercă grăbit să revină în forma umană. Simţea durerea străbătându-i braţele şi picioarele, dar arşiţa focului făcea transformarea aproape imposibilă. Aproape, dar nu imposibilă.

Alergă înainte spre doi oameni care fixau o scară, ridicând-o pe casă, şi care, în graba lor, mai că dărâmară a doua scară. Se prinse de braţul omului cel mai apropiat.

— Trebuie să o facem să ajungă mai sus! strigă el, arătând cu mâna.

Ochii omului se măriră şi ridică privirea, scrutând prin fum. Dar o clipă mai târziu, clătină din cap.

— Găsesc ei o cale să coboare, spuse el. Mereu găsesc o cale să coboare. Altfel, cum reuşesc să se caţăre acolo?

— Ba nu! protestă Anders. În spatele acestor clădiri nu există nimic, dacă ar fi putut, n-ar mai fi stat acolo!

Dar omul se debarasă de el, făcându-l pe Anders să se împleticească în spate, în vreme ce mulţimea se agita în jurul lui. Trebuia să facă ceva! Existau două scări împinse pe ziduri pentru a-i ajuta oamenii de la ferestre, şi era nevoie numai de una. Dacă nu avea să găsească o cale de a-i salva pe Jerro şi pe ai săi, aceştia urmau să ardă de vii.

Îşi îndreptă umerii şi se întoarse la bărbatul dinainte.

— Ascultă, spuse el, sperând ca vocea să nu-i tremure cum tremura pe dinăuntru, eu sunt de la Ulfar şi îţi ordon! Pune a doua scară până sus pe acoperiş!

Bărbatul îl privi din nou, văzând de data asta şi uniforma. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să protesteze, iar Anders îl străpunse cu privirea, în care concentrase toată puterea sa, gândindu-se

intens la Sigrid, la Ennar, la Viktoria, la Rayna, aflată în stare critică.

Şi funcţionă.

Bărbatul se întoarse şi-i vorbi celui de lângă el, apoi amândoi împinseră scara şi mai aproape de perete, astfel încât treptele să ajungă mai sus. Într-o clipă, un şir de copii prinse să coboare pe ea, mai mult alunecând în graba lor de a ajunge pe pământ.

Jos îi aştepta Anders, ca să-i ajute. Jerro era îmbrăcat în vechea mantie a lui Lisabet, acum vopsită în negru, şi el apăru primul. Mai să treacă în fugă de Anders, când rămase cu gura căscată.

— Anders!

Îl îmbrăţişă şi, după o clipă, altă pereche de braţe îl cuprinse pe Anders, apoi alta, şi alta, şi alta îl prinseră pe Anders la mijloc. Simţi ceva la şold şi era foarte sigur că cineva îi umbla prin buzunar, dar ştia că era doar obişnuinţa şi nici că-i păsă.

— Trebuie să plecaţi de aici, spuse el calm.

Şi cu toţii ştiau că avea dreptate, căci nu va trece mult şi vor fi întrebaţi unde sunt familiile lor.

Mulţumindu-i în şoaptă, o luară la picior, câte unul, câte doi, pierzându-se în întuneric. Rămas singur, Anders îşi dădu seama că lupii învingeau focul – clădirile erau grav deteriorate, dar focul aproape că era stins.

Poate că venise timpul să o şteargă şi el şi să facă o ultimă încercare să ia urma femeii în verde. Ca să afle ce ştia despre Rayna şi de ce avea agrafa Raynei. Dacă avea să se întoarcă pe acelaşi drum pe care venise aici, femeia s-ar fi putut găsi

undeva, în calea lui.

Putea auzi vocea lui Sigrid vuindu-i în urechi, cuvintele ei în prima seară când ajunsese la Ulfar: *Să fugi o dată e de înţeles. Dar o a doua oară n-am să mai fiu tot aşa de înţelegătoare.* Dacă pleca de capul lui şi nu se întorcea la timp la Ulfar, oare ce avea să se întâmple?

Habar nu avea şi nu se simţea bine să părăsească haita, dar trebuia să încerce.

Însă, când se întoarse, se văzu înconjurat de o duzină de orăşeni. Era singurul lup în formă umană şi stăteau cu toţii cu ochii pe el, aşteptând să le spună ceva.

— Casa noastră! strigă o femeie, în vreme ce o fată trăgea de ea. Acolo am totul, mi-am pierdut toată averea!

Gura fetei forma o linie fermă şi Anders îşi dădu seama că toţi se străduiau să nu lase panica, sau disperarea, sau pe amândouă să-i cuprindă.

— Îmi pare rău! spuse el, neputincios. Am venit cât de repede am putut.

— Ştim, se jeli ea. Nu se poate face nimic? Tot avutul nostru era în casă. Nu mai avem nimic. Ce ne vom face acum?

Se uita lung la Anders, cuvintele ei rămânând suspendate în aer, iar Anders îşi dorea din toată inima să ştie ce răspuns să dea.

Ştia cum era să nu ai nimic.

Vocea lui Sigrid răsună în spatele lui.

— Primăria o să vă asigure cele de trebuinţă.

Anders îşi întoarse capul şi o văzu stând acolo, din nou în forma umană, cu faţa ei albă mânjită de

funingine, cu părul ei blond imaculat acum împestriţat de cenuşă.

— Îmi pare rău că am ajuns prea târziu, spuse ea, cu o voce mai blândă decât auzise el vreodată până atunci. Vom salva ce se va putea. Probabil unele dintre lucrurile voastre sunt încă înăuntru. E mâna dragonilor, fără îndoială. Era foc de dragon.

Ridicase vocea, astfel încât toţi din mulţime s-o audă, şi oamenii se adunară mai aproape.

— Ce vor ei e ca noi să ne temem. Dar *nu* ne va fi frică de ei. Lupii gheţii vă vor apăra!

Mulţimea murmură, un sunet care pe jumătate exprima frică, pe jumătate recunoştinţă, cei mai mulţi venind şi mai aproape, alţii stând cu ochii pe cer.

Vocea i se înăspri din nou, dar avea şi o nuanţă de compasiune pe care Anders nu apucase s-o cunoască. Lui Sigrid chiar îi păsa de locuitorii din Holbard. Şi le împărtăşea furia.

Şi, îşi dădu el seama, şi lui. Ce-i stârnise pe dragoni să facă un lucru ca ăsta?

Un lucru ştia sigur: Lisabet nu avea dreptate. Ea încerca să-i înţeleagă pe dragoni, dar era limpede că doar un lucru putea fi înţeles. Dragonii voiau să le facă rău oamenilor din Vallen prin orice mijloace.

Lăsându-i în spate pe lupii care priveau tăciunii, asigurându-se că focul nu va izbucni din nou şi începând să salveze ce puteau din bunurile oamenilor, restul haitei plecă, întorcându-se la Ulfar. Anders intră în formaţie cu ei, dar, deşi ştia că şi Sigrid, şi profesoara Ennar îl observaseră,

niciuna dintre ele nu venise să-l întrebe ce căuta acolo.

Grupul de elevi din ultimul an cu care fusese înainte ca alarma să sune veni să-l preia, şi tustrei îl încadrară.

— O să fim norocoşi dacă nu dăm de necaz fiindcă că te-am târât după noi, spuse una dintre fete. De-acum nu-ţi mai dăm drumul.

Ceea ce însemna că nu mai avea nicio şansă s-o caute pe femeia în verde. Sau s-o şteargă şi să găsească vreunul dintre lucrurile Raynei pe care să-l folosească pentru a încerca s-o localizeze.

Îi venea să urle de supărare. Fusese *atât de aproape* de femeia cu agrafă, cât pe ce să afle mai multe! Şi, în seara aceea, mai avea puţin şi ar fi putut găsi ceva, înainte ca Jerro şi ceilalţi să aibă nevoie de el.

Cum ar fi putut să fie deopotrivă lup *şi* fratele ei?

Haita se apropia de Ulfar, unii lupi în formă umană, mulţi în patru labe. Îşi dădu seama că putea înţelege în mare măsură tot ce vorbeau, chiar şi când erau în formă de lup.

Un bărbat cu păr grizonant, cârlionţat, şi cu o expresie severă, vorbea mai tare decât restul. Ca şi Sigrid, era acoperit cu cenuşă, având faţa aproape la fel de cenuşie precum părul.

— Niciodată nu mi-am dorit aşa de mult să fi găsit o cale să ajungem la Drekhelm. Să-i găsim pe dragoni. Pe laşii ăia care au pus foc şi au fugit, atacând noaptea.

Un murmur de încuviinţare se auzi dinspre lupi,

care mârâiau supăraţi, dar Anders era cu ochii pe Sigrid şi pe Ennar, care mergeau puţin mai în faţă. Cele două femei îşi întoarseră capetele pentru a-şi încrucişa privirile.

Dar nu schimbau o simplă privire. Era o *privire.*

Una care-l făcu pe Anders să se împiedice de o piatră, simţind cum i se taie respiraţia. Ştiau ele ceva ce ceilalţi nu ştiau? Ceva ce nu ştia nici măcar Hayn?

Cunoşteau un mod de a-i găsi pe dragoni?

Trebuia să afle.

Capitolul cincisprezece

Rămase treaz aproape toată noaptea şi, la micul dejun, era deja hotărât. Se aşeză pe un loc în faţa lui Lisabet şi vorbi repede, înainte ca Sakarias şi Viktoria să termine de discutat despre cantitatea de şuncă din farfurie şi să li se alăture. Îi venise o idee chiar înainte să se crape de ziuă – o cale de a beneficia de ajutorul lui Lisabet fără să o mintă despre ce avea de făcut, fără să-i spună însă cu exactitate de ce o făcea. Era cinstit atât cât putea să înţeleagă ce înseamnă să fii cinstit.

— Lisabet, spuse el calm, am nevoie de ajutorul tău.

Numaidecât îi câştigă atenţia.

— Îţi aminteşti de cadrul locator din bibliotecă? zise el. Cel din caseta de sticlă?

— Da, spuse ea, nedumerită.

Îi spuse că are nevoie de ceva de la persoana pe care voia s-o caute, iar Lisabet îl ascultă cu

atenţie. Singurul loc în care schimbă povestea a fost numele persoanei pe care o căuta.

— Am un prieten pe nume Jerro, spuse el.

Îi venise ideea după ce-l întâlnise pe celălalt băiat în noaptea incendiului.

— El este cel care m-a ajutat să fug în ziua în care m-am transformat prima oară, când mi se făcuse frică. Pe străzi, mereu aveam grijă unul de altul, şi acum îmi fac griji pentru el.

Măcar nu trebuia să-şi măsluiască expresia când spunea lucrul acesta – avea o mulţime de griji şi era sigur că, în general, îi vor apărea pe faţă.

— Noaptea-trecută, la incendiu, am văzut câţiva copii pe care-i cunoşteam, şi ei mi-au spus că... nimeni nu ştie unde ar putea fi. Iar eu sunt prins aici, aşadar, nu pot să fac nimic – nu că aş şti unde să caut... Au încercat în toate locurile cunoscute.

— Şi vrei să încerci cadrul, spuse ea, aplecându-se pentru a păstra un ton coborât. Dar avem nevoie de ceva ce-i aparţine. Va fi greu să ieşi din academie noaptea ca să cauţi ceva ce i-a aparţinut, dar nu şi imposibil. Totuşi, înainte de a ne asuma riscul, ar trebui să vedem dacă e vreo şansă să funcţioneze. Încearcă-l pe cineva de la care avem deja ceva.

Anders se holbă la ea – se simţea ca un prost că nu-i venise lui ideea. Bineînţeles, puteau folosi ceva ce aparţinea cuiva dintre ei sau unui prieten, ca să afle cât se poate de repede dacă acel cadru locator era stricat de tot sau era doar nesigur. Se pripise, încercând să folosească din prima ceva ce-i

aparţinuse Raynei.

Trebuiră să se oprească din discuţia lor când Sakarias şi Viktoria li se alăturară, iar Sakarias începu o lungă şi încurcată poveste despre cum fusese el fugărit de o vacă la ferma familiei.

Anders socoti că povestea era spusă ca să-l facă să râdă – că prietenul său văzuse că era neliniştit –, drept pentru care se strădui să-i acorde toată atenţia. Viktoria susţinu că era un exemplu clasic al faptului că Sakarias nu era deloc atent şi avea de pierdut din cauza asta, dar Anders surprinse urma unui zâmbet când ea îi spuse acest lucru lui Sakarias.

În seara aceea, după ore, Anders şi Lisabet se furişară în bibliotecă. Cu toţii erau obişnuiţi să-i vadă venind acolo ca să-şi facă temele, aşa că nimeni nu păru să-i ia în seamă. Luaseră brăţara preferată a lui Lisabet, o eşarfă a Viktoriei şi două creioane ale lui Sakarias.

— Dacă are importanţă cât de mult timp a petrecut persoana cu lucrul ăla, creioanele ar fi un test excelent, spuse Anders în vreme ce treceau prin uşile duble.

Treaba lui Lisabet era să-i distragă bibliotecarei atenţia, aşa că-i ură noroc lui Anders şi plecă să-şi ia slujba în primire.

Anders îşi scoase alene cărţile şi, curând, Lisabet şi bibliotecara porniră printre rafturile mai îndepărtate, căutând îndelung şi cu atenţie cărţi prea puţin cunoscute, despre care numai Lisabet ştia să întrebe.

Aşteptă până reuşi să audă vocea lui Lisabet

răzbătând până la el din capătul celălalt al bibliotecii, apoi înhăţă creioanele, eşarfa şi brăţara, grăbind pasul către caseta de sticlă. Spera ca, în următoarele două minute, să nu apară nimeni.

Dar, când ajunse la caseta de sticlă, se opri abrupt. Cadrul locator şi pânza lui albă *dispăruseră.*

În locul lor, găsi un cartonaş alb, mic, împăturit, pe care fusese scris îngrijit un mesaj. Îl citi cât de repede putu. *Acest artefact a fost temporar mutat în atelierul lui Hayn.*

Deznădăjduit, se întoarse să stea cu cărţile sale, aşteptând-o pe Lisabet. Aceeaşi întrebare care-l frământase ultima oară când părăsise atelierul îi răsuna în cap din nou. Dacă nu exista nicio modalitate de a repara artefactele, de ce-ar fi luat Hayn unul dintre ele?

Când Lisabet reveni în grabă peste câteva minute, el clătină încet din cap şi ea făcu o faţă lungă.

— N-a funcţionat?

— N-am apucat să-l încerc, îi spuse el, relatându-i ce se întâmplase.

Una era să-i ceri să-i distragă unei bibliotecare atenţia, şi cu totul altceva să-i ceri să te ajute să intri într-un atelier. Dar Lisabet nu ezită.

— Trebuie să găsim o cale prin care să desfacem încuietoarea de la uşă, spuse ea. Va fi cu mult mai complicat decât o simplă casetă de sticlă. Sunt sigură că o să pot să verific.

Se lăsă un moment de tăcere jenant, după care Anders reuşi să îngaime:

— Ăăă… s-ar putea să o fac eu, admise el.

Îşi simţea obrajii arzând. Era ca şi cum i-ar fi spus lui Lisabet că fusese un răufăcător înainte să vină la Ulfar.

Dar ea nu spuse nimic şi nu mai pierdură timpul, îndreptându-se direct către atelier – se opriră doar în camera lor cât să ia două agrafe de-ale Viktoriei. Ajunşi la uşa atelierului lui Hayn, Anders ciocăni uşor, apoi, când nu primi niciun răspuns, ciocăni încă o dată, mai tare. Înăuntru era linişte, aşa că se ghemui în faţa încuietorii, în vreme ce Lisabet era cu ochii în patru, în caz că apărea cineva.

Niciodată nu se simţise bine furând din buzunare sau şterpelind de pe stradă ca să aibă ce mânca, deşi Rayna îl liniştea de fiecare dată. Acum însă nu simţea nici cea mai mică ezitare. Ceea ce făcea el era important şi era singura cale prin care o putea salva pe sora sa.

De obicei, Rayna era cea care făcea treaba asta, deşi niciodată cu preţioasele ei agrafe, de frică să nu le rupă. Şi el era aproape la fel de iute ca ea. Îndoi prima agrafă şi o introduse cu grijă înăuntru, găsind locul dorit şi apăsând în jos, în timp ce o introducea pe a doua. Cu coada ochiului văzu că Lisabet stătea în continuare cu ochii-n patru, dar nu se putu opri să nu se întrebe ce anume avea ea să facă dacă ar fi venit cineva de după colţ şi i-ar fi prins.

Şi de parcă gândul acesta i-ar fi chemat în vreun fel pe musafiri, o auzi pe Lisabet înghiţindu-şi un ţipăt. Ridică brusc capul şi-l văzu pe colegul lor Jai apărând de după colţ, cu părul lui roşu de

neconfundat, urmat la doi paşi de Hayn.

Era ca şi cum timpul ar fi încetinit. Şi nu putea fi decât evident cu ce se ocupa Anders acolo.

Nici măcar nu avea timp să gândească – doar îşi ridică mâna dreaptă, o făcu pumn şi-şi ridică degetul mare atingându-şi urechea. Semnalul străzii pentru *ajută-mă, e urgent* – semnalul pe care nimeni nu-l putea ignora. Semnalul cu care îi obişnuise pe colegii săi când luau masa la cantină.

Pentru o clipă, nu crezu că Jai şi-l va aminti, dar făcură ochii mari, iar Jai, fără să ezite, făcu stânga-mprejur şi se lovi în plin de Hayn.

— Hayn! auzi Anders pe hol vocea lui Jai, care mima veselia, luându-l de braţ pe Hayn şi ducându-l pe după colţ, nelăsându-i marelui lup nicio şansă să se opună. Trebuie să-ţi arăt ceva, tocmai te căutam! Ăăă… pe aici!

— Uau! şopti Lisabet, privind în direcţia în care dispăruseră.

Ea nu fusese la masă atunci când Anders îl învăţase pe Jai semnalul, dar recunoştea o diversiune atunci când o vedea.

— Băiat bun, Jai. Grăbeşte-te, n-o să poată să-l reţină prea mult pe Hayn!

Ceea ce Anders şi făcu, iar după o secundă încuietoarea cedă. În *sfârşit,* mergea ceva şi pentru el.

Se strecurară în atelierul care arăta exact aşa cum fusese când trecuseră ei pe acolo, vag luminat de fuioarele de lumină. Skrabok-urile pe care le căraseră pe pupitrul lui Hayn fuseseră înlocuite de alt teanc de cărţi, iar lângă ele se găsea cadrul

locator de metal după care veniseră. Se repeziră spre el.

Anders începu cu creioanele, de la care se aştepta să aibă cele mai mari şanse de reuşită, punându-le sub cadru şi urmărindu-l cu atenţie.

Cadrul nu făcu absolut nimic.

El trecu un deget peste runele de pe ramă, dar la fel de bine puteau să nici nu fie acolo, căci nu era nicio diferenţă. Suprafaţa pânzei nu se mişcă defel, darămite să mai şi arate o imagine cu locul unde se afla Sakarias!

Strâmbându-se, luă creioanele şi făcu o încercare cu eşarfa Viktoriei, verificând cadrul din toate unghiurile după un mesaj care i-ar fi putut spune unde se afla colega sa de cameră.

Nimic.

În cele din urmă, încercă brăţara. Lisabet se găsea chiar lângă el. Îşi ţinu respiraţia, sperând fără vreun temei să vadă în cadru o imagine a feţei ei pistruiate. Chiar dacă era slăbit, chiar dacă nu mai avea deloc viaţă, cadrul tot ar fi fost în stare să-i arate unde se găsea ea.

Dar din nou nicio mişcare, doar tăcere, şi amândoi rămaseră cu ochii pe el.

— Poate că n-a fost construit îndeajuns de bine şi treptat a rămas fără esenţă, spuse încet Lisabet.

— Trebuie s-o ştergem, spuse el, încercând să nu ia în seamă apăsarea din piept.

Pierduse foarte mult timp căutând o şansă de a scăpa în oraş ca să găsească vreun lucru de-ale Raynei, când de fapt nu avusese nicio şansă să dea peste aşa ceva.

— Ia stai, zise ea, coborându-şi privirea pe hârtiile de pe pupitrul lui Hayn. Şi-a luat notiţe despre cadrul locator.

Începu să caute prin cărţi, deschizându-le la paginile la care Hayn pusese drept semn mici bucăţele de hârtie. Cele mai multe erau vechi şi ridicau nori de praf ori de câte ori le lua de la locul lor. Anders tuşi, întrebându-se cât de mult scotocise Hayn în bibliotecă după ele.

Îşi îndesă eşarfa şi creioanele în buzunare şi se apropie de uriaşa oglindă de comunicaţii, acum spartă, de lângă uşă, cu urechile ciulite după sunetul unor paşi care s-ar fi putut apropia. Lipsa imaginii din oglindă era descumpănitoare.

— Ascultă, Anders, spuse Lisabet apucându-se să citească cu voce tare dintr-o carte al cărei scris de mână era foarte vechi şi foarte subţire.

Esenţa din artefactele mai slabe poate fi stimulată în timpul echinocţiilor sau al solstiţiilor, căci în acele perioade esenţa inundă lumea naturală şi poate fi canalizată în cantităţi mari.

Anders îşi închise ochii. Nu-şi permitea să aştepte echinocţiul pentru a proba cadrul – Rayna putea fi moartă până atunci.

Anders îşi lipi urechea de uşă. Din moment ce locatorul nu funcţiona, nu aveau de ce să mai zăbovească aici – deşi era nespus de curios să vadă la ce muncea Hayn aici.

— Lisabet, dacă ne prinde Hayn aici… începu el.

— Anders!

Întorsese altă pagină, aproape amuţind. El se grăbi să vină să vadă ce anume o uimise.

— Asta este o imagine a potirului despre care ne-a vorbit Hayn, cel despre care spunea că e stricat.

Rămase cu degetul pe schiţa unui pahar cu gura largă. Baza era în formă de trapez, decorată cu medalioane rotunde pe care erau gravate rune complicate. Avea un picior gros de metal şi deasupra ceva ce părea să fie o cupă de lemn, întărită cu benzi de metal gravat. Pe marginea ei erau alte rune – era unul dintre cele mai complicate artefacte pe care le văzuse vreodată Anders, iar sub el îi era inscripţionată denumirea.

Potirul lui Fylkir.

Vocea ei deveni tot mai moale, până când abia dacă o putu distinge.

— Uite, aici este scrisul lui Hayn, practic a scris direct pe carte, probabil era foarte incitat. A scris: *Poate fi făcut să funcţioneze?* Ce crezi că înseamnă asta?

— Cred că înseamnă că se întreabă dacă poate repara potirul, spuse Anders, căutând să pară indiferent, deşi inima îi bătea cu putere.

Îi spusese fetei că îl căuta doar pe Jerro – Lisabet era cea care voia să afle mai multe despre dragoni, iar el trebuia să pretindă că nu e interesat.

— Dar artefactele defecte nu se pot repara, şopti ea.

— Atunci răspunsul este nu, se sili el să răspundă. Nu pot fi făcute să funcţioneze.

Nu-şi permitea să lase să se vadă cât de tare îi bătea inima.

— Ar trebui să plecăm, înainte ca Jai să rămână fără muniţie.

Ea dădu din cap şi, împreună, puseră toate lucrurile la loc pe pupitru, unde fuseseră când intraseră, grăbindu-se cât de tare puteau.

— Asta înseamnă ceva, spuse Lisabet încet. Asta înseamnă că ar putea exista o cale.

Dădură zor să iasă. Anders se ţinu aproape de ea, dar cuvintele ei stârniră nenumărate ecouri în mintea lui.

Ar putea exista o cale. *Ar putea exista o cale să găseşti dragonii.*

Îi confirma bănuielile legate de privirea pe care şi-o aruncaseră Sigrid şi Ennar după incendiu.

Dacă exista o cale, el era hotărât s-o găsească.

Se auzi sunetul clopoţelului şi porniră amândoi spre sala de mese, pentru prânz, tăcuţi şi pierduţi în propriile gânduri. Anders abia dacă era atent la ce-şi punea în farfurie sau unde urma să se aşeze, până când Jai se aşeză pe locul din faţa lui, cu faţa aproape la fel de roşie ca părul din cap.

— Ai *cea mai mică idee* cât de idiot m-ai făcut să par? zise el. Nu aveam nimic pregătit! Haite şi labe, am ajuns să-i arăt celui mai mare inventator în viaţă *colecţia de bile de sticlă* a lui Mateo! Hayn habar nu avea de ce se afla acolo şi eu o ţineam una şi bună cu: „O, ia priveşte la asta, are o spirală albastră înăuntru!”

Îşi îngropă faţa roşie în mâini, gemând.

— Niciodată nu m-am mai simţit atât de prost.

— Îţi rămân dator, îl asigură Anders.

— Să *ştii* că da, pufni Jai. Dar ce făceai acolo?

Anders şi Lisabet schimbară o privire lungă. Niciunul dintre ei n-ar fi voit să mintă, dar nici să-i spună adevărul.

— Nimic rău, răspunse, în cele din urmă, Anders. Adică, nu era cazul să facem lucrul ăla, dar nu era nimic rău.

Jai rămase tăcut ceva vreme, apoi dădu din cap.

— Păi sper că a mers bine, spuse el.

Şi asta a fost totul. Nicio întrebare în plus.

Anders îşi storcea creierii cum să-i spună lui Jai că era foarte important să aibă prieteni – haită – care să-ţi salveze pielea fără să aibă nevoie de explicaţii.

Dar nu ştia cum s-o spună şi, până la urmă, a fost salvat de Sakarias, care se lăsă lângă Jai, începând să se laude cu porţia lui dublă de plăcintă, fără măcar să-şi dea seama că Jai îi şterpelise o bucăţică.

În următoarele două zile, Anders încercă de două ori să revină în biroul lui Hayn ca să caute mai multe informaţii despre felul în care Hayn încerca să facă potirul să funcţioneze din nou sau chiar să caute potirul, dar nu avu deloc noroc.

Poate că inventatorul nu ştia cine pătrunsese în biroul său, dar ştia că ceva se întâmplă – lacătul fusese înlocuit cu unul mult mai mare şi mai

robust, iar pe acesta Anders nu mai avea nicio şansă să-l desfacă.

Nu dormi toată noaptea, trecând în revistă tot ceea ce văzuse. Hayn scrisese doar atât: „Poate fi făcut să funcţioneze?” Nu precizase dacă da şi nici măcar dacă era *în posesia* potirului. Doar că avea o idee.

Deocamdată, Anders nu vedea ce ar putea face, în afară de a sta ca un şoim cu ochii pe Hayn sau pur şi simplu de a porni de unul singur în căutarea lui, îndreptându-se spre cei mai apropiaţi munţi. După asta, îi rămânea speranţa că va da peste un dragon – orice dragon –, că se va folosi de el cumva, pentru a-i da de urmă Raynei. Iar în acest timp va trebui să stea cu ochii-n patru, ca nu cumva să cadă în vreo prăpastie sau să fie ars de viu.

Dar până la echinocţiu rămăsese mai puţin de o săptămână şi nu mai avea timp să mai facă vreo alegere.

În a treia seară de când intrase în biroul lui Hayn, îl urmărea pe inventator la cină. În ciuda staturii sale masive sale, marele lup se mişca tăcut în jur, fără să provoace cine ştie ce necazuri. În seara aceea, Hayn se aşezase la o masă de lângă perete, laolaltă cu mai mulţi profesori şi cu câţiva membri ai Gărzii Lupilor.

Anders se afla în capătul celălalt al sălii, discutând cu Sakarias şi cu Mateo, aflaţi de o parte şi de alta a lui, despre desertul de la cină, în vreme ce, aflaţi în faţa lor, Viktoria, Det şi Jai vorbeau despre orele din ziua aceea. Lisabet deja plecase la

bibliotecă – pentru a face cercetări în legătură cu potirul, Anders era sigur de asta.

Fără mare tevatură, Hayn, Sigrid şi Ennar se ridicară, înclinându-se şi urându-le noapte bună profesorilor, după care ieşiră împreună din sala de mese. Doar Anders observase asta – pentru că Anders îşi făcuse un obicei din a-l urmări pe Hayn peste tot.

Fără să aibă vreun plan, le ură noapte bună colegilor săi şi se strecură pe urmele celor trei.

— O să termin eu plăcinta ta! îi strigă din urmă Sakarias.

Urmărindu-i pe coridorul care ducea la biroul lui Sigrid, Anders păşea cât mai neobservat, dar în jurul lui era doar o mână de oameni şi ştia că, în câteva clipe, va rămâne singurul care se va ţine după ei. Şi ce anume mai exact avea el de gând să facă? Să rămână lângă biroul ei, cu urechea lipită de perete? Nu ar da *deloc* de bănuit.

Avea nevoie de o diversiune – ceva care să-i facă să aleagă un drum mai lung spre biroul lui Sigrid, astfel încât să ajungă el primul acolo. Putea vedea încăperea cu ochii minţii. Era loc destul să se pitească după canapele, dacă ar avea măcar un minut înaintea lor. Trebuia să existe ceva prin apropiere de care să se poată folosi.

Ştia că ar fi trebuit să-i fie frică, dar tot ce simţea era o hotărâre nestrămutată. *Ce ar face Rayna?*

Şi deodată ştiu.

O luă la dreapta pe un coridor, străbătându-l la viteză maximă, apoi o luă la stânga pentru a

ajunge la locul unde se suna clopotul pentru ore. Dacă-l făcea să sune, toate clopotele din şcoală s-ar fi pornit ca nebunele. Fără dubiu că Sigrid şi Ennar ar veni să vadă cine suna. Şi l-ar avea pe Hayn cu ele, un specialist în artefacte. Trebuia să vină şi el.

Înhăţă sfoara cu care se trăgea clopotul, trăgând într-o parte şi-n alta, limba lovindu-se de clopot şi stârnind un dangăt asurzitor, care părea să nu se mai sfârşească niciodată.

Pentru o clipă, rămase cu privirea fixată pe el, uluit de uriaşul volum de sunet pe care-l produsese. După care se întoarse şi o luă la goană. Trebuia să ajungă la biroul lui Sigrid, sperând că va găsi o modalitate de intra, înainte ca Sigrid şi Ennar să renunţe să mai caute poznaşul.

Recunoscu biroul lui Sigrid după tapiseria care atârna la intrare, şi care înfăţişa ultima mare bătălie dintre lupii gheţii şi dragonii pârjolitori. Holul era pustiu şi, cu inima sărindu-i din piept, ciocăni uşor la uşă, în cazul în care Sigrid ar fi ajunse acolo deja, în loc să aştepte să audă vreun zgomot. Neprimind niciun răspuns, ciocăni din nou, cu o mână tremurătoare, de data asta lipindu-şi urechea de suprafaţa de lemn. Linişte, cu excepţia ecoului estompat al clopotului.

Încercă mânerul uşii*. În mod sigur era încuiată.*

Dar mânerul se roti la atingerea lui şi uşa se deschise, lăsând vederii biroul gol, care-l aştepta, al Lupoaicei Alfa. Fără să mai piardă timp, Anders se strecură înăuntru, trăgând uşa după el. Era aşa cum şi-l amintea – rafturile erau înţesate de cărţi şi

artefacte, iar cele două canapele străjuiau de o parte şi de alta a biroului, una în faţa celeilalte.

Se furişă între canapeaua din stânga şi rafturi, pornind să le cerceteze, examinând fiecare artefact în parte, în caz că ar fi descoperit vreunul pe care să-l recunoască din studiile sale.

Apoi, mânerul uşii zornăi şi mai avu doar o secundă ca să se pitească după canapea, lipindu-se de podea, înainte ca uşa să se deschidă şi în birou să pătrundă trei perechi de paşi.

— Credeam că am închis-o.

Vorbise Sigrid şi el putea să-i distingă supărarea din voce.

— Se pare că nu, se auzi vocea profesoarei Ennar, care nu părea fericită să se găsească acolo. Dar, Sigrid, trebuie să vorbim.

— Bine. Vocea lui Sigrid părea ursuză. Nu ne permitem să mai aşteptăm.

— Mai ales după incendiul ăla, aprobă Ennar, aşezându-se pe canapeaua sub care se afla Anders.

— Consider focul… ciudat, recunoscu Hayn, după sunetul vocii părând să stea pe pupitrul lui Sigrid. Este o zonă a oraşului foarte aglomerată. Îmi pot imagina un dragon spion reluându-şi forma umană şi mergând pe jos, dar ca să pună foc ar fi trebuit *să aibă* forma de dragon. De fapt, a fost nevoie de mai mult decât de un singur dragon. De ce nu i-au văzut oamenii?

— Era întuneric, spuse încet Sigrid.

— Chiar şi aşa… murmură Ennar.

— Am băgat de seamă că oamenii au protestat

mai puţin împotriva patrulelor după incendiu, spuse Hayn pe un ton neutru.

Păstrară un lung moment de tăcere.

— Adevărul contează, Sigrid, spuse Ennar pe un ton neliniştit.

Anders putea cu greu să-şi dea seama despre ce discutau. Îşi ţinea respiraţia, încercând să stea perfect nemişcat. Spera că intuiţia nu-l înşelase – avea nevoie ca ei să discute despre o cale de localizare a dragonilor, nu doar dacă Holbardul era pregătit sau nu pentru un atac.

Sigrid răspunse cu un mârâit în surdină:

— Ceea ce contează este că suntem îndeajuns de puternici să apărăm Holbardul – să apărăm *Vallenul* – dacă dragonii vor apărea din nou. *Când* vor apărea din nou. Ennar, dintre toţi, tu, o veterană a bătăliilor, instructorul nostru de lupte, nu poţi scăpa asta din vedere. Iar tu, Hayn, ştii ce înseamnă să-i pierzi pe cei dragi din pricina dragonilor. Neagă vreunul dintre voi că ar exista dragoni spioni în oraş?

— Ştim că există dragoni spioni aici, spuse Hayn. Ştim că trebuie să fim pregătiţi pentru orice ar pune ei la cale.

— Şi nu e faptul că incendiul nu i-a convins pe oameni că ameninţarea este reală, spuse Ennar. Ci doar că…

Anders încercă să-şi schimbe poziţia cu grijă, ca să poată să se lipească şi mai mult de podea. Îl dureau genunchii, ghemuit în felul acela.

Îşi lăsă capul pe pământ, privind pe deasupra covorului spre locul unde se vedeau bocancii lui

Sigrid.

Şi deodată încremeni, cu respiraţia tăiată.

Lipită de podea, în spatele celeilalte canapele, *Lisabet* îi întorcea privirea!

Capitolul şaisprezece

De sub canapeaua ei, lisabet se uita insistent la el ca şi cum i-ar fi spus să-şi ţină gura, iar el se uita la fel de insistent la ea, ca şi cum i-ar fi spus că ştia deja lucrul ăsta. Dar ea ar fi trebuit să fie în bibliotecă! Ce făcea aici, nu-şi putea da seama. Doar că se ascundea, asemenea lui.

Sigrid vorbi din nou.

— Spune-ne ce progrese ai mai făcut legat de potir, Hayn.

Anders înţepenise atât de tare, încât era sigur că-şi putea auzi clar bătăile inimii. Nu putea decât să spere că nu le va auzi şi altcineva.

— Am… o teorie, spuse Hayn. Doar atât.

— Dacă-l putem face să funcţioneze, am putea ataca înainte ca ei să găsească un motiv pentru care am veni după ei, spuse Ennar. În clipa asta, dragonii cred că nu avem niciun mijloc prin care i-am putea găsi. Vor fi mulţumiţi de ei înşişi şi se vor crede în siguranţă.

— Păi *sunt* în siguranţă! izbucni Sigrid, exasperată, iar în voce i se strecură o tentă de mârâit de lup. Pentru că noi *nu-i putem* găsi!

Anders văzu bocancii lui Sigrid mergând până lângă perete, după care ea putu fi văzută în întregime de sub canapea cum dă jos un tablou de

pe zid, descoperind un seif. Tot ce trebuia să facă era să privească la stânga ei pentru a-l vedea întins la podea în spatele canapelei.

O văzu scoţând din seif un potir din fier forjat, cu o cupă de lemn care aducea cu un pahar de vin cu picior gros, făcut din metal şi acoperit cu rune. Arăta exact ca în poza pe care o văzuseră în cartea lui Hayn.

Ea ridică o carafă şi turnă apă până îl umplu. Apoi scoase de unde era prins în piciorul paharului ceva ce semăna cu un ac şi-l aruncă înăuntru, apropiindu-se de Ennar şi de Hayn pentru a le arăta rezultatul.

— Inutil. Se roteşte fără nicio noimă. Ar trebui să arate o direcţie, ca o busolă. Spune-ne teoria ta, Hayn!

— La început, spuse Hayn, am crezut că nu mai funcţiona pentru că dragonii au mutat locul Drekhelmului, după ultima mare bătălie. Dar potirul nu a fost niciodată proiectat să arate direcţia spre Drekhelm. Arăta doar spre cel mai mare grup de dragoni din Vallen, şi acela *era* Drekhelm. Dacă dragonii s-ar fi aflat în altă parte, ar fi indicat în direcţia respectivă.

— Şi atunci de ce nu mai funcţionează? întrebă Ennar.

Anders ciuli urechile în aşteptarea răspunsului. Era vorba de un artefact care ar fi putut rezolva totul. Îl putea ajuta să dibuie capitala dragonilor şi s-o găsească pe Rayna. De sub canapeaua opusă, Lisabet îl fixa cu privirea.

— Teoria mea este că mai mulţi factori s-au

combinat pentru a-l face să nu mai funcţioneze, spuse Hayn. S-a fâsâit, ca şi multe alte artefacte care au nevoie de întreţinere. Esenţa piere din el. Poate că nu s-a scurs de tot, aşa cum am şi presupus de la bun început. Dar poate că am greşit.

— Şi ce s-a întâmplat atunci? întrebă Sigrid.

— Am scotocit în toate cotloanele bibliotecii, spuse Hayn. Ştiţi că de ani de zile tot buchisesc. Teoria mea este că se găseşte prea mult sânge de dragon în oraş. În fiecare lună, la întrecerea Toiagului, vedem copii care au destul sânge de lup să pretindă dreptul de a participa la întrecere, dar nu au îndeajuns de mult sânge de lup ca să se şi transforme. Şi în Holbard ar putea trăi şi descendenţi ai dragonilor, oameni care habar nu au că posedă acest sânge, dar care, în acelaşi timp, pot deruta potirul, năpădindu-l cu prea multe semnale slabe. La fel cum ar fi derutată şi o busolă dacă ar fi înconjurată de prea mulţi magneţi naturali.

— Vrei să spui că primeşte prea multe semnale şi că se roteşte pentru că vrea să le indice pe toate deopotrivă? întrebă Ennar.

— Da, spuse Hayn, asta, şi aşa începe să-şi piardă controlul. Nu va funcţiona în Holbard, dar eu cred că, dacă l-am scoate din oraş, şi vom prinde momentul când esenţa se va manifesta cel mai puternic…

— Echinocţiul, spuse Sigrid.

— Da, aprobă Hayn. Şi ştim că atunci aproape toţi dragonii se vor aduna la un loc. Ceea ce va

oferi artefactului cea mai mare şansă de funcţionare şi cea mai mare ţintă posibilă.

— Trebuie să-l încercăm, spuse Sigrid. Şi până la echinocţiu mai sunt doar câteva zile. Nu ne putem permite să lăsăm vreun dragon spion din oraş să vadă pe vreunul dintre noi plecând de unul singur. Ne va trebui un pretext.

Anders şi Lisabet rămaseră nemişcaţi când Sigrid se întoarse pentru a turna apa înapoi în carafă şi a pune la loc în seif potirul şi acul.

Lui Anders îi sări inima din piept şi închise ochii exact în clipa în care în care seiful se încuie cu un clinchet uşor. Sperase din tot sufletul că Sigrid avea să lase potirul pe birou. Chiar şi dacă i l-ar fi dat lui Hayn ar fi fost mai bine – ar fi putut încerca să găsească o cale de a pătrunde în atelier.

— Am câteva idei, spuse Ennar.

Dar cei trei lupi adulţi se îndreptară spre uşă, şi, dacă profesoara le împărtăşea sau nu ideile, Anders nu apucă să le audă înainte ca uşa să se închidă în urma lor şi să fie încuiată.

Anders răsuflă uşor, rostogolindu-se pe spate, dar şi el, şi Lisabet aşteptară un minut întreg înainte să iasă de sub canapele ca să se aşeze amândoi pe covor.

— Suntem încuiaţi aici? întrebă el, alegând pentru început o întrebare mai uşoară decât „Ce faci tu aici?”

— Am o cheie, spuse Lisabet, lovind buzunarul bluzei.

Anders făcu ochii cât cepele.

— Cum ai pus mâna pe o cheie de la biroul

Lupoaicei Alfa?

Lisabet ridică din umeri, evitând întrebarea.

— Pun rămăşag că eşti bucuros c-o am. Altfel, mâine-dimineaţă când va fi venit aici, ne-ar fi găsit şi nu cred că ar fi considerat destul de amuzantă chestia asta.

— Din cauza ta nu era încuiată uşa când am încercat-o, îşi dădu el seama.

— Am sărit după canapea când ai ciocănit. Nu am ştiut că erai tu până când nu te-ai trântit la pământ.

Anders înghiţi în sec.

— Lisabet, ce făceai aici?

— Voiam să cotrobăiesc pe birou, spuse ea. Mai ţii minte notiţele alea pe care le-a făcut Hayn pe cartea din atelier? Voiam să văd dacă a scris un raport pentru Sigrid.

Făcu o pauză şi continuă pe un ton mai moale:

— Dar tu de ce ai intrat aici?

Anders îşi deschise gura şi o închise iar. Se gândise la asta de multe ori. Nu îndrăznise să-i încredinţeze lui Lisabet adevărul despre Rayna.

Voise să afle mai multe despre potir pentru a-şi salva sora.

Lisabet voise să ştie mai mult, pentru că ea credea că aceiaşi dragoni care-o răpiseră pe Rayna şi puseseră foc în port puteau fi parteneri raţionali de discuţie.

Ţelurile lor nu erau aceleaşi, iar el nu avea curaj s-o facă să se împrietenească în vreun fel cu răpitorii Raynei.

— Încă mă gândesc cum să-l găsesc pe

prietenul meu Jerro, spuse el. Mă gândeam că poate Lupoaica Alfa ar avea aici vreun soi de artefact pe care să-l folosesc. Păstrează în birou Toiagul Haddei şi m-am gândit că, dacă ar exista şi alte artefacte puternice…

Îşi termină vorba ridicând din umeri şi sperând că ea-l va crede.

— Nu cred asta, spuse Lisabet, privind rafturile. Multe dintre astea sunt foarte cunoscute. Dar ai avut o idee bună.

Anders îşi privi prietena, dar în spatele lui, la stânga, se găsea tabloul care acoperea seiful, iar în seif se afla potirul care-i atrăgea toate gândurile. Era posibil să nu mai poată intra vreodată în biroul acesta, aşa că nu avea cum să-l părăsească fără să fi încercat să pună mâna pe potir. Dar cum ar fi făcut-o cu Lisabet care stătea cu ochii pe el?

Fără să-şi dea seama, se uită spre tablou, iar Lisabet îi urmă privirea.

— Vor să-i găsească iarăşi pe dragoni, spuse ea, clătinând din cap. Doar aşa îi pot ataca.

— Tu chiar crezi că potirul poate să funcţioneze? întrebă el, încercând să pară indiferent.

— Hayn aşa crede, răspunse ea. Dacă e să ştie cineva, el este acela.

— Poate… Anders îşi alese cu grijă cuvintele… poate l-am putea scoate din seif.

Ea clipi.

— M-ai ajuta cu asta? Dar tu nu eşti de acord cu nimic din cele pe care le spun despre dragoni. Şi nimeni nu este.

— Păi…

Nu putea nicicum să rostească un lucru evident. *Fireşte, eşti prietena mea, te voi ajuta să încerci şi să te împrieteneşti cu dragonii, dacă asta vrei.* Pentru că ea *era* prietena lui, şi să folosească acest lucru pentru a o minţi era mai mult decât putea el duce.

— Adică… poate aş reuşi să-l folosesc pentru a-l găsi pe Jerro. Este un locator, nu-i aşa?

— Doar pentru dragoni, răspunse ea. Doar dacă e sub acoperire şi e dragon, altfel nu va ajuta defel – şi chiar şi atunci, nu detectează decât grupurile mari.

Corect! Ce pretext stupid! Înghiţi în sec. Indiferent cât de neconvingător ar fi sunat, va trebui într-un fel sau altul să încerce să pună mâna pe potir.

— Hai să încercăm oricum!

Ea-l privi cu atenţie.

— Anders, care-i treaba?

— Păi treaba e că vreau să-l găsesc pe Jerro, spuse el, străduindu-se să-şi amintească ponturile Raynei ca să pară convingătoare.

Nu clipi prea mult. Nu clipi prea puţin. Păstrează contactul vizual. Nu te holba. Era foarte sigur că arăta ca şi cum i-ar fi căzut faţa.

— Dar potirul nu va fi de ajutor, repetă ea, mult mai încet de data asta, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama ce urmărea.

— Păi vreau să spun că şi tu vrei asta, spuse el, disperat.

Nu putea părăsi biroul fără să încerce. Dacă nu

se va mai întoarce vreodată?

— Hai să vedem dacă-l putem scoate, şi-o să ne facem griji mai târziu cum o să-l folosim.

— E o încuietoare cu cifru, spuse ea încet, şi nu-l cunoaştem.

Inima lui Anders se scurse în bocanci.

— Anders, spuse Lisabet, apropiindu-se cu un pas de el, pe bune acum, *ce* se întâmplă?

Anders avea sentimente contradictorii. Pe de o parte, Lisabet era prietena lui. El ştia că ei îi pasă de el. Şi dacă era cineva care să creadă că Rayna nu era de groază doar pentru că era un dragon, aceea era Lisabet.

Dar pe de altă parte, ea era aşa de hotărâtă să-şi urmeze ideile ei despre dragoni, încât ar fi putut folosi ceea ce i-ar fi spus el despre Rayna, doar pentru a-şi susţine punctul de vedere.

— Tu ce-ai face? întrebă el. Dacă ai avea potirul şi ar indica Drekhelmul şi i-ai putea găsi pe dragoni?

— Habar n-am, recunoscu ea. Ceea ce ştiu însă e că, dacă am avut vreodată pace cu dragonii, este posibil să o avem din nou, şi se pare că liderii noştri n-ar prea vrea asta. *Adevărul contează.*

Şi strânse pumnii când repetă cuvintele pe care Ennar i le spusese lui Sigrid.

Dar chiar şi dacă dragonii nu fuseseră întotdeauna aşa cum erau acum, Rayna tot fusese răpită. Dragonii de *astăzi* fuseseră în stare să-i răpească sora şi cine ştie ce aveau de gând cu un dragon care fusese născut şi crescut în Holbard.

Dacă ea va face greşeala să se lase prinsă în cursă şi să recunoască faptul că era înrudită cu un lup, lucrurile s-ar fi putut chiar înrăutăţi.

El îşi înfrână pornirea.

— Eşti foarte hotărâtă să dovedeşti că ceea ce gândeşti tu este adevărat. Mă tem că, dacă ţi-aş spune, ar fi doar alt lucru în plus de care să te foloseşti în lupta ta.

Ea îl privi uluită.

— Anders, tu eşti prietenul meu!

Se aplecă, prinzându-i mâinile ca să i se poată uita direct în ochi.

— Nu ţi-aş face niciodată rău. Nu te-aş pune niciodată în pericol. Nu te-am ajutat deja să intri în biroul lui Hayn? Nu am fost lângă tine seară de seară, la bibliotecă, pentru a te ajuta?

Anders simţi o strângere de inimă. Ea îl ajutase, iar el o minţise în legătură cu motivul. Lisabet nu era precum ceilalţi lupi. Lisabet era prietena sa şi Lisabet avea îndoieli despre orice fusese învăţată să creadă.

El era pregătit să aibă încredere în ea mai mult decât până atunci şi ştia că nu avea cale de întors.

— Am intrat aici să aflu şi eu mai multe despre potir, spuse el încet. Şi eu vreau să aflu unde-s dragonii, dar nu din acelaşi motiv ca tine.

Lisabet dădu din cap, iar el se sili să continue.

— Ea era sora mea, se auzi spunând. *Este* sora mea. Cea care s-a transformat în dragon în ziua în care m-am transformat şi eu. O cheamă Rayna.

Tremura, temându-se rău, în pofida încrederii sale, că Lisabet va fi şocată şi va da fuga la Sigrid.

El era rudă cu un *dragon.*

Dar ea se mărgini să dea din cap, ca şi cum lucrul ăsta ar fi confirmat ceea ce ea deja hotărâse.

Anders se zgâi la ea, încercând să înţeleagă de ce nu arăta surprinsă.

— N-a avut nicio idee că aşa se vor petrece lucrurile, cum nici eu nu am avut, spuse el. Nu le este loială dragonilor. Nu a vrut să se transforme pe podium şi nici a doua oară, pe stradă. Nu vrea să ia parte la nicio bătălie şi nu vrea să ucidă lupi. Vrea să scape de acolo, iar eu sunt singura ei speranţă de evadare. Mă tem că dragonii o vor pentru sacrificiul de echinocţiu, iar eu nu mai am timp.

— Haite şi labe, echinocţiul este foarte aproape! şopti Lisabet, pălind dintr-odată.

— Şi potirul ar putea arăta spre Drekhelm, oriunde s-ar afla acum. Dacă cercetările lui Hayn sunt corecte, s-ar putea să funcţioneze. Ar fi cea mai bună şansă a mea de a o găsi. Trebuie să mă crezi, Lisabet. Ea nu e aşa cum spun ei că ar fi.

— Te cred, spuse încet Lisabet. Se potriveşte cu toate presupunerile mele. Eşti prietenul meu, Anders, şi am încredere în tine.

Anders continuă s-o privească. Crescuse cu un set de reguli simple – *eu fac ceva pentru tine, tu faci ceva pentru mine.* Lisabet îl ştia abia de câteva săptămâni, dar, pe de altă parte, ea crescuse mai bine protejată decât el.

— Dacă te pui chezaş pentru Rayna, spuse ea, atunci eu sunt pregătită să te cred.

— Chiar aşa? rosti el încet.

— Chiar aşa, confirmă ea. Te cred pentru că eşti prietenul meu, dar asta e doar un plus. Gândeşte-te la ce a spus Hayn deunăzi – că există o lege care vorbeşte despre dragonii şi lupii care formează o familie. Şi iată întrebarea mea: dacă dragonii sunt atât de îngrozitori, de ce mai există o lege? De ce s-ar *gândi* vreodată un lup chiar şi să se îndrăgostească de un dragon? Eu, una, cred că este o altă dovadă că, odinioară, ne împăcam foarte bine unii cu alţii.

Anders era năucit.

— Chiar crezi că aşa ceva este posibil? întrebă el.

— Ar explica de ce exista legea aceea, răspunse Lisabet. Şi, oricum, gândeşte-te la toţi oamenii care ar fi putut avea printre înaintaşii lor dragoni şi lupi deopotrivă, fără ca măcar să fi ştiut lucrul acesta. Tot ce a putut Hayn să spună a fost că el nu a auzit niciodată de elementali diferiţi proveniţi din aceeaşi familie. Nu a spus că ar fi *imposibil.*

Anders respiră precipitat. Să aibă ea dreptate? Poate că el şi Rayna au avut lupi şi dragoni cândva printre strămoşii lor. Nu părea real că ei ar putea fi ceva într-atât de neobişnuit încât Hayn să nu fi auzit de asta în toate cercetările sale… dar, cum spusese Lisabet, nu era imposibil.

— Te voi ajuta s-o găseşti, dacă vom putea, promise Lisabet. Te voi ajuta s-o salvezi. Chiar dacă am trăit odinioară în bună pace cu dragonii, de la ultima bătălie nu s-a mai întâmplat asta, iar acum cu atât mai puţin. Orice aş crede eu despre

faptul că lucrurile sunt aşa cum sunt, chiar şi *eu* ştiu că nu putem doar să sperăm că ea va fi bine. Nădăjduiesc că am dreptate în ceea ce priveşte dragonii, dar tot aşa aş putea să mă înşel.

— Nimeni nu trebuie să afle asta, o avertiză el. Dacă Sigrid va găsi o cale s-o înhaţe, nu ştiu ce va avea de gând să-i facă. Poate s-o omoare.

Dar, în ciuda fiorului de groază pe care-l simţi rostind aceste cuvinte, îşi dădu seama că se simţea mai uşurat. În sfârşit, nu mai era singur.

— Nimeni nu va afla, spuse Lisabet. Am putea fi surghiuniţi dacă se va afla că vrem s-o ajutăm. Trebuie să punem mâna pe potir. Este singura noastră speranţă să găsim dragonii. Şi asta înseamnă să-l scoatem din seiful lui Sigrid.

Se întoarseră amândoi să privească la tabloul care-l ascundea, iar Anders tresări.

— Ştii ceva despre spargerea seifurilor? îl întrebă Lisabet.

— Nimic, recunoscu el. Niciodată nu am şterpelit din aşa ceva. Doar mâncare.

Recunoscând asta, se simţi copleşit de jenă. Nu va înţelege că se încredea într-un infractor?

— Îi dăm noi de capăt, spuse Lisabet. Nu ne-au spus adevărul despre dragoni şi potirul o va dovedi – şi chiar dacă nu, prietenii rămân prieteni. Vom pune mâna pe potir şi-o vom găsi pe sora ta, s-o ducem în loc sigur. Jur!

În următoarele două zile, el şi Lisabet s-au dat de ceasul morţii să ticluiască un plan de a sparge seiful. O urmărea pe Sigrid ori de câte ori avea

prilejul, întrebându-se dacă ea avea vreun semn care să-i spună că cineva pătrunsese în biroul ei. Dar, deşi o surprinsese privind în direcţia lui de câteva ori, nu părea să o facă mai sever decât de obicei. Nu părea să-l considere altceva decât un elev nou.

Cu cât echinocţiul se apropia, cu atât erau mai nebuneşti şi mai disperate planurile lui şi ale lui Lisabet. Fără să ştie cifrul, nu aveau nicio şansă să deschidă seiful.

Aşa că se gândiră să iasă din academie, să găsească un răufăcător care să se priceapă la deschis seifuri şi să-l aducă pe furiş între zidurile şcolii. Dar nu ştiau nici cum să facă primul pas, darămite să mai dea şi de insul acela de care aveau nevoie.

Apoi se gândiră cum s-o facă pe Sigrid să scoată potirul din seif *pentru* ei. Abia când Lisabet se întrebă cât de mare ar fi trebuit să fie focul pe care l-ar pune ca să fie evacuată academia – în speranţa că ar sili-o pe Sigrid să ia obiectul valoros cu ea – ştiură că se apropie de un eşec.

Anders abia dacă mai dormea, tot căutând o soluţie şi trecând din nou în revistă tot ceea ce învăţase. Iar când el şi Lisabet se întâlniră la următoarea oră de luptă, se întrebă dacă Ennar, profesoara, dormise mai bine. Avea ochii cenuşii încercănaţi, iar pe faţă un rictus care le dădea de înţeles elevilor că nu era în cea mai bună formă.

Anders nu-şi putu lua ochii de la Ennar cât aceasta îşi prezentă lecţia. Păstra secretul lui Sigrid despre existenţa potirului, dar părea să-i pese şi de

elevii ei, şi de adevăr. *Adevărul contează,* spusese ea.

— Să te aud, Anders!

Anders reveni brusc cu picioarele pe pământ, dându-şi seama că Ennar lui îi vorbise. Copiii îşi îndreptară privirile spre el, în aşteptare.

— Despre ce? încercă, tresărind în sinea lui.

— Ţi-am cerut să repeţi instrucţiunile pe care tocmai le-am expus, spuse Ennar în timp ce buzele i se subţiară în semn de dezaprobare.

Îl văzuse pierdut în reverie. În spatele ei, Sakarias se străduia din răsputeri, gesticulând, încercând fără îndoială să-i spună, printr-o şaradă, ce i se ceruse.

Anders îl privi un moment pe Sakarias, care se prefăcea că ar coborî treptele invizibile ale unei scări, prinzând apoi ceva imaginar din aer şi pornind să se lupte cu el. Anders reuşi cu mare greutate să-şi mute privirea de la el.

— Eu… ăăă…

Căuta o scuză, dar nu găsea nimic, iar Ennar îl ţintuia în continuare cu privirea.

— Iertare, doamnă profesoară, nu eram atent.

— Prin urmare, m-ai făcut să pierd timpul, iar acum risipeşti timpul colegilor tăi, mârâi Ennar. Anders Bardasen, niciodată nu a fost important pentru tine să fii atent, în special la ora mea. Dragonii sunt aici, în Holbard, şi, aşa cum au aflat şi oamenii din jurul portului cu doar câteva zile în urmă, nimeni nu este în siguranţă. Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă să-mi ţin elevii în siguranţă, dar cel puţin trebuie să fiţi atenţi atunci când vă

instruiesc.

— Aşa e, doamnă profesoară, murmură el, în vreme ce colegii săi lăsau să li se vadă pe chipuri fie dezaprobarea, fie simpatia.

Cu orice preţ, îi răsună în minte. Asta include şi minciuna? Asta include şi uciderea? Uciderea surorii mele?

Alungă din minte aceste întrebări, înainte ca acestea să-l copleşească. Repetară luptele cu mai mulţi adversari, urmărirea unui om pe jos şi urmărirea unui lup. Vorbiră despre metodele de a lua urma unui dragon – cum să ştii că ai dat de un cuibar, cum să ştii, după nori, dacă aerul este favorabil zborului, cum să ştii care sunt munţii în care se găsesc vulcanii care creează căldura de care au nevoie dragonii. La sfârşitul orei, Anders nu-şi mai putea stăpâni entuziasmul, în ciuda oboselii – toate astea erau exact cunoştinţele de care avea el nevoie ca să o găsească pe Rayna.

Totuşi, cum se întâmplă de obicei la orele de luptă, ceva îl aştepta pe după colţ ca să-i strice bucuria. Urmară exerciţiile cu suliţele de gheaţă, iar câţiva dintre elevii care-şi făcuseră transformarea cu aproape un an în urmă şi acum erau pregătiţi să treacă în anul al doilea repetară şi invocarea frigului.

Peste tot în jurul lui, colegii aruncau suliţe zimţate şi invocau nori de ceaţă rece, care puteau slăbi abilitatea dragonilor de a-şi concentra puterea în foc. Avea mintea limpede, iar trupul îi deveni puternic când în preajmă se făcu frig.

Dar, ca de obicei, nu reuşi să simtă apa în jurul

său, darămite s-o mai şi facă să se supună dorinţelor sale.

Ca de obicei, nu reuşi să arunce nici măcar un ciob de gheaţă. Ştia că în clasa lui erau şi dintr-aceia care rânjeau când făcea lucrurile anapoda, care alegeau să se aşeze la celălalt capăt al mesei sau să se asigure că nu-l vor avea adversar la orele de luptă. Pentru ei, el era tot băiatul care venise de pe străzi, care nu putea nici măcar să spună cum ajunsese să facă parte din haită.

În mare parte, reuşea să-i ignore, ca să se concentreze pe prietenii pe care şi-i *făcuse* – Lisabet, Viktoria şi Sakarias, Jai, Mateo şi Det. Să se concentreze pe treaba pe care o avea de făcut, care era mai importantă decât orice altceva. Dar în momente ca acela, era mult mai greu să scape de griji.

Şi cum avea să se descurce dacă se va trezi faţă-n faţă cu dragonii la Drekhelm? Era cea mai aiurea şansă de salvare pe care ar fi putut s-o aibă cineva.

La sfârşitul orei, pe când se pregăteau să se întoarcă la vestiar ca să-şi schimbe tunicile cu uniformele, Ennar le ceru să se strângă în jurul ei.

— Mâine vom încerca ceva diferit, spuse ea. Vă voi scoate din Holbard, într-o excursie de două zile şi o noapte. Azi, o parte din haită e afară pe câmpii, depozitând provizii pentru noi ca să putem călători sub formă de lupi, fără să ne mai facem griji cu căratul bagajelor. Fiţi pregătiţi să plecăm mâine, imediat după micul dejun. Ne întoarcem în seara următoare.

Cât timp vorbi, totul din jur deveni lipsit de interes, iar Anders îşi dădu seama ce însemnau vorbele ei.

Împrăştiindu-se, cu toţii începură să discute aprins şi, după o clipă, Lisabet i se alătură lui Anders, prinzându-l de braţ.

— Ştii de ce mergem, şopti ea înfrigurată.

Un fior îl străbătu şi pe Anders.

— Pun pariu pe coada mea că ieşirea asta este o acoperire, ca să poate testa potirul, şopti el. Vrea să pară că facem o excursie cu şcoala, astfel încât dragonii spioni din oraş să nu ştie ce se pune la cale.

— Şi asta, murmură Lisabet, înseamnă că potirul nu se va afla în seiful din biroul lui Sigrid.

— Asta e! şopti el. Nu-mi vine să cred, Lisabet, a venit momentul!

— Acum, tot ce avem de făcut este să-l şterpelim de la Ennar, spuse, deşi zâmbea şi ea. Şi să sperăm că va funcţiona. Poate vom reuşi să ne depărtăm de ceilalţi copii din clasă fără să se bage de seamă şi să localizăm dragonii ca s-o salvăm pe sora ta. Ah, şi până la echinocţiu mai sunt doar câteva zile. Au mai rămas puţini paşi de făcut până vom ajunge să avem succes.

— Cui îi pasă? şopti el, vesel. Suntem pe val. Asta contează.

El îşi dădu seama că erau taman cuvintele pe care le-ar fi spus Rayna în momentul acela. Şi pentru prima oară, când se gândi la ea, zâmbi.

Rayna, vin!

Capitolul şaptesprezece

Se adunară a doua zi, după micul dejun, îmbrăcaţi în haine groase, diferite de uniformele reglementare de şcoală. Purtau pantaloni mai groşi, care intrau în bocanci, şi cămăşi largi croite dintr-un material aspru, cu jachete matlasate pe deasupra, dar tot tivite cu alb pentru a se vedea că sunt elevi.

— Nu ne va fi foarte frig în forma de lup, dar vom avea nevoie de haine groase ori de câte ori ne vom schimba, ca atunci când vom lua prânzul, spuse Viktoria, netezindu-şi jacheta şi controlându-şi amuleta de la gât.

— Vorbeşte pentru tine, spuse Sakarias, rânjind. Vreau să merg la vânătoare. Sper să ne lase.

La gândul vânătorii şi al cărnii crude, lui Anders i se lungi faţa, când, dintr-odată, îşi dădu seama că-i lasă gura apă. Poate că minţii sale nu-i plăcea ideea aceasta, dar corpul nu avea nicio problemă cu ea.

Jai şi Det prinseră să danseze la gândul că ar putea merge la vânătoare. Se transformară în lupi unul după altul, începând să se hârjonească într-un simulacru de luptă, care dură cam un minut, până când uriaşul Mateo sări pe amândoi, ţintuindu-i de pământ.

Apăru şi Ennar, care era îmbrăcată la fel, având pe un umăr un rucsac. Era acoperit cu o plasă fină de metal, care scânteia în lumina soarelui. Profesoara nu trebui decât să mârâie uşor

– chiar şi fiind în forma umană –, că luptătorii se ridicară în picioare şi îşi reluară forma umană.

— În rucsacul ăla Ennar are un artefact, spuse Lisabet pe un ton detaşat, când îl surprinse pe Anders privind la el. Înseamnă că se va transforma odată cu ea, ca şi hainele, continuă pe un ton nevinovat. S-ar putea să care un lucru pe care nu se încrede să-l lase pe mâna celor din echipă, care n-ar fi în stare să-l ascundă, ori nu vrea să-l lase acolo zi şi noapte.

— S-ar putea, căzu de acord Anders, simţind cum îl străbate un fior de speranţă.

Nu se uita decât la rucsac, străduindu-se să-şi imagineze cum arată potirul de dinăuntru. Era clar că avea forma potrivită.

Numai dacă potirul va funcţiona, vor avea şi ei şansa să ajungă în Drekhelm. Planul era să încerce şi să se strecoare pe nesimţite, pentru a pleca în căutarea Raynei fără a fi descoperiţi – lupii erau foarte mici în comparaţie cu un dragon. Cu siguranţă că şi casele dragonilor erau pe măsura mărimii lor, cu o mulţime de firide şi de umbre în care creaturile mici ca el şi Lisabet se puteau ascunde.

Grupul de elevi se transformă în haită, iar Ennar, a cărei blană era de acelaşi cenuşiu de otel ca şi părul, îi conduse pe Ulfarstrat şi, de acolo, spre porţile oraşului. Ţinând pasul cu elevii din clasa lui, Anders găsi că-i plăcea pavajul de sub labe şi briza care-i mângâia blana. Era altceva acum decât goana nebunească din ziua în care avusese loc incendiul de la docuri.

Părăsind Holbardul şi înaintând pe câmpii, văzură că pe alocuri pământul încă era acoperit de petice de omăt. Frigul de peste noapte încă stăruia, îmbrăcând iarba în argint şi făcând să se reflecte lumina timpurie a zorilor, iar lui Anders i se părea că întinderea era fără de sfârşit. Nu mai părăsise până atunci oraşul, dar, deşi îi văzuse împrejurimile cocoţat pe acoperişul Lupului Şiret, să fii afară pe câmpii era cu totul altceva.

Când răsuflau, umpleau aerul de aburi, iar pământul se întindea în faţa lor, până hăt departe, spre pădurea de la poalele munţilor, care părea doar o linie vagă trasă în zare. *Marea Pădure a Ceţurilor,* i se spunea pe hartă. În noaptea aceea, Anders trebuia să găsească o cale de a fura potirul, pentru a putea să se îndrepte, spera el, către Drekhelm. Poimâine avea să fie echinocţiul.

Dar în clipa aceea, se bucura de goană.

Ennar îşi săltă capul şi-şi urlă pura plăcere de a fi afară pe câmpii, de a alerga împreună cu haita ei după ea, şi toţi ca unul îşi ridicară capetele să i se alăture, iuţind ritmul. Apoi, Ennar chiar îşi întinse labele, mărind viteza şi pornind în goană, iar elevii se răspândiră în spatele ei, urmând-o.

Acum alergau aşa cum n-ar fi putut-o face în oraşul aglomerat, cu străzile lui strâmte. Anders vedea acum că goana în haită nu se compara nicicum cu tururile din sala de lupte.

Acum simţeai că *trăieşti* cu adevărat.

În cele din urmă, încetiniră şi continuară la pas întins, înghiţind kilometru după kilometru, iar când soarele dimineţii prinse să topească chiciura de pe

iarbă, fără însă să îndepărteze peticele de omăt, Anders îşi lăsă mintea să intre în ritmul alergării. Câmpiile erau atât de întinse, încât aveai impresia că te găseşti în mijlocul oceanului – simţea că se mişca incredibil de repede sau probabil că stătea complet nemişcat.

De fiecare dată când labele loveau pământul, îşi amintea că era mai aproape de munţii care se profilau la orizont cu pantele lor negre şi abrupte şi vârfurile înzăpezite. În sfârşit, se îndrepta către Rayna.

Iarba de pe câmpii crescuse subţire, în smocuri, lăsând la iveală multe pâlcuri de pietre negre cu marginile zimţate – singurele semne care mai aminteau de erupţiile de odinioară ale vulcanilor. Acum zăceau nemişcate, acoperite cu un strat gros de muşchi verde-auriu, care aducea cu o catifea pufoasă ce se subţia acolo unde negrul răzbea prin colţurile şi prin marginile ascuţite.

Peste câmpii şerpuiau râuri care se răsuceau leneş şi reveneau la propriul curs, niciodată drept. De departe, arătau ca nişte oglinzi de argint perfecte, în care se reflecta un cer palid, care părea că le digeră alergând pe lângă ele.

Haita se opri pentru prânz când ajunse la o construcţie de piatră pe malul unui râu, destul de mică, având cel mult înălţimea unui om normal. Ennar se transformă în om, abia părând să gâfâie, iar copiii îi urmară exemplul, respirând precipitat şi ţinându-şi mâinile pe genunchi.

Garda Lupilor trecuse pe acolo cu o zi înainte, ca să le lase provizii, iar Ennar scoase la iveală

duzini de rulouri de pâine neagră-cafenie, savuroasă, pachete cu carne afumată şi brânză şi apoi un vraf de căni de tablă care intrau una într-alta.

Îşi umplură cănile cu apă din râu şi se răspândiră pe mal, scoţând pâinea şi făcându-şi sandviciuri cu brânză şi carne.

— Mi-e foame, spuse Sakarias, luând o gură din carnea afumată şi savurând-o. E doar părerea mea, sau carnea este mult mai interesantă decât pâinea şi brânza?

— Asta înseamnă să-ţi petreci toată dimineaţa ca lup, răspunse Viktoria. Dar, totuşi, mănâncă tot, te va ajuta să alergi în după-amiaza asta.

— Până diseară o să fiu terminată, recunoscu Lisabet, întinzându-şi picioarele. Întotdeauna i-am invidiat pe cei din anii mai mari când ieşeau peste noapte, dar acum mi-aş dori să fi avut ceva mai mult antrenament.

— Vom dormi bine cu toţii, confirmă Anders, schimbând o privire cu Lisabet.

Din fericire, cu toţii *vor* dormi bine, cu excepţia lor.

Ennar nu-i lăsă prea mult în pauză şi, în curând, porniră iar să alerge peste câmpii. Se mai opriră şi după-amiază, deşi nu ieşiră din forma de lup. Ennar le ţinu scurte lecţii de urmărire şi le arătă cum să găsească cele mai sigure căi ca să coboare spre râu, păşind pe malurile umede care se puteau oricând surpa, apoi îi duse spre un coborâş mai abrupt, astfel încât să poată să-şi pună labele din faţă în apa curgătoare, din care

sorbiră îndelung, însetaţi.

Apa provenea din gheţarii topiţi din munţi, rece de te amorţea, iar pe Anders începu să-l doară burta după ce bău. Dar apa îl şi reînvioră, iar peste câteva clipe începu iar să gonească.

În seara aceea, îşi făcură tabăra la un al doilea ascunziş, revenind la forma umană, pentru a lua proviziile din adăpostul de piatră. Nici lui Anders şi nici lui Lisabet nu le scăpă momentul în care Ennar îşi duse rucsacul înăuntru.

— Ne-au răsfăţat, spuse profesoara lor, cu unul din rarele ei zâmbete, când descoperiră că lupii adulţi le aduseseră vreascuri din pădurile aflate la cel puţin două ore de goană de la acel loc. Cu siguranţă cineva are un prieten în patrula care s-a ocupat cu asta.

Mateo recunoscu că era vorba de fratele lui mai mare, iar ceilalţi izbucniră în ovaţii când găsiră turbă pentru aprins focul şi hrană de rezervă. Odată cu lăsarea serii, aprinseră focul pe malul râului. Din făină şi apă, adăugând un pic de sare, făcură un aluat pe care l-au pus în vârful unor beţe. Le-au ţinut deasupra focului până ce aluatul s-a copt. Anders luă în tăcere o pungă cu fainã, ascunzând-o sub grămada de turbă şi de vreascuri – avea cam aceeaşi mărime ca potirul şi spera să aibă nevoie de ea mai târziu.

Ennar le arătă cum să desprindă pâinea crocantă din vârful beţelor şi cum să umple golul lăsat de beţe cu gem de fructe, care se topea rapid din cauza căldurii şi le curgea pe bărbii când muşcau din acest delicios desert. Doar doi elevi –

cei care urmau să treacă în anul doi – mai campaseră afară peste noapte.

Pentru prietenii lui Anders asta era prima oară şi toţi păreau hotărâţi să se distreze pe cinste. Dar Anders aştepta cu nerăbdare să-i vadă plecaţi la culcare – în noaptea aceea trebuia să o şteargă cu potirul, ca a doua zi s-o poată găsi pe Rayna. Urma echinocţiul şi… mintea lui refuza să ştie ce se putea întâmpla atunci.

Sakarias fu cel care începu şirul poveştilor cu dragoni şi, pe măsură ce se întuneca, toţi copiii din grup se înghesuiră în jurul focului, unii într-alţii, tresărind la fiecare umbră mişcătoare.

Ennar părea mult mai îngăduitoare şi-i lăsă să-şi facă de cap până când stelele prinseră să sclipească deasupra lor, răspândite pe cerul aidoma primei ninsori din an. Apoi, ea acoperi focul, iar copiii, pe cale să adoarmă, reintrară în forma de lup şi se strânseră unii într-alţii.

Pământul ar fi fost prea tare pentru un om, dând dureri de oase, şi prea rece, de nici măcar jachetele n-ar fi fost îndeajuns să le ţină de cald întreaga noapte. Anders descoperi însă că, în forma de lup, se simţea cum nu se poate mai confortabil. În forma asta de lup chiar ar fi trebuit să stea treji toată noaptea, pregătiţi să o ia la goană sau să atace, dar călătoria din timpul zilei îi vlăguise pe toţi.

El şi Lisabet ocupaseră locuri chiar la marginea grupului, în partea opusă celei în care se afla Ennar, cât mai aproape de locul în care se găsea ascunzătoarea de piatră. Ceilalţi erau mai departe.

Sakarias şi Viktoria stăteau colac unul lângă altul, iar Mateo, nu se ştie cum, sforăia deja într-un pâlc în care se găseau Det şi Jai.

Anders şi Lisabet avură grijă să păstreze tăcerea, comunicând prin mici schelălăituri, pufăieli, mişcări din vârful urechilor care, pentru lupi, erau aidoma şoaptelor.

Peste câteva clipe, Ennar dădu roată grupului, numărându-i pe copii în gând şi asigurându-se că sunt toţi. *Somn uşor,* scheună ea încet, când văzu doi dintre elevi stând cu ochii deschişi şi scoţând limba ca şi cum ar fi vrut să zâmbească.

Dar nu părea că ar fi dorit de-adevăratelea ca cei doi să-i urmeze sfatul, căci se lăsă jos, pe burtă, lângă ei, dând uşor din coadă în semn de mulţumire. *Tocmai am vorbit cu Sigrid prin intermediul unei oglinzi de buzunar.*

Anders îşi ciuli urechile, zăpăcit, apoi îşi aminti de ziua în care ajunsese la Ulfar. Atunci, Sigrid vorbise într-o oglindă de mână, iar cineva de la celălalt capăt o auzise şi o chemase pe Lisabet. Se sili să rămână nemişcat ca să nu se dea de gol, deşi, ascultând, se încordase ca un arc.

Dacă Ennar putea comunica cu Sigrid de aici, va avea la îndemână o cale rapidă de a cere ajutorul când va descoperi că el, Lisabet şi potirul lipseau. *Haite şi labe, nu m-am gândit la asta!*

Ennar se uită la Lisabet. *Mi-a spus să-ţi transmit că postul de observaţie pe care l-ai sugerat, cel de deasupra tavernei Lupul Şiret, este atât de bun, că nici măcar nu te va mai întreba de unde ai aflat de el. Spune că poţi vedea pe bune*

tot oraşul de acolo. A pus o gardă permanentă.

Anders amuţi uluit. *El* îi spusese lui Lisabet despre postul de deasupra tavernei Lupul Şiret, când ea-l întrebase care era locul lui preferat din oraş. Îi încredinţase secretul lui, după ce îi spusese că poate avea încredere în ea-şi pe urmă ea îl turnase la *Sigrid?* Fără ca măcar să-i spună şi lui? *Ce altceva îi mai spusese lui Sigrid?*

Lisabet nu se uita la el şi, din fericire, nici Ennar, pentru că Anders ştia că lăsa să i se citească pe faţă ce simţea în momentul acela. Lisabet se declarase prietena lui, spunându-i că era sinceră cu el.

Ea îi spusese să aibă încredere în ea.

Dar să dea o asemenea informaţie Lupoaicei Alfa?

E un nimic, îi spuse Lisabet lui Ennar, jenată. *Doar ceva la care m-am gândit.*

Păi a fost un gând bun, răspunse Ennar. *Sigrid este mândră de tine, chiar dacă nu se pricepe prea bine să arate asta.*

Anders aşteptă nerăbdător să plece Ennar. Era disperat ca nu cumva să-i arate prin limbajul trupului cât de rănit se simţea, cât de trădat. Închise ochii şi-şi puse capul jos, apoi o auzi pe Ennar ridicându-se cu un gâfâit în patru labe. Probabil că spusese noapte bună cu o mişcare din urechi, dar, dacă o făcuse, Anders nu văzuse asta. Auzi doar zgomotul fin făcut de pernuţele labelor în timp ce se îndepărta.

După ce Ennar plecă, deschise ochii şi o văzu pe Lisabet uitându-se la el şi văicărindu-se, cu

urechile date pe spate, cu coada lăsată în jos. *Anders, pot să-ţi explic.*

De ce i-ai spus un secret pe care ai promis să-l păstrezi? Mârâi încet din adâncul gâtlejului. *I-ai mai destăinuit şi alte secrete?*

Nu doar sora lui era pierdută. Pierdut era şi locul pe care-l iubeau cel mai mult. Acum, acolo se aflau lupi care supravegheau. Poate o speriase pe Kess. Luând în stăpânire locul care fusese al lor, şi doar al lor.

Lisabet încercă din nou. *Anders, eu…*

Dar el se ridică în patru labe, întorcându-i spatele, ca să nu o mai vadă cum dădea din cap, cerându-şi scuze sau minţind.

Anders se căţără târâş spre ascunzătoarea de piatră. Se ghemui în spatele lui ca să se transforme din nou în om, după care vârî mâna înăuntru, pipăind prin întuneric până ce găsi rucsacul lui Ennar în care se afla artefactul.

Dar înainte să apuce să-l deschidă, Lisabet se lăsă lângă el, în formă de lup, ca în secunda următoare să se transforme în om. Pe faţa albă ca varul îi străluceau pistruii.

— Anders, şopti ea, trebuie să mă asculţi.

Simţea că dă în clocot de supărat ce era. Nu *trebuia* să facă nimic pentru ea. Suna ca şi cum ar fi fost Rayna, spunându-i ce avea de făcut.

— Ba nu! răspunse el cât de fioros putu s-o facă pe şoptite. De ce ce nu te duci mai bine să vorbeşti cu Lupoaica Alfa? Ea te ascultă. Ea este *mândră* de tine, tocmai ce a spus-o Ennar.

— Ba nu e, şopti Lisabet. Nu a fost niciodată.

Dar m-am gândit că, dacă îi voi putea atrage atenţia, s-o fac să vadă că am idei bune, poate că va asculta şi ce vreau să-i spun. Despre dragoni. Era foarte, foarte important, Anders.

Degetele lui Anders se strânseră în jurul rucsacului pe care-l ţinea în mână, până când plasa metalică îi intră în piele.

— I-ai spus de locul meu secret şi crezi că va pleca urechea la născocirile tale despre alianţele cu dragonii?

— Nu sunt născo…

Dar Lisabet trebuie să-şi fi dat seama că nu aveau timp pentru o asemenea discuţie.

— Anders, mi-am petrecut toată viaţa străduindu-mă s-o fac să mă asculte şi, pentru prima oară, s-a arătat impresionată de ceva spus de mine. Merită, dacă mă va asculta şi altă dată, şi încă o dată. Trebuie să discutăm despre dragoni!

Vocea ei ameninţa să depăşească tăria unei şoapte, şi Lisabet se grăbi s-o coboare din nou.

— Poate că acest lucru o va ajuta şi pe Rayna.

Dar Anders se gândea doar la primul lucru pe care i-l spusese ea.

— Toată viaţa ta? repetă el. Dar eşti elevă de mai puţin de un an.

Lisabet îşi muşcă buza, nemaiştiind ce să spună de data asta.

Cum ar fi putut Sigrid să cunoască toată viaţa lui Lisabet?

Şi, în acel moment de tăcere, lucrurile începură să capete noimă. Gândurile îi zburau tot mai repede şi, după mai multe străfulgerări, fărâme de

amintiri se îmbucară ca într-un mecanism.

Lisabet avusese o cheie de la biroul Lupoaicei Alfa, iar când el o întrebase de unde o avea, ea evitase să-i dea un răspuns.

Lisabet o înfrunta pe Sigrid la ore, ceea ce nimeni nu îndrăznea.

Sigrid le vorbise elevilor, după ce-o dăduse afară pe Lisabet. Spusese: „Pe când eraţi toţi nişte prunci”, nu „Cu zece ani în urmă”, aşa cum spuneau cei mai mulţi dintre ceilalţi lupi. Ca şi cum şi-ar fi amintit mai ales de vremurile de pruncie ale lui Lisabet. Sigrid chiar îi *spusese* Raynei, sus pe podium, în ziua întrecerii, că avea o fiică de vârsta Raynei.

Lisabet se străduise s-o impresioneze pe Sigrid *toată viaţa ei.*

Anders nu mai respira.

— Lisabet, şopti el, Sigrid este… mama ta.

Chipul lui Lisabet îi spuse exact ce voia să ştie.

Ea-l minţise în tot timpul acesta.

Lisabet avusese atâtea ocazii să-i spună că era înrudită cu Lupoaica Alfa! Avusese atâtea ocazii şi nu se folosise de niciuna!

Mama ei era Sigrid, cea care ar fi condus festivităţile dacă ar fi reuşit să o doboare pe Rayna de pe cer. Şi îi cerea să aibă *încredere* în ea? Pur şi simplu stătuse cu el în biroul mamei ei şi îi repetase vorbele lui Ennar. *Adevărul contează,* spusese ea.

Fusese o minciună, şi i-o spusese taman în clipa în care i-ar fi putut spune adevărul. Nu mai putea să-şi asume riscul s-o lase s-o facă din nou.

Nu când era în joc soarta surorii lui. Şi nu-şi permitea să piardă timp sfădindu-se cu Lisabet din cauza trădărilor şi a minciunilor ei.

Simţi ca pe o greutate în stomac hotărârea pe care tocmai o luase, dar nu mai avea niciun dubiu în legătură cu ce avea de făcut. Ridică rucsacul şi dădu la o parte clapa. Înăuntru, aşezat deasupra unei mici truse medicale, se afla potirul pe care-l văzuse în mâna lui Sigrid, în biroul ei. Potirul lui Fylkir.

Cu respiraţia tăiată, cu mâinile tremurânde, Anders îl scoase afară. Metalul sclipi la lumina lunii, iar el văzu rânduri de mici rune. Anders împinse în rucsacul lui Ennar punga cu făină pe care o şterpelise mai înainte, ca să ţină locul potirului, astfel încât să nu se vadă că se umblase acolo, în cazul în care că Ennar nu avea să-l desfacă prea curând. Poate că nu va încerca să folosească potirul până la miezul nopţii sau chiar până dimineaţa, înainte ca elevii să se trezească.

— Anders, şopti Lisabet, sunt prietena ta. Vreau să te ajut. Mă gândeam că, dacă Sigrid mă ascultă şi vede că am idei bune, s-ar putea să ne înţeleagă când i-am vorbi de Rayna. Ar putea exista o şansă să-şi dea seama că ea e prizonieră, nu doar alt dragon.

— Atunci ar fi trebuit să-mi spui şi mie asta, zise şi trecu mâna pe după potir. Ar fi trebuit să-mi spui că e mama ta. În fine, acum nu mai contează. Nu mai e timp să convingem pe nimeni de nimic. O să probez potirul şi, dacă arată spre Drekhelm, o să plec s-o caut acolo pe Rayna.

— Vin şi eu, şopti numaidecât Lisabet.

El clătină din cap. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Cum ar fi putut s-o creadă că făcuse din salvarea Raynei prioritatea ei absolută?

— Nu te vreau cu mine, spuse el.

Şi, cu toate că fusese rănit şi înşelat, iar din cauza asta era cuprins de furie, se simţea groaznic spunând asta.

Lisabet făcu o faţă lungă, buzele i se subţiară, ca şi cum s-ar fi străduit să nu plângă. Anders îi întoarse spatele, înainte să fie nevoit s-o privească.

Se transformă la loc în formă de lup şi luă potirul în gură, ca să vadă dacă îl poate duce. Nu-i era uşor, dar se dovedi că era în stare să-l care aşa.

Ţinându-l strâns cu grijă între fălci şi târându-se, îşi lăsă prietena în în urmă, pierind în noapte.

Capitolul optsprezece

Anders se strecură afară din tabără, luând-o în jos spre malul râului, care era mai lat aici decât şuvoaiele argintii pe care le traversaseră mai devreme. Aici aerul era proaspăt şi rece, iar de la apa care curgea vijelios o bură uşoară i se puse pe blană.

După o vreme, înaintând pe malul râului, când ajunse destul de departe de tabără, se opri. Ghemuit pe mal, puse potirul jos, pentru a se transforma şi, numaidecât, era iarăşi om.

Procedă aşa cum îi arătase Ennar cu câteva ore înainte, căutând un teren solid pentru a ajunge

până la marginea apei, apoi coborî atent. Şuvoaiele erau vijelioase şi agitate, lovindu-se de bolovanii din mijlocul lor şi împroşcând cu stropi. Cercetă locul cu atenţie, înainte să-şi lase greutatea pe solul moale al malului.

Desprinse acul de pe piciorul potirului, ţinându-l între degete, apoi cufundă cupa în apă, umplând-o. Puse cu grijă acul pe suprafaţa apei din potir, pe care acesta prinse să plutească. Se roti alene în cerc, ceea ce nu putea fi altceva decât efectul tulburării apei. Pentru o clipă se opri şovăitor, arătând spre el. Apoi se roti iarăşi, mai repede, şi arătă tremurând către munţii din partea de vest. După care nu se mai mişcă.

Drekhelm! Drekhelm se afla la vest!

Râul curgea şerpuind de la vest spre est, mugind în trecerea lui, iar apele sale repezi sclipeau la lumina stelelor. Anders era bucuros că luna abia se vedea, deşi ştia că urmele îi vor putea fi destul de uşor descoperite. Şi, spre dimineaţă, când Ennar va dori să folosească potirul, era foarte probabil că se va lua după el.

Nu mai pierdu timpul, ci iuţi pasul traversând câmpiile întunecate şi croindu-şi drum prin iarba argintie şi peste peticele de omăt care deveneau tot mai dese pe măsură ce se apropia de pădurea de la poalele muntelui.

Din când în când, trebuia să se transforme, pentru a căuta cu ajutorul potirului o direcţie mai exactă, dar acul arăta mereu către vest, de-a lungul cursului râului. Îl dureau fălcile şi-i era greu

să respire ţinând potirul în gură.

Abia după două ore ajunse Anders în Marea Pădure a Ceţurilor. Se opri din alergat, merse doar ceva mai iute şi se strecură printre arborii care se înălţau la o sută de metri deasupra capului său. Acele lor formau un covor gros pe sol. Era mult mai multă zăpadă troienită aici, la adăpostul pădurii. Pe câmpii, vântul purtase până la el mirosuri ale unor locuri îndepărtate, dar aici, lumea se reducea la lucrurile care-l înconjurau de foarte aproape.

Descoperi că putea deosebi un copac bătrân de unul tânăr după mirosul scoarţei, că putea adulmeca urmele unui iepure care trecuse pe acolo cu câteva ore înainte şi că îşi putea da seama încotro o luase. Fiecare gură de aer îi aducea noi poveşti, adăuga noi profunzimi acestui loc. Ca om, socotise pădurea ca un loc atrăgător, dar primejdios.

Acum, *el* era prădătorul.

În faţa lui era aproape beznă, copacii părând să se încline asupra lui pentru a împiedica lumina stelelor să ajungă până la el, iar o ceaţă fină zăbovea deasupra printre trunchiurile arborilor şi îi înfăşura labele. Anders era recunoscător pentru vederea lui de lup. Înaintă odată cu albia râului care şerpuia printre copacii întunecaţi. Liniştea adâncă era întreruptă doar de sunetul apei şi de foşnetul vag făcut de labele sale călcând pe acele coniferelor şi pe zăpadă.

După o zi întreagă de alergat, începură să-l doară picioarele. Ştia că păşeşte tot mai greu şi-şi ducea coada un pic mai jos. O voce pitită în

gânduri îi tot amintea că ceea ce făcea el nu diferea prea mult de trădarea haitei – era genul de acţiune care se pedepsea cu exilul, precum ameninţase Sigrid.

În timp ce se căţăra peste trunchiul uriaş al unui copac căzut la pământ, simţind sub labe moliciunea lemnului putrezit, aceeaşi voce începu să pună întrebări despre Lisabet.

Nu ţi-a spus cine era, punctă vocea. *Dar şi tu ai minţit în legătură cu cine erai. Nu i-ai spus de Rayna.*

Trecu peste buşteanul căzut şi-şi afundă din nou labele în ceaţa fină, aterizând pe patul de ace de pin şi continuându-şi drumul. Vocea nu se opri. *Ţi-a dezvăluit secretul când n-ar fi trebuit,* spunea. *Dar tu ai susţinut că acel cadru locator îţi trebuia ca să-l cauţi pe Jerro, nu i-ai spus nimic despre ce intenţionai să faci.*

Ba i-am spus până la urmă, replică el vocii. *Am ales să am încredere în ea, dar ea nici nu avea de gând să-mi spună de Sigrid.*

Vocea răspunse numaidecât: *Ai ales momentul când să-i spui. Poate că şi ea alegea momentul când să-ţi spună. Sperând să-ţi rămână prietenă şi după aceea.*

El oftă, croindu-şi drum peste un petic mare de omăt. Ceea ce făcuse Lisabet fusese greşit – ea împărtăşise un secret, îl minţise, fie şi prin faptul că nu-i spusese ceva ce ar fi trebuit. Dar şi el făcuse acelaşi lucru şi ştia cum se simţea când se întreba dacă cineva îl mai voia încă, după ce ar fi aflat adevărul despre el. Îşi dorea acum să fi spus

altceva înainte să se despartă de ea.

Totuşi, poate că aşa era cel mai bine, ca ea să rămână în tabără. Dacă va fi prins, dacă va fi surghiunit, cel puţin ea va fi în siguranţă.

După o oră în care urmase prin pădure cursul râului, iată că apele repezi se împărţiră în sfârşit în două, spre nord şi spre sud. Nu avea altă opţiune decât să traverseze râul, pentru a ţine drumul spre vest. Anders se transformă din nou în om ca să verifice potirul. Constată că, pe măsură ce se apropia de munte, fiecare transformare devenea mai dificilă decât cea de dinainte, cerând de fiecare dată o concentrare tot mai mare. Oboseala, presupuse el.

De-acum, râul curgea mai vijelios şi mai fioros, şi Anders îşi mări atenţia când se lăsă în jos pe malul mlăştinos şi abrupt, ţinându-se bine de o rădăcină pentru a se apleca deasupra apei ca să umple potirul. Curentul mai că-i smulse potirul din mână, iar apa rece îi îngheţă pe loc degetele. Anders trase iute potirul înapoi, vărsând din apă. Totuşi, rămăsese destulă, iar el se căţără din nou pe malul nesigur, pentru a arunca acul în potir. Acesta se întoarse imediat spre vest. Nu mai avea încotro, trebuia să traverseze râul.

Ca om, înotase doar vreo câteva ori. În zilele fierbinţi de vară, la Holbard, copiii străzii se aruncau în apele din port ţinându-se de balize de plută şterpelite de prin bărcile de pescuit ca să plutească. Dar bălăcitul în apele portului era cu totul altceva decât înotul într-un şuvoi rapid. Ştia că trupul de lup ar fi fost mai puternic şi instinctul îi

spunea că va fi capabil să înoate, dar râul mugea pe lângă el asemenea unei fiinţe vii, aşteptând să-l înhaţe şi să-l tragă la fund.

Se transformă din nou în lup, păşind pe marginea apei şi studiind malul întunecat de dincolo. Poate că ar putea exista ceva în aval de care s-ar putea prinde. Malul părea mai puţin abrupt acolo, oferindu-i şanse mai multe să se poată căţăra. Dacă ar fi pornit din amonte, încercând să traverseze râul, curentul l-ar fi purtat în aval şi ar fi putut ajunge la locul dorit. Aşa spera el.

Dincolo de locul acela în care ar fi ajuns, malul se ridica deasupra râului cât putea vedea prin întuneric. Dacă l-ar fi ratat, ar fi pierdut şansa să iasă din apă înainte ca vâltoarea ei rece să-l epuizeze şi să-l tragă la fund.

Pentru o clipă, îşi permise să-şi imagineze că Lisabet s-ar fi aflat cu el. Se simţise foarte singur în ziua în care mersese la Hayn ca să se înscrie la Ulfar. Or, acum, descoperind prietenia, era mai singur ca niciodată fără ea.

Apa de la picioarele sale era foarte rece şi agitată, repezindu-se înainte ca o haită de lupi peste câmpie. Pietrele colţuroase păreau insule întunecate în mijlocul albiei, iar în bezna din jurul lor se făceau remarcate pânze de stropi. Ezitarea lui nu uşura cu nimic lucrurile. Prinse în bot potirul şi-şi croi drum spre apă.

Apa curgea vijelios, iar Anders se mişca încolo şi-ncoace, străduindu-se să-şi adune curajul de care avea nevoie ca să facă saltul. Exista o singură

cale care ducea la Rayna, iar aceea era peste râu. Şi apoi, dintr-odată, înainte să ştie ce alegere a făcut, se trezi în apă.

Răceala îl lovi asemenea unei mâini uriaşe care-i trecu pe după trunchi şi-l strânse cu putere, făcându-l să-şi piardă răsuflarea.

Îşi încleştă şi mai tare fălcile de toarta potirului, în vreme ce curentul îl purta în aval. Şocul îl lovi în tot corpul şi-i alungă toate gândurile.

Apele învolburate îl întorceau pe o parte şi pe alta, iar el căuta cu privirea locul potrivit. Ceea ce văzu îl stimulă şi-i aminti ce ar fi trebuit să facă. Se strădui să înoate până pe celălalt mal. Ţinând potirul între fălci, avea gura întredeschisă, iar apa care-i năvălea pe gât îl făcea să tuşească.

În timp ce el se lupta pentru aer, curentul îl prinse într-un vârtej, iar pietrele, apa vijelioasă şi linia malului se amestecau într-o pâclă. *N-o să reuşesc.*

Se lovi de una dintre pietrele din mijlocul râului, iar durerea îi invadă trupul amorţit şi îngheţat. Urmă un moment terifiant, când şuvoiul înspumat se năpusti deasupra lui. Apoi trecu de pietre, zbătându-se, ţinând cu disperare potirul între fălci şi căutând cu privirea locul în care să iasă din râu.

Trase aer în piept, străduindu-se să-şi ţină capul deasupra apei. Malul devenea tot mai înalt şi mai abrupt. *Dacă se va lovi de altă piatră, asta s-ar putea să-l termine.* Va scăpa potirul sau pur şi simplu se va duce la fund şi se va îneca. Îşi spori puterile, lovind înnebunit apa cu labele şi trăgând

aer în piept ori de câte ori avea ocazia.

Apoi, de deasupra vuietului apei, auzi un urlet puternic şi sfredelitor ce venea de pe mal. Se răsuci şi o văzu pe *Lisabet* care alerga în formă de lup pe malul îndepărtat, sărind la un moment dat peste un buştean căzut la pământ ca să ţină pasul cu el. Blana ei întunecată sclipea de la chiciură.

Ricoşă într-o altă piatră, care-i provocă o durere ascuţită în coaste, şi se roti iar în apă. Când o zări din nou pe Lisabet, aceasta părea că, fără să încetinească, se transformase dintr-odată din lup în fată, luând forma unui om care alerga cu câţiva paşi în faţa lui.

Ea se aplecă că înşface o creangă, pe care o întinse deasupra apei. Ţinând strâns de un capăt, îl cufundă pe celălalt în apă. Cu un ultim efort, Anders se sili să dea din picioare, repezindu-se şi izbindu-se de creangă cu o forţă care reverberă prin tot corpul său.

Îşi trecu picioarele pe după creangă, luptându-se cu apa care trăgea de el cu degetele reci ca gheaţa ca să-l desprindă. De sus, Lisabet se folosea de forţa curentului pentru a schimba poziţia crengii, astfel încât aceasta să fie paralelă cu malul abrupt.

Anders îşi afundă labele din faţă în mâlul moale, apoi îşi trecu una pe după rădăcina unui copac, în vreme ce Lisabet trăgea din răsputeri de altă creangă din care voia să facă un soi de podişcă. Cu ultimele puteri, Anders se căţără pe ea. Lisabet se aplecă să-l apuce de ceafă, ajutându-l să urce pe panta abruptă şi mlăştinoasă,

până ce amândoi se prăbuşiră într-un morman de zăpadă de la marginea râului.

Anders dădu în sfârşit drumul potirului, tremurând din tot corpul, tuşind cumplit şi scuipând apa din plămâni.

Lisabet îl strângea în continuare în braţe, pe jumătate sub greutatea lui, ţinându-l bine, ca şi cum încă ar fi putut ajunge sub apele râului furios.

Chiar şi să fi fost în formă umană, asemenea ei, tot n-ar fi putut vorbi, căci nu se mai oprea din tuşit. Dar îşi întoarse capul şi, între două icnete, apăsă cu nasul umed pe obrazul ei rece în semn de mulţumire.

Mai tăcură o vreme, nu mult, şi, în cele din urmă, vorbi Lisabet prima.

— Îmi pare rău! şopti ea.

El se văzu nevoit să răspundă lupeşte, mişcându-şi urechile şi scheunând uşor. Şi *mie îmi pare rău!*

Faţa ei era aproape ascunsă în întuneric, dar el ştiu că ea îl înţelesese.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Eu doar… toţi mă judecă din cauza mamei. Mi-a plăcut să-mi fac un prieten care să nu mă judece aşa. Voiam ca tu să ai încredere în mine. Şi tu *poţi* avea încredere în mine.

Şi, în clipa aceea, el ştiu că ea avea dreptate. Anders scheună o altă întrebare. *Ceilalţi ştiu?*

— Cei mai mulţi, recunoscu ea. Dar ştiu şi că nu sunt de acord cu ea asupra mai multor lucruri, aşa că nu fac caz de asta. Dar nici nu uită.

Anders îşi dădu seama că asta explica

singurătatea pe care o simţise la ea. Izolarea.

— Nu sunt fiica pe care şi-o dorea, urmă Lisabet, tot în şoaptă. Tatăl meu ar fi trebuit să fie un lup puternic. Dar, în schimb, era un neguţător din Baseyda care s-a întors pe vasul său înainte să mă nasc eu. Nu-s sigură nici măcar că ştie că exist. Dacă ea vreodată şi-a imaginat că va avea un copil, nu semăna cu mine. Nu eram eu.

Anders se întrebă dacă asta era cauza pentru care Lisabet învăţa atât de bine, dornică să fie mereu fruntea clasei.

— Şi se pare că, din cauză că nu mă port aşa cum ar fi trebuit să se poarte fiica ei, pentru că pui mult prea multe întrebări, ea trebuie să tragă şi mai mult. Trebuie să fie *lupul* desăvârşit, şuşui Lisabet.

Anders ştia şi el câte ceva despre a nu fi la înălţimea aşteptărilor şi păstră tăcerea, gândindu-se la vorbele ei. *Şi eu te-am minţit,* spuse el în cele din urmă. *Nu ţi-am spus cine era sora mea. Nu ţi-am spus ce încercam să fac. Mi-a fost teamă să spun cuiva.*

— Am avut amândoi motivele noastre, spuse ea încet. Unele au fost bune, altele rele. Dar ştiu că nu am vrut să ne rănim unul pe altul.

La urma urmei, Lisabet fusese acolo – fusese *aici* – când avusese cel mai mult nevoie de ea. Se comportase ca o prietenă, chiar şi când credea că nu-i este prietenă.

Reieşea că totuşi avea una.

Lovi pământul cu coada, căci se simţea ca şi cum apa rece îi alungase toată furia. *N-ar fi trebuit*

să te las în spate. Mă ierţi?

— Hai să ne iertăm unul pe altul, spuse ea, înşfăcând potirul. Şi hai să ne îndreptăm spre Drekhelm!

Capitolul nouăsprezece

După ce anders reuşi să respire mai aproape de normal, se rostogoli prin zăpadă pentru a îndepărta cât mai multă apă din blană, încercând să nu ia în seamă durerile tot mai mari şi vânătăile de pe corp. Avusese noroc că nu-şi rupsese nimic.

O luară în direcţia în care mergea el. Lisabet îşi păstrase forma de om. Când dădură peste un pârâiaş care se vărsa în râu, se opriră, iar Lisabet profită ca să umple potirul şi să verifice dacă direcţia de mers era bună.

— Pe aici, spuse ea, arătând dinspre râu spre munţi.

Cum ai traversat râul? întrebă el, privind înapoi şi gândindu-se la şuvoiul vijelios, în vreme ce ea vărsa apa din potir.

— Am găsit un loc mai sus, spuse ea. Dar, îndeosebi, nu căram potirul în gură, aşa că practic puteam să respir.

Lăsă jos potirul şi-şi prinse genunchii în palme.

— Este foarte greu să te transformi.

Anders scheună încet a aprobare, urmărind-o cum încerca s-o facă.

— Habar nu am cum am făcut-o acum, poate din cauză că eram îngrozită, urmă ea.

Îşi coborî privirea către peticul de zăpadă de

sub picioarele ei.

— Nu cred că mi-e greu să mă transform din cauză că sunt obosită. De obicei asta nu mă opreşte s-o fac. Ne apropiem de munţi. Undeva pe acolo vom da de lavă. Corpurile noastre o ştiu. Ne este tot mai greu să ne transformăm, chiar şi aici pe zăpadă.

De-acum erau iar „noi”, ştia el că aşa va fi.

Ea trase uşor aer în piept şi scheună încet, transformându-se în lup, aruncându-şi labele în faţă şi stând aplecată multă vreme.

El ciuli urechile spre ea, iar ea se împinse în el. Anders o înghionti cu nasul în semn de răspuns.

O luară iarăşi din loc, ieşind de pe un drum care era mai uşor, fiindcă la adăpostul copacilor nămeţii de zăpadă încă nu se topiseră, cum se întâmplase pe câmpii şi la marginea pădurii. Lisabet plecase la puţin timp după Anders şi, dacă până atunci Ennar nu observase lipsa potirului, acum, când trecuse deja o jumătate de noapte, cu siguranţă aflase.

Nu-şi permiteau să facă vreun popas pentru a se odihni. Aşa că făceau cu rândul, unul ducând potirul, celălalt croindu-şi drum prin troienele de omăt. Pe măsură ce oboseau, înaintau lăsând capetele tot mai jos.

După o vreme, Anders mai că se lovi de coada lui Lisabet. Clipind, îşi reveni şi îşi dădu seama că moţăise în timp ce mergea. Cerul din spatele lor prinsese să se lumineze, nuanţele de roz şi de portocaliu şiroiau în zare. Soarele se pregătea să răsară. Erau treji de aproape douăzeci şi patru de

ore.

Copacii din jur începuseră în sfârşit să se răărească. Lisabet se opri, căci acum aveau prima lor panoramă clară a munţilor care se înălţau spre norii de deasupra lor. Aveau pante abrupte de piatră neagră, aproape verticale în unele locuri, cu mici cascade argintii, care cădeau de la înălţimi de sute de metri. Zăpada se aşternuse până pe piscurile care dispăreau în nori, iar pe costişe erau răspândiţi bolovani uriaşi, care păreau să fi fost aruncaţi acolo cu un scop, cândva, în trecut.

Drumul pe care înaintau Anders şi Lisabet – cel pe care potirul îl arăta cu stăruinţă – ducea direct către panta abruptă din faţa lor.

Drept pentru care Anders preluă conducerea şi începu urcuşul. Undeva, sus, se afla cea mai mare adunătură de dragoni din Vallen. Undeva, sus, spera el, se afla Rayna.

Poalele muntelui se transformară treptat în povârnişuri şi, pentru câteva minute, Anders se gândi că ascensiunea nu va fi chiar aşa dificilă. Înainta ocolind bolovanii şi ultimele pâlcuri, tot mai rare, de copaci. Călcau deja pe grohotiş, iar pietricelele alunecau sub labele lui. Descoperi că, dacă stătea cât mai jos, lipit de pământ, avea un contact mai bun cu terenul.

Când şi când, el şi Lisabet îşi întindeau gâturile înapoi în căutare de dragoni, dar, deşi în spatele lor orizontul era purpuriu, în faţa lor cerul rămânea de un albastru-închis, ca de catifea, şi el ştia că avea puţine şanse să-şi dea seama din timp când aveau

să ajungă la Drekhelm.

Aşa că se mulţumi doar să fie atent unde punea laba, urcând muntele cât de bine putea. Şi, în cele din urmă, îşi dădu seama că se poticnise într-un soi de drumeag. Printre peticele de zăpadă, putea vedea că acesta îl purta printre stânci şi, după vreo oră, dădu peste patru trepte cioplite într-un urcuş cu precădere abrupt.

Cineva făcuse odată în aşa fel încât în acest loc să fie străbătut cu piciorul. Cu mult timp în urmă, judecând după modul în care vremea rosese treptele.

Sus, în faţa lui, se găsea un bolovan uriaş, care părea să poată asigura un adăpost în faţa vântului tot mai puternic, iar Anders se hotărî să se oprească în cealaltă parte, ca să-i spună lui Lisabet de trepte – deşi ştia că ea n-ar fi avut cum să nu le vadă. Era însă o scuză pentru un mic popas.

Dădu ocol bolovanului acoperit cu muşchi, oprindu-se la câţiva paşi de curbura lui, iar vântul păru să bată şi mai tare – de-acum nu bătea peste versanţi, ci părea să bată de sus, iar Anders se văzu silit să se facă ghem când o rafală era cât pe ce să-l răstoarne. Era ca şi cum vântul chiar bătea de… ah, *nu!*

De sus!

Se dădu brusc înapoi până când lovi bolovanul cu coada, trimiţând un urlet de avertisment către Lisabet. Ea sări în faţă, alăturându-i-se cu un mârâit, şi, dintr-odată, nuanţele de purpuriu şi de portocaliu de la răsărit părură să se însufleţească şi se întinseră pe cerul întunecat. În acel moment,

trei dragoni apărură în zbor deasupra lor.

Solzii lor scânteiau, schimbându-şi culoarea, de la portocaliul zorilor la roşul-întunecat al sângelui, dungaţi cu arămiu şi auriu. Se opriră exact deasupra celor doi lupi, iar curentul descendent produs de aripile lor îi împinseră pe Anders şi Lisabet înapoi spre bolovan, silindu-i să se lipească de pământ.

Unul dintre ei trimise un jet de flăcări care pluti pe cer şi, chiar din locul unde se ghemuise, Anders putea simţi fierbinţeala focului, în timp ce aerul dogoritor se lovea de cel rece cu un muget puternic.

În spatele lui, o auzi pe Lisabet mişcându-se, pregătită să se arunce în pământ cu labele din faţă pentru a crea o suliţă de gheaţă, dar îşi dădu seama şi că e nesigură. Spre cine avea să arunce săgeata? Şi ce vor face după aceea ceilalţi doi?

Anders aruncă potirul în zăpada de la picioarele sale, chinuindu-şi înnebunit mintea în căutarea următoarei mişcări. Nu putea să arunce o suliţă. Nu putea lupta. Dragonii nu păreau dispuşi să-l asculte, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap ce să spună. Planul lui fusese să rămână nevăzut, pentru că, într-o luptă, era total inutil. Să fugă sau să se ascundă, atâta putea face, nu avea de ales.

Poate că ar fi reuşit să fugă amândoi, ca să găsească un loc în care să se vâre şi unde dragonii să nu-i poată ajunge? Dar chiar în clipa când îi veni gândul acesta, doi sau trei dragoni coborâră pe pământ. Vântul stârnit de aripile lor îi zgâlţâi pe cei doi lupi şi îi sili să se lipească de bolovanul din

spatele lor. De îndată ce atinseră pământul, se transformară fără dificultăţi, micşorându-se şi prefăcându-se într-un băiat şi o fată cam de vârsta lui.

Băiatul îi amintea oarecum de Sakarias, dar părul lui era arămiu-întunecat, mai lung şi mai ciufulit. Rânjetul lui avea o tăietură mai dură decât zâmbetul prietenos al lupului şi, dacă ochii verzi ai lui Sakarias scânteiau mereu jucăuşi, ochii căprui ai băiatului ieşeau în evidenţă pe faţa lui palidă şi erau mult mai scrutători.

Fata era un pic mai bronzată decât el, cu părul blond împărţit în două cozi. Era mai mare şi mai atletică decât băiatul, iar din mişcările pe care le făcea cu uşurinţă Anders deduse că era puternică. Amândoi purtau mantii tivite cu blană şi mănuşi, însă nu aveau o uniformă precum lupii.

Fata stătea acum cu braţele încrucişate, iar băiatul se apropie alene, în pas relaxat, de cei doi lupi care tremurau. Şi de ce n-ar fi fost relaxat? O avea pe fată chiar în spatele lui, un dragon care zbura în cerc pe deasupra şi oricum îi depăşeau numeric pe cei doi lupi istoviţi.

Anders avea s-o piardă pe Rayna şi, în plus, avea s-o vadă pe Lisabet ucisă.

— Ei! spuse băiatul, ridicând o sprânceană. Cărui fapt îi datorăm această mare onoare? Nu aşteptam vizitatori.

Rânjetul nu-i dispăru nicio clipă de pe faţă.

— Şi nici nu doream, adăugă fata din spatele lui. Vrem o explicaţie de la voi.

Anders îşi munci mintea istovită în căutarea

unei idei.

Fuseseră clipe în care mai că o crezuse pe Lisabet – când se întrebase dacă nu cumva erau mai multe de aflat despre dragoni decât îi spuneau lupii. Acum, privind la feţele lor satisfăcute, neprietenoase, el simţi că incertitudinea se risipea. Erau ostili. Se *amuzau* pe seama fricii lui.

Anders încercă să se gândească la drumul pe care veniseră, socotind cât le-ar lua să fugă în pădure, unde cel puţin s-ar fi putut bucura de puţină acoperire. *Prea mult.*

Se întrebă dacă Lisabet ar fugi şi ea, dacă el s-ar repezi în faţă ca să le distragă dragonilor atenţia. Dar ea n-ar face-o. Ar încerca să-l ajute. Şi, cu siguranţă, ghemuită lângă el, nu avea nicio idee, cum nici el nu avea, despre ce era de făcut.

— Ai uitat cum să te transformi, lupule? întrebă amuzat băiatul.

Anders îşi potoli galopul inimii. Trebuia să le vorbească. Trebuia să găsească vorbele potrivite. Era singurul mod în care o putea salva pe Rayna – şi pe el, şi pe Lisabet!

Scotoci înlăuntrul său, găsind esenţa umană, şi trase de ea, străduindu-se să revină în forma de om.

O simţi şi pe Lisabet în spatele lui schimbându-se la rândul ei. Deşi, atunci când era în formă de om era mai înalt decât un lup, tot trebuia să-şi ridice privirea în susul muntelui spre dragonii care stăteau sus.

Hainele îi erau încă jilave de la plonjonul în râu şi stăteau lipite de pielea lui îngheţată. Tremura

din clipa în care se transformase. Dar răceala hainelor se simţea *minunat.* Dragonii radiau căldură, iar materialul umed îl ajuta să-şi răcorească pielea – se simţea mai puternic, chiar dacă tremura. Poate că exista vreo modalitate de a-i îndupleca prin vorbe bune.

— Măcar daţi-mi o şansă să vă explic, spuse el, cu vocea răguşită din pricina oboselii. Pot să lămuresc lucrurile.

— Spune! zise fata, trăgându-şi gluga tivită cu blană de la mantie.

O pală de vânt se stârni astfel şi îi făcu pe Anders şi Lisabet să tremure.

— Sunt încântată să te aud.

Dar înainte ca Anders să înceapă, vântul îl zgâlţâi din nou, izbindu-l de Lisabet, iar apoi îi aruncă pe amândoi peste stâncă. Lumea de deasupra deveni un vârtej înroşit şi el îşi dădu seama că ultimul dintre dragoni cobora la rândul lui, silindu-i pe fata şi pe băiatul din faţa lor să se ferească din calea lui.

Ateriză cu o răsucire de coadă şi, o clipă mai târziu, se transformă, micşorându-se şi devenind o siluetă îmbrăcată într-o haină roşu-cafenie. Anders putea să distingă un ciuf de păr negru, cârlionţat, dar vârtejul de zăpadă stârnit de aterizarea dragonului îi îngreuna vederea.

Picioarele lui Anders se mişcară înainte ca mintea sa să priceapă ce vedea, astfel încât lucrurile se amestecau.

Rayna era cea care alerga spre el pe povârniş, alunecând pe pietre în graba ei. În aceeaşi clipă,

începu şi el să alerge spre ea, cățărându-se pe bolovanii jilavi şi înghețați.

Se lipiră unul de altul într-o harababură de braţe şi picioare. Anders se simţi strâns în braţe tot atât de puternic pe cât se simţise şi în apele înghețate ale râului.

Uşurarea îl copleşi, făcând să dispară durerea pe care ar fi trebuit s-o simtă când ea îi atinse vânătăile. Simţi că i se moaie picioarele când o cuprinse şi el în braţe.

— Ce *faci* tu aici? întrebă ea, refuzând să-i dea drumul.

Pielea ei era dogoritoare, dar lui nici că-i păsa.

— Eu… încercă el, dar nu mai putu scoate niciun sunet.

Peste umărul ei, el putea să vadă băiatul şi fata apropiindu-se încet de ei, şi habar nu avea ce făcea Lisabet în spatele lui.

O împinse fără vlagă pe Rayna, care, râzând, îi dădu drumul.

— Ce faci tu aici? repetă ea, măsurându-l de sus în jos cu o privire uimită când îi văzu uniforma. Şi purtând *asta!?*

— Am venit să te luăm înapoi, spuse el încet şi pe un ton imperativ, sperând că ceilalţi doi dragoni nu vor auzi. Echinocţiul…

— Doar nu te-ai înscris la Ulfar, nu? întrebă ea într-un târziu.

Era aceeaşi voce pe care o folosea întotdeauna – *spune-mi că nu ai intrat iar în vreo încurcătură,* zicea vocea aceea.

Anders fu străbătut de un licăr dogoritor de

exasperare pură. Credea ea că dacă se înscrisese la Academia Ulfar era o problemă? Rayna fusese cea pusă pe fugă de dragoni, dispărând împotriva voinţei ei şi de care nu mai auzise de atunci. Rayna fusese cea care se transformase într-un *dragon pârjolitor,* una dintre creaturile care le uciseseră părinţii.

Lisabet se apropie, alăturându-li-se. Îl atinse pe Anders cu umărul, semn că se înţeleg pe tăcute, şi răspunse în locul lui.

— Echinocţiul este mâine, spuse ea, şi trebuia să ajungem la tine înainte să…

Rayna îi privea nedumerită. *Acesta* era motivul pentru care fusese preocupată să-l dojenească, îşi dădu seama Anders. Nu ştia ce avea să urmeze. Dragonii nu-i spuseseră – bineînțeles că nu. De ce-ar fi avertizat-o?

Rayna îşi mută privirea la Lisabet şi, pentru o clipă, făcu ochii mari, cântărind-o pe cealaltă fată. Anders cunoştea privirea aceea – Rayna nu era obişnuită ca Anders să fie „noi” cu altcineva în afară de ea.

Pe Anders îl străbătu un fior atât de violent, încât durerea ajunse la vânătăile pe care le căpătase de la pietrele de care se lovise în albia râului.

Trăsăturile Raynei se înmuiară.

— Eşti ud, murmură ea. Nu am avut cum să te salut, îmi pare rău. Uite, ia haina mea!

Îşi scoase haina şi i-o întinse, iar Anders o luă fără să protesteze, trăgând-o pe el şi strângând-o pe lângă corp. Lupului din el îi plăcea răcoarea, dar

corpul lui de om nu o mai putea îndura.

O parte obosită din creierul său se sforţa din răsputeri încercând să-şi dea seama cum ar fi putut el s-o convingă pe Rayna să vină cu el şi cu Lisabet, iar asta în timp ce-i avea pe cei doi dragoni acolo, în spatele ei.

Simţea cum este învăluit de căldura hainei căptuşite cu blană, care mai devreme fusese pe Rayna. Aceasta îi luă din nou mâna în palmele ei.

Fata şi dragonul – *cei doi dragoni,* îl corectă creierul – încă îi urmăreau cu sprâncenele ridicate. Fata le strică momentul de apropiere când rosti:

— Ai de gând să ne prezinţi, Rayna? Sau le dăm direct foc şi economisim timpul tuturor?

Lui Anders mai că să i se tăie respiraţia, dar Rayna nu păru s-o ia în serios.

— El este fratele meu Anders, spuse ea. Şi ea…

Dar nu ştia nimic despre Lisabet.

— Lisabet, o suplini Anders. Prietena mea.

E mai bine să nu o prezinţi nicicum altcumva. Ca de pildă să aminteşti cine era mama ei.

— *Prietena* ta? spuse Rayna, părând surprinsă, ca şi cum n-ar fi avut nicio idee cum de reuşise Anders să aibă aşa ceva în scurtul timp de când se despărţiseră.

— Nu poate să fie fratele tău, spuse fata, pufnind. El este un *lup.*

— Seamănă cu ea, rosti gânditor băiatul.

— Dar *nu poate* să fie, susţinu fata, ca şi cum era un lucru bine stabilit.

— Păi se poate, le spuse Rayna, luându-l de mână pe Anders.

Nu părea să aibă nici urmă de îndoială, aşa cum avea el, sau, dacă avea, nu o arăta. Totuşi, Rayna nici nu părea să aibă îndoieli.

— Suntem gemeni.

Fata pufni.

— Imposibil!

Anders era uluit că Rayna se purta oricum altcumva decât ca o prizonieră. Era limpede că nu ştia absolut nimic de sacrificiu, iar dragonii intenţionau s-o ţină tot aşa. Trebuia să găsească o cale s-o avertizeze.

— Ar trebui să-i ducem direct la Drekhelm, spuse băiatul. Întrunirea Dragonilor o să vrea să-i vadă numaidecât. Va dori să ştie ce caută lupii pe teritoriul nostru, când toţi conducătorii noştri sunt adunaţi aici.

— Spionează! spuse fata, dându-se înapoi câţiva paşi. Îi considerăm spioni.

Înainte ca vreunul dintre lupi să apuce să protesteze sau să nege, ea se lăsă într-o poziţie de start, cu degetele de la mâna dreaptă apăsate în pământ şi cu capul lăsat.

Se umflă dintr-odată, membrele i se măriră, gâtul i se alungi, până ce căpătă în câteva secunde forma de dragon zugrăvit în culorile răsăritului. Scoase un sunet grav, aruncând cu scântei alb-aurii.

Drekhelm? Cum aveau să mai iasă din Drekhelm când vor fi înconjuraţi de dragoni?

Aflată în spatele lui, Lisabet spuse:

— Nu am venit să spionăm. Am venit după Rayna.

Băiatul ridică din umeri.

— Păi acum o să veniţi cu Rayna la Drekhelm. Rayna, tu ia-l pe fratele tău, eu iau fata.

Anders privi spre Rayna, simţindu-şi gura uscată. Nici ea nu părea fi în largul ei.

— Nu încercaţi să fugiţi! strigă băiatul, dându-se înapoi pe povârniş pentru a se transforma. Nu mi-ar plăcea deloc să vă prăjesc, dar, dacă e nevoie, o s-o fac. Arătă cu degetul mare peste umăr, spre dragonul în culorile răsăritului. Iar Ellukka de colo nici măcar n-ar detesta asta.

— O să fie bine, şopti Rayna, dându-i drumul la mână ca să-şi facă propria transformare.

Urcă panta pentru a nu intra în coliziune cu grupul.

— Ce vom face când vom ajunge acolo? şopti Lisabet, când nu mai puteau fi auziţi.

— Habar n-am, răspunse Anders tot în şoaptă. Nu ne vor lăsa să plecăm, căci i-am putea arăta lui Sigrid drumul către Drekhelm. Şi nici măcar nu sunt sigur că Rayna *vrea* să ne întoarcem.

Era necăjit că trebuia să recunoască acest lucru. După tot ce făcuse, după tot ce riscase, Rayna trecea iar peste el, aşa cum făcuse întotdeauna, fără să se sinchisească să-l întrebe care era dorinţa lui. Cum se simţea. Prelua pur şi simplu controlul.

— Ea habar nu are de echinocţiu. Trebuie să prind ocazia să rămână singură şi să-i spun.

Lisabet dădu din cap.

— Nu sunt aşa de prietenoşi pe cât speram, recunoscu ea şi, deşi vorbise pe un ton calm,

Anders putea spune după expresia de pe faţa ei că începuse să-şi dea seama în ce încurcătură uriaşă intraseră. Doar pentru că vrusese să le vorbească nu însemna şi că dragonii erau dispuşi să o asculte.

— Nu cred că avem încotro, spuse în cele din urmă Anders. Dacă fugim, or să ne prindă. Trebuie să mergem cu ei.

În faţa lor, băiatul se transformase într-un dragon roşu-închis, iar Rayna, ghemuindu-se, luă forma ei de dragon roşu-arămiu.

După transformare, Anders şi Lisabet urcară pe coasta muntelui. Anders îşi încheie strâns haina împrumutată şi fiecare se îndreptă spre dragonul care urma să-l care. Rayna se ghemui, împingând înainte piciorul din faţă, pentru ca Anders să-l poată folosi ca pe o scară.

De aproape, dogorea puternic, aşa cum în toiul verii soarele-i încingea faţa. Solzii ei erau de un roşu-aprins, iar dungile arămii şi aurii pe care le văzuse şi înainte, când ea se transformase, le putea vedea în fiecare solz, ca pe o patină marmorată în diferite nuanţe metalice licărind spre el în lumina tot mai puternică a dimineţii.

Văzând atât de aproape un dragon – chiar dacă era vorba de o persoană pe care o iubea – îi dădea fiori pe şira spinării, care nu erau nicidecum reci. Era ca şi cum ar fi putut auzi pârâitul focului alb de dragon şi ţipetele oamenilor din jur, ca şi cum ar fi putut vedea scânteile galbene căzând în jurul lui, ca şi cum ar fi putut mirosi fumul. Ca şi cum visele lui căpătaseră viaţă.

Rayna scoase un sunet surd şi înfundat,

încurajându-l din adâncul pieptului ei uriaş, iar Anders se sili să întindă mâna şi să o pună pe piciorul ei. Se aşteptase ca solzii să fie duri, asemenea unei scoici sau unui os, dar radiau căldură prin mâna lui şi, în ciuda durităţii, erau elastici. Nu se întinse să-i atingă ghearele, dar se aştepta să fie tari şi ascuţite, şi aşa şi erau.

Atent să nu o rănească, ţinând minte că nu era un dragon oarecare, ci sora lui, îşi ridică piciorul pentru a-l pune pe laba ei. Ea întoarse capul ca să-l privească, iar Anders descoperi că ochii ei negri erau cât jumătate din capul lui. Nu părea s-o deranjeze greutatea lui, aşa că-şi mută cu grijă piciorul în sus pe laba ei, până la cot, şi de acolo se aşează călare pe spatele ei.

Se întreba cum va putea sta acolo fără să se ţină de ceva, dar descoperi că se potrivea cum nu se putea mai bine pe grumazul ei. Putea să-şi întindă picioarele pe umerii ei, aşezându-se între două dintre crestele care se înălţau de-a lungul şirei spinării.

Când Rayna făcu un salt, ceva se dezlănţui şi Anders simţi o clipă cum stomacul îi ajunge în gât, apoi altceva se dezlănţui, când ea îşi desfăcu aripile, coborându-le cu o mişcare prelungă, şi pluti deasupra povârnişului. Zbură în spirală, într-o ascensiune ameţitoare, iar Vallenul se întinse sub ei asemenea unei incredibile machete miniaturale, pe care se puteau vedea versanţi înzăpeziţi, râuri şerpuitoare şi păduri întunecate.

De-acum, nu mai exista cale de întoarcere – se îndreptau spre Drekhelm!

Capitolul douăzeci

Cerul se lumina în spatele lor şi ei zburau spre Drekhelm. Anders zări pădurea şi râul care o străbătea sclipind în lumina dimineţii timpurii. Dincolo de râu se zăreau câmpiile. Anders se întrebă dacă, de acolo din câmpie, printre norii îndepărtaţi, Ennar ar fi reuşit să vadă cum dragonii dau târcoale munţilor.

Apoi, făcură un ocol şi în faţa lor apăru muntele. Rayna zbura în formaţie cu ceilalţi dragoni, urmându-i tot mai sus, în nori, unde aerul îngheţat îi ciupi faţa lui Anders, amorţindu-i nasul în câteva secunde. Ştia că se mişcau doar pentru că Rayna continua să dea din aripi şi pentru că simţea cum vântul vine din faţă, altfel părea că nu înaintează deloc prin norii sidefaţi.

Ea se înclină într-o parte şi Anders încercă să privească în jos. Printr-o spărtură în nori, într-o văiugă din munte, zări flăcări – să fi fost foc aruncat de vreun dragon?

Dar nu, nu era foc. Era lavă, strălucitoare şi fierbinte, ca o creatură vie forfotind în pântecul muntelui. Aceasta era lava despre care Lisabet îi spusese că se găsea undeva sub ei, îngreunând cu fiecare clipă transformarea din lup în om şi invers.

Dragonii virară simultan, aruncându-se drept înainte, şi, când norii se împrăştiară, Anders îşi dădu seama că se îndreptau către un pisc. Rayna nu încetini deloc, iar când faţada stâncoasă se văzu tot mai aproape, Anders simţi cum inima îi

bate şi mai repede.

Strânse mai tare creasta Raynei, ca şi cum asta l-ar fi apărat să nu se zdrobească de munte.

În ultima clipă, dragonii formară un şir şi, unul după altul, plonjară spre o pată neagră de pe coasta muntelui, care imediat se dovedi că este gura unei peşteri. Deschizătura îi înghiţi pe toţi, iar Rayna îşi întinse aripile ca să încetinească viteza, apoi ateriză cu câţiva paşi săltaţi şi repezi, poticnindu-se şi oprindu-se, mai să-l lase pe Anders fără suflare. Era amuzant să vezi că exista *ceva* în a fi dragon pe care Rayna nu-l executa la perfecţiune.

Peştera, cu acoperişul său înalt şi perfect neted, era uriaşă, având spaţiu suficient ca mai mulţi dragoni să poată ateriza deodată. Anders nu-şi putu da seama dacă era mâna naturii sau dacă cineva îl cioplise înadins aşa. Existau nişte uşi enorme care puteau închide intrarea în peşteră, iar sub ele erau alte uşi, de mărimea unui om. Şi unele, şi celelalte erau deschise, lăsând să se vadă munţii din plan îndepărtat.

Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii mari, unele dintre ele încă neterminate, iar la capătul sălii, opus intrării, fusese amenajată o zonă la scară umană. O masă de metal, lungă şi ornată, aşezată pe o platformă mai înaltă, era înconjurată de scaune, iar mai multe uşi duceau în direcţii diferite.

În fiecare scaun stătea cineva, iar ocupanţii se traseră în spate ca să se ridice sau îşi răsuciră capetele pentru a-i vedea mai bine pe nou-veniţi. Unii dintre cei care se uitau insistent la ei aveau

părul cărunt, dar vreo doi arătau tineri, probabil nu mai mari decât elevii din anii finali de la Ulster. Erau tot atât de diferiţi precum lupii de la academie – bătrâni şi tineri, înalţi şi scunzi, cu pielea mergând de la cel mai închis cafeniu până la albul lui Lisabet, unii cu feţe severe, alţii doar gravi.

Dar ceea ce aveau cu toţii în comun era că priveau fix la Anders şi la Lisabet.

Anders coborî de pe spinarea Raynei, lovind pământul cu un bufnet înfundat şi sprijinindu-se o clipă de ea.

Lângă el, descălecă şi Lisabet şi, de îndată ce cei doi lupi fură pe pământ, Rayna şi ceilalţi doi dragoni părură să se micşoreze dintr-odată, într-un fel pe care el nu-l putu urmări, ajungând la statura obişnuită a unor oameni, iar acum stăteau toţi trei ghemuiţi, cu o mână pe pământ.

Sus, la masa ornamentată de metal, un bărbat care-i amintea lui Anders de fata întâlnită pe munte, cu pielea bronzată şi cu părul lung şi blond, rupse tăcerea:

— Cine sunt oamenii aceştia?

O femeie arătă spre Anders şi Lisabet.

— Lupi! strigă ea. Ăştia-s lupi!

Era femeia în rochie verde – femeia pe care el o zărise pe străzile din Holbard ţinând în mână agrafa Raynei. Şi ea îi văzuse pe ei doi purtând uniforma de la Ulfar. Alţi câţiva oameni – alţi dragoni, căci trebuie să fi fost dragoni – se ridicară, stârnind agitaţie. Bărbatul care şedea în capul mesei îşi trase înapoi scaunul şi se ridică mult mai

încet în picioare, făcând câţiva paşi către nouveniţi pentru a-i privi gânditor.

Era de statură potrivită şi puternic, cu un ciuf de păr roşcat şi o barbă tunsă îngrijit, cu obraji rumeni, ca şi cum ar fi stat mult timp pe-afară. Avea expresia amabilă a unei persoane care manifestă un interes greu de ghicit, deşi Anders şi-ar fi dorit s-o poată face.

Rayna îl luă pe Anders de mână, ca să-l aducă în faţă, dar Anders abia dacă-şi putea mişca picioarele. Acesta era Drekhelm. Cei care se holbau la el erau chiar dragoni, iar el era complet neajutorat – nu exista nicio şansă ca el şi Lisabet să mai poată fugi.

Iar echinocţiul era mâine.

Rayna îl trase energic de mână, iar el o urmă, poticnindu-se.

— Leif, acesta este Anders, îi spuse Rayna roşcatului, vorbind mai respectuos decât o auzise Anders vreodată. Şi prietena lui…

Făcu o pauză, căutând să-şi reamintească numele.

— Elsabeth, spuse ea după un moment, victorioasă.

— Lisabet.

Vorbise băiatul cu păr arămiu, care-o dăduse jos pe Lisabet din spatele lui. Anders putea distinge acelaşi ton maliţios şi în vocea lui.

Rayna nu-l luă în seamă.

— Anders, el este Leif. Este Drekleid, şeful Adunării Dragonilor.

Adunarea Dragonilor trebuie să fi fost grupul

strâns în jurul mesei, gândi Anders – deşi unii dintre ei erau tineri, cu toţii arătau încredere în sine şi putere. Era sigur că aceştia erau conducătorii dragonilor.

Dar chiar şi membrii Adunării păstrară tăcerea, lăsându-l pe Drekleid să vorbească. Acesta tăcu mai multe secunde, privind în jos la cei cinci, îndreptându-şi apoi ochii spre cineva din spatele lui Anders – probabil Lisabet – înainte să şi-i fixeze pe băiat.

— Şi ce anume, spuse el într-un târziu, vă aduce pe teritoriul nostru?

Anders trase cu grijă aer în piept, încercând să se asigure că nu-i va tremura vocea.

— Sora mea este aici, spuse el.

Vocea îi tremurase niţeluş.

— Puţin probabil, spuse încet Leif.

Aflată lângă el, Rayna îl strânse de mână şi-şi ridică vocea.

— Leif, *eu sunt* sora lui.

Prin încăpere trecu o undă de şoc – unii dintre adulţii de la masă se mărginiră să râdă, şi nu prea amabil, alţii îndepărtară cu mâna o idee atât de năstruşnică sau se întoarseră spre vecinii lor pentru a-şi striga refuzul de a crede. Din grup se ridică o voce care aparţinea unei matahale cu o barbă stufoasă.

— El este un *lup,* nu este fratele dragonilor. Este un spion.

— Îmi dau cuvântul meu de dragon! strigă Rayna, acoperind vacarmul.

— Şi cât valorează? o luă bărbatul în derâdere.

Eşti aici doar de câteva săptămâni, abia dacă te cunoaştem. Poate că ăsta a fost planul tău din clipa în care ai sosit aici. Lupii te-au luat de mică, te-au întors împotriva noastră şi acum i-ai adus chiar la noi acasă. Este *imposibil* să fie fratele tău.

În jurul lor, vacarmul crescu, se ţipa şi se striga, iar Anders o strânse şi mai tare pe Rayna de mână. În ritmul ăsta, dragonii nu vor mai aştepta până mâine ca să treacă la sacrificii umane.

— Leif… încercă el, ridicându-şi vocea.

Dar roşcatul nu răspunse. Îi urmărea atent pe ceilalţi care discutau şi probabil că oricum nu mai conta. Anders nici nu ştia ce ar fi putut spune dacă i-ar fi atras atenţia lui Drekleid.

Acum striga altă femeie.

— Adunarea Dragonilor s-a reunit aici, mâine este echinocţiul, momentul perfect pentru lupi să atace.

Apoi, Leif ridică o mână şi, unul câte unul, tăcură cu toţii. Întreaga asistenţă era cu ochi pe el, aşteptând.

— Anders, da? spuse el, privindu-l pe Anders.

Anders trase adânc aer în piept şi dădu din cap. Îşi dădea seama că, de fapt, felul în care vorbea Drekleid, atât de calm, îl timora mai mult decât o făcea mârâitul Lupoaicei Alfa.

— Foarte bine, spuse Leif. Voi vorbi mai întâi cu tine. Rayna, te rog să-l duci pe celălalt oaspete în camera de primire!

Rayna îl strânse tare de mână şi, exact în acelaşi fel în care ştia ce spuneau lupii, chiar şi când nu scoteau un sunet, el îşi pricepu sora.

Formau o haită de un soi diferit şi, cât trăiseră împreună, învăţaseră să vorbească aceeaşi limbă.

Sunt prin preajmă, spunea ea. *Stau cu urechile ciulite. Dacă e vreun necaz, apar numaidecât.*

Anders nu voia cu niciun chip ca ea să plece, dar nu găsi nicio cale prin care ar fi putut-o opri, aşa că dădu din cap şi se forţă să-şi desprindă degetele din strânsoarea mâinii, unul câte unul.

Rayna şi Lisabet se întoarseră străbătând sala, privindu-l amândouă cu teamă pe Anders. Acesta era foarte sigur că niciuna dintre ele nu l-ar fi ales să vorbească în numele lor, dacă s-ar fi pus problema, şi nu le condamna pentru asta.

Fata şi băiatul care-i aduseseră făcură o plecăciune în faţa membrilor Adunării Dragonilor şi se întoarseră, ieşind pe o uşă din direcţia opusă.

Şi, apoi, Anders rămase singur cu douăzeci şi cinci de dragoni adulţi.

Haite şi labe!

Leif fu cel care sparse tăcerea.

— Anders, spuse el, făcându-le semn celorlalţi să şadă, de ce ai venit aici?

— Sora mea, spuse el, cu o voce gâtuită.

Respiră adânc şi mai încercă o dată.

— Rayna este sora mea. Am venit pentru că voi… *Haite şi labe!* rosti o voce micuţă în capul lui, *Spune-o odată!* Pentru că voi aţi răpit-o, zise el, mai tare decât intenţiona.

— Noi am *salvat-o!* strigă o femeie de la celălalt capăt al mesei către Leif. Era atacată!

— Şi nu este sora ta, adăugă bărbatul cu barba stufoasă. Este imposibil.

— Se pare că avem un expert în imposibil, spuse Leif încet, iar Anders băgă de seamă că toţi păstrau tăcerea când vorbea el. În clipa asta însă avem întrebări mult mai importante la care căutăm răspuns. Anders, câţi lupi or să mai vină?

O parte din Anders căuta cu disperare să-i ducă pe dragoni cu vorba şi să le spună că toţi lupii din Ulfar erau pe urmele lui. Dar aveau să afle foarte curând că minţea. Dacă-l vor ucide înainte să iasă la luptă?

— Niciunul, spuse el încet. Adică profesoara mea ar putea încerca să vină după mine, căci am furat… Dar nimeni, nu cred că vine nimeni.

Chiar dacă Ennar îi urmărise în munţi, ar fi găsit locul unde urmele paşilor lor se încrucişau cu urmele paşilor de dragon şi în mod sigur s-ar fi gândit la ce era mai rău. Că fuseseră ucişi sau că erau trădători.

— Deci aţi venit singuri, spuse gânditor Leif. Un lucru nu prea înţelept.

Anders înghiţi din nou în sec. Era foarte, foarte istovit – nu mai dormise de când părăsise Holbardul, cu o zi înainte, şi, în clipa aceea, chiar şi haina Raynei i se părea o povară.

— Echinocţiul, spuse el. Am încercat să ajung la ea înainte de echinocţiu.

Toţi păstrară tăcerea. Câţiva bărbaţi şi câteva femei din jurul mesei priveau la ei meditativ. Tăcerea fu spartă de unul dintre cei mai tineri membri ai Adunării Dragonilor, o fată care arăta până în optsprezece ani.

— Mi se pare că lipseşte ceva, spuse ea. Vreau

să spun, este o petrecere *grozavă,* dar…

Anders îşi pierdu răbdarea. *Acum se jucau cu el ca să se distreze?*

— Ştiu despre sacrificii! izbucni el. Vă rog, fac orice! Mă puteţi reţine, dar vă rog să le lăsaţi pe Rayna şi pe Lisabet să plece! Vă rog…

Era ca şi cum s-ar fi privit pe el dinafară. *Ăsta fusese planul lui în tot acest timp? Să se ofere pe tavă, dacă era să fie prins?*

Leif rămase uluit şi îşi pierdu cu totul expresia calmă.

— Înţeleg că nu vorbeşti despre sacrificarea unor mâncăruri delicioase, spuse el în cele din urmă.

Anders clătină din cap.

— Relaxează-te! spuse Leif. Tare mult aş vrea să ştiu de unde a ieşit povestea asta. Noi nu sacrificăm pe nimeni, Anders, nici la echinocţiu, nici altă dată…

— Dar poveştile…

Bărbosul îl întrerupse, ridicându-se în picioare şi răcnind din nou:

— Asta le spun lupii celor mai mici? Asta le spun ei oamenilor? Că noi sacrificăm copii?

În jurul mesei, vacarmul crescu, dar Leif îl opri iarăşi, ridicând mâna.

— Anders, spuse el pe un ton grav, noi, dragonii, adesea nu împărtăşim aceeaşi părere. Suntem minţi individuale, în multe privinţe nu suntem de acord, fiecare merge pe drumul lui. Ne răspândim pretutindeni în Vallen şi, atunci când suntem împreună, de multe ori avem dispute

aprinse. Sunt mulţi care ar lua măsuri împotriva lupilor... care privesc prezenţa ta aici ca pe un motiv pentru a acţiona ca atare.

Anders înghiţi în sec şi îşi afundă mâinile în buzunarele mantiei Raynei, ca nimeni să nu le vadă tremurând. Câţi dintre dragonii aceia care voiau să le facă rău lupilor se găseau prezenţi aici?

Dar Leif continuă să vorbească.

— Totuşi, îţi dau cuvântul meu de Drekleid că nu există nicio urmă de adevăr în această poveste. Niciun dram. Preluăm copii din Holbard la vremea echinocţiului, dar nu ca să-i sacrificăm. Ci pentru că sunt din sânge de dragon, iar cercetaşii pe care-i trimitem în oraş ne spun când sunt gata să se transforme. Trebuie să-i aducem aici şi să-i ajutăm, altfel vor muri.

Anders îl măsură cu de-amănuntul, căutându-i pe faţă cele mai mici semne care să dovedească faptul că minţea. Şi, taman în clipa în care se chinuia cel mai mult cum să-şi dea seama care este adevărul, în minte îi veni povestea prietenului său Det.

În Mositala, Det se îmbolnăvea tot mai des, până ce a venit în Vallen pentru încercarea Toiagului.

Iar povestea răspândită pe străzi era că dragonii îi răpesc întotdeauna pe cei mai bolnavi copii.

Chipul lui Leif era ferm şi, deşi strigătele de furie din jurul mesei nu se potoliseră, Anders era tot mai sigur, scrutând cu privirea Adunarea Dragonilor. Abilitatea lui de lup de a citi limbajul

corpului îi trimitea o mie de mesaje, şi toate spuneau acelaşi lucru.

Leif spunea adevărul.

Un sentiment de uşurare îi inundă sufletul precum ploaia inunda străzile din Holbard, îndepărtând tot haosul şi zăpăceala şi lăsându-l mai curat şi cu capul mai limpede. Fireşte, era încă prins pe un munte îndepărtat împreună cu douăzeci şi cinci dintre cei mai importanţi dragoni din Vallen, dar cel puţin nimeni nu plănuia să o sacrifice pe sora lui a doua zi. Hotărî să ia acest lucru drept o dovadă că lucrurile se îmbunătăţesc.

Femeia cea mai tânără vorbi din nou:

— Ce se vorbeşte în Holbard, lupule? Ce se spune despre dragoni?

Anders se gândi cum ar fi cel mai bine să răspundă – nu voia să-i provoace refuzând, dar nici nu voia să dea vreo informaţie despre Ulfar.

— În oraş sunt dragoni spioni, răspunse el, în cele din urmă.

În fond, dragonii ştiau şi ei asta.

Cei din Adunarea Dragonilor prinseră iar să murmure, iar Anders rămase în aşteptare, neştiind ce să spună în continuare.

Leif rezolvă problema făcând un semn spre uşa pe care ieşiseră Rayna şi Lisabet.

— Mulţumesc, Anders! spus el solemn. Te rog, mergi şi aşteaptă cu Rayna şi trimite-l aici pe celălalt lup. Cred că cel mai bine e să vorbim acum şi cu fata.

Capitolul douăzeci şi unu

Anders se îndreptă spre uşa vopsită în verde, pe care ieşiseră mai înainte Lisabet şi Rayna. Fără să vrea, o lovi în cap pe Rayna când o deschise. Ea ţipă, trăgându-se înapoi cu o mână dusă la tâmplă, privindu-l pe Anders ca şi cum acesta ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Trăgea cu urechea, îl lămuri Lisabet din celălalt capăt al micii încăperi, unde sorbea ceva dintr-o cană aburindă.

— Fireşte că asta făceam, spuse Rayna, ducându-l pe hol către o mică odaie mobilată cu rafturi pline de cărţi şi cu canapele, probabil un loc destinat celor care trebuiau să aştepte.

Trase de un mâner aflat lângă uşă, iar în tavan se deschise o trapă, prin care se coborî o tavă suspendată de patru corzi de metal. Rayna luă de pe tavă o cană care mirosea a cacao şi pe care i-o întinse lui Anders.

— Ţi-am păstrat-o caldă, îi spuse ea.

— Au artefacte şi mecanisme pe care nu le-am mai văzut vreodată, îi explică Lisabet, arătând într-un fel entuziasmată, în ciuda oboselii şi a fricii care se citea în privirea ei.

Asta era Lisabet! Străduindu-se să înţeleagă şi să înveţe, chiar şi acum.

— Vor să vorbească acum cu tine, spuse el încet.

Ea dădu din cap, sorbi îndelung din cană şi ieşi.

Şi în odăiţă rămaseră doar Rayna şi Anders. În tăcere, atentă să nu-i răstoarne cana, Rayna îl trase aproape de ea şi-l îmbrăţişă cu blândeţe.

Anders închise ochii, lăsându-şi capul să se odihnească pe umărul surorii sale, simţindu-i dogoarea pe care n-o mai întâlnise până atunci şi recunoscând mirosul vag care fusese mereu – acum chiar mai distinct decât înainte, chiar dacă era în formă umană. Simţurile sale de lup nu-l mai părăseau acum deloc.

— Rayna, şopti el, mi-a fost aşa de frică! Am crezut că te ţin prizonieră aici. Îmi imaginam… tot felul de lucruri. N-am ştiut ce se întâmpla cu tine.

— Şi mie mi-a fost frică, susură ea. La început, dar după ce mi-am dat seama că eram în siguranţă, m-am certat cu ei să mă lase să mă întorc la tine. Tocmai mă învăţau să patrulez când te-am găsit, însă eu încercam să găsesc ocazia să fug la Holbard, dacă avea să se înnoreze îndeajuns de mult. Îmi făceam griji mari pentru tine.

— Nu ştiam ce-ţi făceau, murmură Anders. În Holbard am văzut o femeie care avea una dintre agrafele tale, dar nu m-am putut apropia de ea. Se făcea nevăzută de fiecare dată când vedea alţi lupi.

— Am trimis-o să încerce să-ţi transmită un mesaj, spuse Rayna. Deşi nu le-am spus că erai fratele meu. Ea l-a găsit pe Jerro, iar el i-a spus că erai la Ulfar, aşa că a aşteptat lângă porţi.

— Când am văzut-o, habar n-avem ce făcuse ca să intre în posesia agrafei tale, spuse el încet. Sau ce urmau să-ţi facă.

— Nimic, zise Rayna, încrezătoare ca-ntotdeauna.

— Tu nu ştii totul despre dragoni, îi spuse el. Şi

nici nu ai cum să fii sigură. Părinţii noştri *au murit* luptându-se cu dragonii. În Holbard sunt peste tot urme de pârjol de la bătăliile cu dragonii. Cum poţi fi sigură că sunt în regulă? Încă suntem prizonierii lor.

— Nu şi dacă nu vrem să fim, răspunse ea. Dar mi-am făcut prieteni, Anders. Fata şi băiatul cu care m-ai găsit. Îi cheamă Mikkel şi Ellukka. Îmi *plac.* Şi tu ţi-ai putea găsi locul aici, să ştii. Am putea vorbi cu Leif. El are un cuvânt greu de spus în Adunarea Dragonilor.

— Cum?

El se depărtă şocat de ea.

— Tocmai ai spus că erai pregătită să fugi, iar acum îmi spui să mă mut cu dragonii?

— Păi lupii au încercat să mă ucidă în Holbard, punctă ea. Şi nu sunt de vină Mikkel şi Ellukka că Adunarea Dragonilor a hotărât să rămân aici. Locul ăsta nu este nicidecum aşa cum îl descriu poveştile.

— Şi eu ce-o să fiu dacă rămânem aici? întrebă el. Lupul cel ciudat?

Nu voia s-o părăsească pe Rayna. Dar el nu era un dragon şi nu ştia nimic despre locul acesta. Nu putea începe să se imagineze trăind aici, departe de haita sa, rătăcit printre dragonii care-l considerau un vrăjmaş. Drekhelmul nu era clădit pentru el, pentru cineva care nu avea aripi. Nu putea veni şi pleca decât dacă se încumeta să parcurgă drumul lung şi primejdios prin valea de la poalele munţilor.

Deşi se străduise zi de zi, de când fuseseră

despărţiţi, să ajungă la Rayna, nu ştiuse niciodată sigur ce urma să se întâmple după ce avea s-o găsească. Şi, odată ajuns aici, reieşea că nici acum nu ştia.

— Sunt foarte bucuroasă să te văd! murmură ea.

Anders se înmuie şi ştia că ea spunea adevărul, deşi nu-i stătea în fire să dea glas sentimentelor ei. Poate că voia doar să-l liniştească după ultima sa greşeală.

— Şi mie, spuse el. O să ne gândim noi la ceva, o mai avem şi pe Lisabet, ea e isteaţă, şi am putea…

Rayna îl întrerupse.

— Anders, am eu grijă. Promit! Mereu am găsit rezolvarea.

Pe Anders îl apucară năbădăile.

— M-am descurcat într-o mulţime de împrejurări cât timp ai lipsit! se răsti el. Am intrat la Ulfar, am găsit calea de a ajunge la Drekhelm, de a te găsi *pe tine.* Pot să mă descurc şi singur, Rayna!

Ea îl privi uluită, iar el îşi dădu seama că şi el face la fel.

Spusese el toate astea?

Anders se aştepta ca ea să se înfurie la rândul ei, să-şi pună mâinile cruciş şi să se încrunte amarnic. Însă Rayna continua să se uite uimită la el. În cele din urmă, vorbi.

— Ştiu că poţi, spuse ea, înţepată. Ştiu că poţi să faci multe pentru tine.

— Ba nu ştii deloc! răspunse el răstit. Niciodată

nu m-ai lăsat să hotărăsc eu.

— Nu ai *vrut* niciodată să hotărăşti! replică ea, ridicând tonul atât de tare, încât aproape că ajunse să strige.

— Păi acum vreau! răspunse Anders. M-am schimbat.

Şi el nu-şi dăduse seama până în clipa aceea, când era din nou lângă Rayna, câtă dreptate avea. Rayna îi spunea că se va ocupa de totul şi aştepta ca el să o asculte, aşa cum se întâmplase până atunci.

Doar că acum lucrurile se schimbaseră cu totul.

În săptămânile cât fuseseră despărţiţi, şi el, şi Rayna văzuseră şi învăţaseră lucruri diferite. Până atunci nu mai fuseseră departe unul de celălalt, iar acum se părea că, într-un timp atât de scurt, drumurile lor o luaseră în direcţii diferite mai mult decât amândoi şi-ar fi putut imagina vreodată.

— Pare că ţi-e frig, spuse Rayna în cele din urmă, pe un ton împăciuitor. Ţi-ai băut cacaua?

Anders ştia că aşa îşi cerea ea scuze. Se afundă într-o canapea, sorbind prelung din cană, apoi mai luă o înghiţitură. Simţi că îi trecuse supărarea. Ştia că ar fi trebuit să simtă o mulţime de lucruri, ar fi trebuit să se gândească şi la o cale de ieşire din această situaţie.

Dar în clipa aceea, tot ce simţea, tot ce putea gândi, era că-i e frică – îi era frică pentru Rayna, îi era frică pentru Lisabet, îi era frică de faptul că nu va fi niciodată în stare să aibă grijă de cei pe care îi iubea.

— Ascultă, spuse Rayna pe un ton meditativ, poate că noi am putea…

Dar nu-şi mai continuă ideea. Dinspre sala mare răzbătu un zgomot asurzitor, acoperit repede de un cor se ţipete şi de răgetul unui dragon.

Anders şi Rayna alergară amândoi spre uşă. Năvăliră în hol şi ajunseră aproape de uşa verde care dădea în marea sală. Deodată, auziră ceva care acoperi cu totul haosul de dincolo.

Era urletul lupilor!

Capitolul douăzeci şi doi

Deschiseră uşa, însă rayna apucă să-l arunce pe podea când o suliţă de gheaţă veni în zbor direct spre capetele lor. Atingând piatra cu coatele şi cu genunchii, Anders simţi cum e cuprins în tot corpul de durere. Se furişară pe lângă perete, îndepărtându-se de uşă şi, obişnuiţi să scape de atâtea ori împreună din situaţii delicate, se întoarseră instinctiv în aceeaşi direcţie.

Peste tot în jurul lor era haos. Trei dragoni în mărime naturală dominau sala, de două ori mai mari decât fusese Rayna, având cel puţin nouă metri fiecare. Dar nu mai rămăsese spaţiu pentru altceva – erau înconjuraţi de o mulţime de trupuri, oameni şi lupi laolaltă, cu toţii prinşi în luptă. Într-o fracţiune de secundă, Anders zări blana cenuşie ca oţelul a lui Ennar, iar după câteva secunde îi reperă şi pe colegii săi.

Dragonii rămaşi în formă umană se luptau cum puteau. Unii învârtind scaune în aer, câţiva îşi

scoseseră cuţitele. Masa cea lungă fusese răsturnată, probabil mai devreme, când se auzise zgomotul acela imens, iar câţiva lupi luptau la adăpostul ei. Lupii se băteau cu dinţii şi aruncau suliţele de gheaţă cu o precizie pe care cu siguranţă o dobândiseră în orele de instruire.

Când Anders să chirci lângă un perete, o suliţă de gheaţă lovi umărul unui dragon, care scoase numaidecât un ţipăt de durere. Pentru o clipă, solzii săi roşii se făcură cenuşii şi albaştri în jurul rănii, zimţaţi ca gheaţa. Dragonul se dădu înapoi, aproape strivindu-i pe lupi şi pe dragoni laolaltă. Suliţele de gheaţă nu provocau doar răni – era ca şi cum răceala lor le provoca altfel de leziuni dragonilor.

Dragonul rănit respiră precipitat, aruncând o ploaie de scântei alb-aurii. Îşi roti capul într-o parte şi-n alta, dar, din cauză că lupii şi dragonii rămaşi încă în formă umană erau amestecaţi pretutindeni, nu putea ţinti în siguranţă cu focul său niciun lup.

— Ce ne facem? ţipă Rayna ca să acopere haosul. Se omoară unii pe alţii!

Dar Anders era paralizat – nu ştia de care parte ar fi trebuit să lupte, de partea prietenilor săi sau de partea surorii sale, şi cu atât mai puţin cum ar fi putut ajuta.

Îl văzu pe Mateo alergând pe lângă el, la fel de dolofan în formă de lup cum era şi ca băiat, dispărând pe un hol, urmat de Jai. Întorcându-se spre gloată, îi zări pe Viktoria şi pe Sakarias împreună, mârâind şi punând cu spatele la perete o pereche de dragoni în formă umană şi repezindu-

se la ei când aceştia înhăţară parii care sprijiniseră mai înainte tapiseriile. Poate că erau tineri colegii săi, dar Academia Ulfar ştia cum să-şi instruiască soldaţii, iar aceştia învingeau. Va fi nevoit vreunul dintre ei să ucidă un dragon?

Un urlet cunoscut îi atrase atenţia şi o văzu pe Lisabet stând în formă de lup lângă masa răsturnată. Lângă ea stătea Leif, care rămăsese în forma de om. Ea era cea care urlase şi, chiar şi în formă umană, Anders o înţelese.

Staţi! urla ea. *Nu trebuie să ne batem, le putem vorbi!*

Unii dintre lupi nu o băgară în seamă, dar Anders îi văzu pe alţii şovăind, întorcându-se către ea ca să o asculte. Det se opri, ferindu-se de un cuţit, fără a-l arunca înapoi.

Sakarias făcu atunci cu mâna, rotindu-şi capul. Era tot ce avea nevoie omul cu care lupta, o fată care învârti vârtos parul de la tapiserie, lovindu-l în cap şi în umăr, şi-l aruncă prin aer în spate.

Viktoria se ghemui şi se transformă în om ca să-l prindă, trăgându-l afară din încăierare, aplecându-se peste el. Îşi dezgoli dinţii precum un lup când unul dintre dragoni păru decis să-i urmeze. Ea îşi ridică privirea la Lisabet, care continua să stea lângă masă, apoi atenţia i se îndreptă spre Sakarias, care era pe jumătate treaz, pe jumătate adormit.

Avusese încredere în Lisabet şi plătise pentru asta.

Opriţi-vă! urlă din nou Lisabet. *Dacă le ucideţi conducătorul, va fi război!* Dar de data asta lupii nu

o mai ascultară. Lângă ea, Leif îşi ridică mâinile, strigând câteva comenzi în direcţia dragonilor şi plimbându-şi privirea peste mulţime.

Nu văzu suliţa de gheaţă zburând spre trupul său.

Dar Lisabet o văzu şi sări spre a se pune în calea ei. Suliţa o lovi din plin, aruncând-o pe lângă Leif.

Se lovi de masă şi căzu pe podea, moale şi fără suflare. Şi, dintr-odată, Anders se puse în mişcare, ridicându-se în picioare şi făcându-şi loc cu coatele prin mulţime, evitând arme şi flăcări, sărind peste lupi şi peste oamenii prinşi în încăierare, cu dinţii clănţănind şi cu cuţitele scânteind.

Două mâini îl înhăţară, trăgându-l în jos, când o flacără lumină aerul chiar deasupra sa, arzând locul unde se aflase o secundă mai devreme. Privi în jur şi se trezi faţă-n faţă cu Ennar.

— Eşti teafăr? strigă ea, privind peste umărul lui după vreun lucru primejdios.

— Sunt bine, răspunse el. Vă rog, trebuie să vă opriţi! Nu m-au răpit, sora mea e aici! Sora mea este unul dintre ei!

— Un dragon?

Pentru o secundă, Ennar se arătă aşa de neîncrezătoare, aşa de zăpăcită, încât îi dădu drumul. Apoi, un strigăt din apropiere o trezi la realitate.

— Voi face tot ce ţine de mine ca să-mi păstrez elevii în siguranţă, mârâi ea, un ecou al cuvintelor pe care le rostise într-o zi în sala de lupte.

Dintr-odată Anders nu mai fu aşa sigur – ea

venise aici să-l salveze? Sau ca să descopere Drekhelmul şi să-i spună lui Sigrid unde să-l găsească? Sau amândouă?

Se eliberă de strânsoarea ei, făcându-şi iarăşi loc prin mulţime ca s-o găsească pe Lisabet. Lucrurile începuseră să ia o turnură dramatică – dacă bătălia s-ar fi desfăşurat într-un spaţiu deschis, dragonii, cu flăcările lor, ar fi fost în mod clar în avantaj, dar aici nu puteau înţelege comenzile mârâite pe care şi le dădeau lupii, iar suliţele de gheaţă păreau să facă mai multe ravagii decât făceau în realitate. Dragonii erau dezorganizaţi, iar lupii luptau ca unul singur.

— Nu te opri! îi strigă cineva în ureche şi, dintr-odată, îşi dădu seama că Rayna era lângă el, ajutându-l să-şi croiască drum spre Lisabet. Anders, noi…

Dar nu mai apucă să-şi termine îndemnul – o suliţă de gheaţă o lovi în umăr, aruncând-o înapoi în mulţime, şi ea căzu la podea.

Rayna ţipă, ţinându-se de umăr şi arcuindu-şi spatele de durere, iar el se repezi să o prindă exact în momentul în care o coadă uriaşă de dragon se înfăşură în jurul lor, trăgând-o apoi de picioare. Din umăr nu curgea sânge – părea că suliţa îi străpunsese hainele, nu şi pielea –, însă chipul deja i se schimbase, pierzând cafeniul cald de până atunci şi luând o nuanţă total nefirească de albastru-cenuşiu, ca şi cum s-ar fi prefăcut în gheaţă acolo, în faţa lui. Rayna încercă să se mişte, să se ridice în picioare, dar căzu, dându-şi ochii peste cap.

Anders intră în panică. Lângă el, Rayna se străduia să rămână conştientă, iar Lisabet era o grămadă nemişcată pe podium, unde Leif se lupta cu trei lupi deodată, mânuind un scaun.

O putea vedea pe Viktoria cum încerca să-l ajute pe Sakarias să se ridice în picioare şi să-l tragă către uşa prin care se ieşea din peşteră. Peste tot în jurul lui erau urlete, răgete şi ţipete.

Nu voia ca vreunul dintre colegii săi să fie rănit, cum nu voia nici ca Rayna să fie în primejdie, cum nu voia nici ca Leif să fie ucis – pentru că Lisabet avusese dreptate. Acest lucru ar fi pornit un război, dacă nu începuse unul deja. Va apărea o nouă generaţie de orfani, cum era şi el.

Voi să se întoarcă să vadă ce făcea Rayna şi, în acelaşi timp, voia să ajungă la Lisabet. Şi mai voia să fugă la Sakarias.

Poate, ca lup, ar fi putut să urle, să se facă auzit, să-i convingă pe colegii săi să se retragă. Se îndesă în forma de lup, deşi fiecare os din corp ţipa împotrivindu-se şi fiecare nerv zbârnâia provocându-i o durere atroce. Deodată, în nări îi năvăli mirosul de neconfundat al sângelui şi al sudorii, iar culorile vii care-l înconjurau se estompară în versiuni mai palide ale fiinţei sale de mai înainte.

Şi, în clipa următoare, totul păru să încetinească, secundele se scurgeau cu lentoare. Zări un dragon enorm rotindu-şi capul, trăgând aer în piept şi aruncând foc alb pur spre Viktoria, care, împleticindu-se, îl ducea pe Sakarias, ţinându-l pe după umeri, spre ieşire.

Zări labele unui lup proptite în pământ şi o suliţă de gheaţă ascuţită, bine ţintită şi cât se poate de adevărată, luându-şi zborul spre pieptul lui Leif.

Auzi în spatele lui geamătul de durere al Raynei, care căzu cu un zgomot sec după ce se străduise să se ridice în picioare.

Ajunsese la punctul culminant, când panica pusese stăpânire pe el. Fiecare nouă scenă îl lovea ca o răpăială de pumni. Dintr-odată, fu cuprins de un clocot, pe care-l simţi ca pe o transformare, şi totuşi nu ca pe o transformare.

Mai avea doar o clipă ca să-i salveze pe Viktoria, Sakarias şi Leif.

Niciodată nu înţelesese cum simţeau ceilalţi apa din jurul lor. Cum o absorbeau din aer, transformând-o în gheaţă. Niciodată nu avusese nici măcar o cât de mică senzaţie de genul ăsta.

Dar, dintr-odată, cu nervii încordaţi la maximum, *văzu!*

Era apă peste tot, în fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept.

Era toată a lui, o putea face să danseze, o putea face să zboare, o putea face să îngheţe.

Şi putea să facă mai mult decât atât. Putea atrage aerul din jurul lui, mult şi gata să fie respirat, pe care-l putea combina cu apa… pentru a-l preschimba.

Era ca şi cum cineva ar fi învârtit deodată un întrerupător, dezvăluind în faţa lui o hartă.

Se ridică pe labele din spate, lovind cu cele din faţă în podeaua de piatră a marii săli.

Reuşi să facă gheaţă!

Reuşi să facă foc!

Îl văzu în întregime şi-i porunci.

Un val uriaş de foc albastru-argintiu prinse să se scurgă dinaintea lui, descriind un arc de-a lungul sălii, pentru a forma o barieră între focul dragonilor pârjolitori şi gheaţa suliţelor lupilor.

Focul alb şi suliţele de gheaţă dispăreau deopotrivă când atingeau flăcările albastru-argintii.

Capitolul douăzeci şi trei

Anders se simţea istovit, dar exulta, căci, în bătălia care se dezlănţuise în jurul lui, ambele părţi se arătară pe moment şocate de focul albastru-argintiu. Simţi cum îl cuprinde puterea de a arunca alt val din acest foc, iar când lupii aruncară din nou cu suliţe şi dragonii azvârliră alte flăcări, el îşi puse la treabă noua sa armă.

Din nou, suliţele de gheaţă pieriră când fură atinse de focul său, iar flăcările dragonilor păreau să dispară şi ele, contopindu-se cu focul dezlănţuit de el. Distinse o notă de panică în mârâitul lui Ennar, care împărţea ordine şi, în momentul următor, un dragon îşi roti coada cu viteză maximă, aruncându-l pe Det într-un perete.

Lipsită de armele ei, Ennar îşi lăsă capul pe spate şi urlă înfricoşată retragerea, cum Anders nu credea că o s-o facă vreodată.

Lupii mârâiau, retrăgându-se spre ieşirea din peşteră, pregătiţi să o ia la fugă.

Mateo şi Jai apărură în fugă din holul în care

dispăruseră şi, deşi Anders văzu că fiecare ducea ceva în gură, nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba.

Se ghemui lângă Rayna, reluându-şi forma umană pentru a o putea lua în braţe. În partea cealaltă a marii săli, Viktoria continua să-l ajute pe Sakarias, şi lui Anders i se rupse inima văzându-şi prietenii şchiopătând, răniţi şi înfricoşaţi.

Înfricoşaţi de *el!*

— Lăsaţi-i să plece! strigă Leif din locul în care îngenunchease lângă Lisabet. Nu-i urmăriţi!

— Ne-au invadat casa! strigă un dragon din apropiere, agitând un cuţit. Cum adică „lăsaţi-i să plece”?

— Sunt copii! răspunse Leif, aproape răstit. Ce aţi vrea să faceţi, să prăjiţi nişte puştani care nu ştiu nimic mai mult decât ceea ce au fost învăţaţi? Unde este un tămăduitor?

Un bărbat veni în goană, străbătând sala şi îngenunchind lângă Leif şi lângă Lisabet şi, în vreme ce dragonii îşi cercetau rănile, o femeie se ghemui lângă Anders şi lângă Rayna, examinând cu atenţie umărul fetei.

— Se va înzdrăveni în curând, promise ea. Frigul ne slăbeşte, dar în timp se va atenua. Trebuie să se odihnească, asta-i tot.

— Ceilalţi, şopti Rayna.

Pielea începuse să-şi reia cafeniul obişnuit, dar ea încă arăta îngrozitor.

Anders nu era sigur ce voia ea să spună, dar apoi se ridică în picioare şi-şi dădu seama că băiatul despre care Rayna spusese că era prietenul

ei, Mikkel, zăcea lângă Lisabet. Faţa lui oricum albă era acum nefiresc de palidă sub părul arămiu ciufulit, iar zâmbetul îi pierise de pe buze. Ellukka stătea aplecată deasupra lui. Probabil că băiatul era bine, căci ea îl cicălea cu ceva, ajutându-l să se ridice în capul oaselor.

Anders o prinse pe Rayna de mâini, ridicând-o uşurel în picioare şi luând-o pe după umeri, astfel încât să poată merge împreună spre locul unde se aflau Leif şi Lisabet.

Leif era tot îngenuncheat lângă ea, trimiţând ordine scurte dragonilor din jurul său.

— Briet, urcă pe cer şi vezi dacă se retrag, dar nu interveni! Unnult, formează echipe care să-i care pe răniţi la infirmerie!

Împreună, Anders şi Rayna se adânciră într-o canapea din spatele lor.

— Ea…

Lisabet nu mişca, iar Anders nu putu să-şi continue fraza.

— Este inconştientă, spuse încet Leif. Răceala nu i-a făcut rău, dar s-a lovit cu capul de pământ. Cred că a mişcat acum o secundă, ea…

Dar se opri. Lisabet îşi mişcă pleoapele de câteva ori. Era albă ca zăpada, cum fusese mereu pe sub pistruii ei, şi avea un soi de strat cenuşiu-închis peste piele. După o clipă, leşină din nou, din câte se părea, încă nepregătită să-şi revină.

— O ţin eu, spuse Ellukka, apropiindu-se şi aşezându-se lângă Lisabet, după care puse capul fetei în poala ei. Am văzut-o cum te apăra, Drekleid!

Şi asta, tonul vocii ei o spunea, schimba totul.

Mikkel se sprijini tăcut de piciorul mesei din spatele ei.

Anders se aşeză pe treptele care urcau spre podium, iar Rayna se puse şi ea lângă el, cu un braţ petrecut peste umerii lui.

Anders se simţea ca şi cum fusese zvântat în bătaie, se învârtea cerul cu el.

Ce făcuse oare?

Ce fusese cu focul acela albastru-argintiu pe care-l aruncase?

Deja uitase cum făcuse, priceperea asta dispărând ca firele de nisip printre degete. Dar avusese un moment extraordinar, fusese aşa cum îi spuseseră Ennar şi ceilalţi lupi – trebuia doar să vadă şi apoi să controleze ce se găsea în aer.

Dar se părea că el văzuse în aer altceva decât vedeau ceilalţi. Oare doar pentru că el căutase apa atât de mult timp?

— Au găsit iarăşi Drekhelmul, spuse un dragon din apropiere, cu o voce aproape disperată. Vor veni după noi aici! Avem doi *lupi,* se vor întoarce după ei.

— Adunarea Dragonilor este aici, răspunse calm Leif. Vom discuta ce avem de făcut.

Lisabet se mişcă şi scoase un sunet uşor. Anders se răsuci şi-i surprinse privirea tulbure.

— Eşti bine? şopti el.

Ea se gândi o clipă, dădu din cap, apoi se mai gândi o dată.

— Voi fi, murmură ea.

Rayna îl cuprinse şi mai strâns şi el simţi

pentru Lisabet o durere intensă. Orice ar fi gândit ea despre mama ei, acum se afla departe de ea, iar Anders ştia din proprie experienţă ce înseamnă să-ţi pierzi familia. Voia doar să şi-o capete înapoi.

Moarte sau surghiun.

Cuvintele răsunară încă o dată în mintea lui. Oare Sigrid ar fi vrut-o pe Lisabet înapoi sau ar fi considerat-o o trădătoare? Era greu să-ţi închipui că lupii i-ar mai primi cu flori la întoarcerea la Ulfar, iar, pe de altă parte, Anders nu voia să se mai despartă de sora lui, oricare ar fi fost gândurile sale legate de haită.

N-ar fi trebuit s-o lase pe Lisabet să vină cu el – deşi „s-o lase” nu era chiar cuvântul potrivit. Lisabet era de neoprit.

Dragonii adulţi continuau să vorbească.

— Avem doi lupi aici?

Când Anders îşi ridică ochii, bărbatul blond care părea să fie rudă cu Ellukka arăta către el.

— Leif, l-am văzut aruncând foc. Foc albastru-argintiu. Ce soi de creatură face asta?

— Nu este o creatură, spuse Rayna cu virulenţă. El este…

Dar Anders era pregătit să răspundă el însuşi. De data asta, nu mai voia să lase pe altcineva să vorbească în locul lui.

— Sunt lup, spuse, ridicând vocea şi făcându-i pe cei din jur să tacă. Iar sora mea este un dragon. Cu plăcere… apropo!

— El este un lup, confirmă Leif. Un soi anume de lup. Cred că ce am văzut noi azi este un foc de gheaţă.

În jurul său, dragonii îl priveau uimiţi pe Anders.

— Focul de gheaţă este un mit, spuse o femeie.

— Doar că l-am văzut, răspunse Rayna. Şi are dreptate, nimeni nu i-a mulţumit că i-a îndepărtat pe lupi.

Auzind-o, Anders a fost cuprins de vină. Nu doar pe „lupi” îi îndepărtase. Îşi îndepărtase *prietenii.* Dar, cel puţin, Sakarias, Viktoria, Mateo, Det, Jai şi Ennar erau acum în siguranţă. Contribuise şi la asta.

— Descoperirea focului de gheaţă al lui Anders măcar ne-a pus în siguranţă pentru un timp, spuse Leif. Bătălia s-ar fi putut sfârşi mult, mult mai rău dacă el nu ar fi dat dovadă de curaj.

Acum, cu toţii îl priveau pe Anders.

— Eu doar am… Oamenii erau în primejdie, spuse el. Sora mea, prietenii mei… N-a fost…

— Ăsta este curajul, spuse Leif. Să faci ceea ce trebuie.

Anders rămase tăcut lângă Rayna, privindu-l pe tămăduitorul care-o consulta pe Lisabet.

— Nu-mi vine să cred că ai fost tu!

Vocea Raynei îl făcu să tresară, trezindu-l din gândurile şi grijile sale.

— Ai fost uluitor, Anders!

— Mi-a fost frică, spuse el încet.

— *Tuturor* le era frică, răspunse ea. Ce spuneai tu mai înainte, despre faptul că eşti în stare să faci lucrurile tu însuţi… Ştiu că poţi. Ai dreptate, aşa ai ajuns aici şi ne-ai salvat pe noi toţi.

Braţul ei se strânse în jurul umerilor săi.

— O să mă străduiesc să nu uit că poţi sta şi singur în două picioare. Şi, în unele zile, în patru.

— Ştim ce au luat?

Era Ellukka, fata care încă-i ţinea capul lui Lisabet în poala ei, punându-şi o mână blândă pe fruntea fetei pentru a o împiedica să se mişte.

— Vreo doi lupi aveau ceva în gură când au plecat. Au intrat adânc în Drekhelm.

Clătinară cu toţii din capete. Anders bănui că vor afla destul de curând.

De îndată ce Ennar se va întoarce la Holbard, Sigrid va şti cu exactitate cum să ajungă la Drekhelm. Şi el ştia că nu se va mulţumi numai cu asta.

După ce zgomotul din jurul lor se împărţi în mai multe conversaţii mai potolite şi dragonii începură să-i ajute pe cei răniţi să meargă la infirmerie, Anders îi privi pe rând pe amicii lui, mai noi şi mai vechi.

Rayna îşi puse capul pe umărul lui. Ellukka primi o compresă rece de la tămăduitor şi se aplecă s-o pună pe fruntea lui Lisabet. Mikkel stătea tăcut lângă ele.

— Te-a rănit cineva? îl întrebă Lisabet pe Anders, privindu-l pe sub compresă.

— Sunt teafăr, spuse el.

Pentru că, în ciuda oricăror griji, în ciuda a tot ce mersese rău, chiar era.

Aveau timp de gândire. Şi, privindu-i pe cei aflaţi acolo, pentru prima oară după mult timp simţi că făcuse destule.

Astăzi nu învinsese nimeni, dar el îi ferise de

răni care n-ar mai fi putut să se vindece vreodată.

Era un început.

Habar nu avea ce va face mai departe. Prietenii şi sora lui erau răniţi, iar colegii lui erau pe fugă, îngrijindu-şi rănile şi gândindu-se, fără îndoială, că-i trădase. Era surghiunit pe un munte plin de dragoni care nu aveau încredere în el ca lup şi nu-i pricepeau focul de gheaţă. Fusese gata să se târască sub o stâncă şi să se ascundă acolo. Dar nu o făcuse.

Dacă Leif avea dreptate, iar curajul însemna să faci ceea ce trebuie, atunci poate că Anders era mai curajos decât îşi închipuise. Făcuse lucruri pe care, cu săptămâni în urmă, nu ştia că le poate face.

Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând ceva la care să fie bun, un mod prin care să se facă folositor, un loc căruia să-i aparţină. Acum, pentru prima oară, îşi dădea seama că un loc căruia să-i aparţii – o casă – nu era un loc pe care să-l găseşti.

Era un loc pe care să-l faci. Şi, deşi încă nu-l făcuse, simţi, aşa cum nu mai simţise în tot acest timp, că putea să-l facă.

— Hai s-o ducem pe Lisabet la infirmerie, spuse el. Să începem cu începutul!

Şi, ajutând-o împreună să se ridice în picioare, deveni şi mai sigur. Totul se schimbase, dar asta nu însemna că trebuia să fie un sfârşit.

Putea să fie un început.

Mulţumiri

Scrierea acestei cărţi a fost o experienţă fericită, iar eu sunt chiar mai norocoasă decât Anders – am avut o întreagă armată de Lisabet să mă ajute. Aş vrea să le mulţumesc câtorva dintre ei aici.

Abby Ranger a editat prima carte pe care am publicat-o vreodată, iar lucrul cu ea a fost o bucurie atât de mare, încât am sărit în sus când am avut şansa să o fac din nou. Abby, mulţumesc tare mult pentru îndrumarea, încurajarea, buna dispoziţie şi prietenia ta! A fost o bucurie, din nou.

Nu am avut doar norocul de a avea un editor incredibil pentru această carte – am avut norocul să am doi. Minunatul Andrew Eliopulos a intervenit pentru a ajuta cu sfârşitul acestei cărţi şi a o asuma pe următoarea, cu bunăvoinţă, umor, expertiză şi cantitatea potrivită de buchiseală. (Prin asta vreau să spun multe.) Abia aştept restul acestei aventuri!

Mulţumesc, de asemenea, tuturor celor din minunata echipă de la Harper, de la vânzări şi marketing, la producţie, creaţie şi multe altele. Mulţumiri în special lui Rosemary Brosnan şi Kate Jackson pentru sprijinul lor, lui Rose Pleuler pentru minunata ei munca editorială, lui Joe Merkel şi Levente Szabo pentru coperta şi designul superbe, precum şi Virginiei Allyn pentru harta de o frumuseţe de neegalat. Mulţumiri redactorului Jill Amack şi editorului de producţie Emily Rader

pentru că m-au salvat de mine însămi, nu o dată, ci de multe ori.

Mulţumesc agentei mele incredibile, Tracey Adams, care reuşeşte întotdeauna să ştie exact de ce am nevoie – chiar şi atunci când eu nu o fac. Tracey, sunt recunoscătoare pentru inteligenţa ta, pentru calmul tău şi pentru prietenia ta. Uriaşe mulţumiri şi lui Josh Adams, care face parte din „haita” fiecărei cărţi.

Am avut şi prieteni pur şi simplu minunaţi cu care să împărtăşesc această călătorie, şi abia dacă ştiu de unde să încep mulţumirile. Meg Spooner – să-ţi dedic această carte abia dacă e începutul expresiei de recunoştinţă pentru modurile în care mi-ai schimbat viaţa. Mulţumesc pentru tot drumul parcurs până acum, şi abia îl aştept pe cel care urmează. Marie Lu – când nu eram sigură, mi-ai spus să intru în poveste şi să o înfrunt, şi ai avut dreptate, aşa cum ai întotdeauna. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi viaţa mea fără tine. Jay Kristoff – şunca aceea a fost cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia ta, pentru umorul tău, pentru sprijinul tău constant şi toţi kilometrii parcurşi până acum. Leigh Bardugo – îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, pentru felul tău minunat de a fi, pentru a mă fi susţinut întotdeauna şi pentru a-mi fi amintit într-un incredibil e-mail venit taman la timp că primele versiuni nu trebuie să fie perfecte.

În această notă, un imens mulţumesc lui Alison Cherry, care m-a ajutat să încep când eram total

blocată şi a citit această carte pe măsură ce prindea viaţă – Alison, uimitorul tău zâmbet este superputerea ta şi mi-a făcut ziua mai bună! Shannon Messenger se dovedeşte a fi în mod constant un supererou – Shannon, mulţumesc pentru tot entuziasmul şi susţinerea ta! Sunt înconjurată de autori minunaţi care au ajutat la fiecare etapă – Sarah Rees Brennan şi C. S. Pacat mi-au oferit prietenie, susţinere şi o conversaţie de cotitură despre legătura dintre propriile mele temeri şi cele ale lui Anders, la cea mai preţioasă masă coreeană la care am fost vreodată. Minunata Arwen Elys Dayton şi-a trecut ochiul de expert peste această carte şi a fost cu atât mai bine, iar mereu generosul Garth Nix mi-a dat un mic imbold exact la momentul potrivit. Kiersten White a apărut ca un vis tocmai când aveam nevoie de ea, Ryan Graudin cumva a ştiut întotdeauna exact ce trebuie să spună, iar Lindsay Ribar ştie întotdeauna cum să-mi ridice starea de spirit. Alex Bracken, Sooz Dennard şi Erin Bowman – lucrurile bune vin câte trei! Autorilor care au oferit cuvinte atât de generoase despre această poveste, un imens mulţumesc – Shannon Messenger, Marie Lu, Margaret Peterson Haddix, Gregory Funaro, Claire Legrand şi mereu strălucitorul Alex Gino, apreciez bunătatea voastră colectivă atât de mult!

Michelle Dennis – pentru fiecare plimbare, fiecare discuţie şi fiecare mesaj, pentru fiecare seară, şi pur şi simplu pentru tot, mulţumesc! Kacey Smith – habar n-am ce aş face fără tine, şi nici nu vreau să aflu vreodată. Nic Crowhurst –

inima ta este chiar mai mare decât creierul tău, şi asta spune ceva. Kate Irving – am ţinut aproape, deşi ne despărţeau oceane, dar mă bucur că ele nu mai fac asta. Soraya Een Hajji, cine ştia că o lovitură în nas ar putea fi vestitorul unui aşa mare noroc? Peta Freestone, eşti o permanentă încântare! Eliza Tiernan, luminezi orice încăpere în care te afli! Şi fiecărui membru al echipei Roti Boti – să am prieteni excepţionali ca voi este dovada că sunt cât se poate de norocoasă. (Şi uite, în cele din urmă am scris ceva care nu vă va speria copiii!)

Fiecare autor are ajutor de la experţi, iar eu nu fac excepţie – ca de obicei, tot ceea ce îmi iese cum trebuie este mulţumită lor, şi tot ce nu-mi iese e în contul meu. Alexander Daly şi Will Marney mi-au oferit feedback nepreţuit şi sfaturi, la fel ca Alex Gino, Anna Prendella, Becky Albertalli, Marianne Kirby, Dhonielle Clayton, Tempest Bradford, Nisi Shawl şi alţi oameni extraordinari. Personalul Centrului pentru Conservarea Lupilor din South Salem, New York, mi-a oferit o oportunitate de cercetare pe care nu o voi uita niciodată – mulţumesc!

Ca întotdeauna, înainte de a încheia, vreau să le mulţumesc cititorilor, recenzorilor, bibliotecarilor şi librarilor care îmi împărtăşesc aventurile şi apoi le împărtăşesc şi altora – fără voi, încă i-aş spune aceste poveşti câinelui meu. De altfel, se bucură că îi oferiţi o pauză uneori. Aş vrea, de asemenea, să exprim mulţumiri pentru doi profesori în mod special. Bibliotecara de la şcoala mea primară, Joan Amiet, a fost cea care m-a învăţat ceva ce Anders

observă în această carte: bibliotecarii au puteri speciale. Sunt atât de recunoscătoare! Iar profesoara mea din clasa a şasea, Di Rundas, a avut întotdeauna timp pentru poveştile mele şi, când eram de vârsta lui Anders, m-a luat la Dromkeen, o călătorie care mi-a schimbat cursul vieţii. Mulţumesc!

Şi, în sfârşit, desigur, familiei mele. Părinţilor mei, Philip şi Marilyn; fratelui şi surorilor mele, Dean, Sacha şi Flic; nepoatelor şi nepotului meu, Maddy, Luca şi Bode; lui Kay şi Neville; Shannon şi Adam; şi întregului clan extins australian, irlandez şi american, indiferent că sunt parte din familia mea ca rude de sânge sau în urma alegerii, vă mulţumesc pentru fiecare dram din sprijinul vostru, pe care nu-l iau niciodată ca de la sine înţeles şi pe care întotdeauna, dar întotdeauna îl preţuiesc. (Şi odată cu mulţumirile pentru familia mea, trebuie să îi menţionez pe Sandy şi Midnight, Charlie, Tarver, Flynn, Freddie şi Jack, generaţii de câini care s-ar putea sau nu să fi oferit puţină inspiraţie lupească.)

Acum, a mai rămas o singură persoană: Brendan, tu îmi umpli inima şi viaţa cu destulă bucurie pentru a-mi face toate poveştile posibile. Tu eşti stânca mea, locul meu liniştit, contrapunctul meu perfect, şi te iubesc!

foto: c. Christopher Tino

AMIE KAUFMAN

este autoarea unor bestselleruri internaționale dedicate tinerilor cititori, între care se numără *Unearthed* și trilogia *Constelații*, scrisă împreună cu Meagan Spooner, precum și trilogia *Illuminae Files*, scrisă împreună cu Jay Kristoff. Amie a crescut în Australia și în Irlanda și a studiat istorie, literatură, drept și mediere. În timp ce se pregătea să scrie această carte, a luat lecții despre urlete de la un expert în limbajul lupilor. Locuiește la Melbourne împreună cu soțul ei, câinele lor adoptat și are o bibliotecă personală extrem de mare.

Aflați mai multe pe
www.amiekaufman.com.

ILUSTRAȚIA COPERTEI: LEVENTE SZABO/GOOD ILLUSTRATION LTD

DESIGNUL COPERTEI: JOE MERKEL